

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gibson_William-Vypalit_chrom.PDB

PDB Name: Gibson_William-Vypalit_chrom
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.8.2003
Modification Date: 24.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WILLIAM GIBSON
Vypalit chrom

Věnováno s láskou mé matce Otey Williams Gibbonové
a Mildred Bamitzové, její i mé skutečné přítelkyni
Předmluva
bruce sterling

Jestliže jsou básníci nevzdělanými zákonodárci světa, pak jsou autoři sci-fi jeho dvorními šašky. Jsme moudří blázni, kteří dovedou skákat, skotačit, věštit a škrábat se na veřejnosti. Umíme si pohrávat s velkými myšlenkami, protože pestrobarevný kostým bláznů našich brakových původů vyvolává dojem, že jsme neškodní. A spisovatelé SF využívají každou příležitost dělat nemožné – máme vliv, nikoliv však zodpovědnost. Velmi málo lidí má pocit, že by nás mělo brát vážně, přesto naše nápady pronikají do kultury, neviditelně bublají kolem jako skrytá radiace.

Smutné na tom celém je, že SF v poslední době není příliš velká zábava. Všechny formy popové kultury procházejí jakýmsi útlumem. Chytanou rýmu, když společnost kýchne. Když byla SF v sedmdesátých letech zmatečná, samovyvíjecí a vyčichlá, byla zřídka důvodem k podivu.

Ale William Gibson je jeden z našich nejlepších hlasatelů lepších věcí, které nás čekají.

Jeho rychlá kariéra z něj rozhodně udělala spisovatele osmdesátých let. Jeho ohromující prvotina Neuromancer, která smetla pole cen v roce 1985, ukázala Gibsonovu schopnost zasáhnout ten správný bod sociálních nervů. Výsledek byl ohromný, pomohl vzbudit tento žánr z jeho dogmatického spánku. Sci-fi, probuzená ze své hybernace, se vynořila z jeskyně do jasného slunce dnešních časů. A my jsme líní a hladoví a ne zrovna v nejlepší náladě. Od této chvíle budou věci jinak.

Soubor, který nyní držíte v ruce, obsahuje všechny Gibsonem dosud napsané povídky. Jen vzácně se vidí tak neuvěřitelně rychlý autorův vývoj.

Cesta, kterou se rozhodl vydat, byla už zřejmá v jeho první vydané povídce "Úlomky hologramové růže" z roku 1977.

Gibsonův typický rukopis už byl znát: komplexní syntéza moderní popkultury, high-tech a výborný literární styl.

Gibsonova druhá povídka "Gernsbackovo kontinuum" ukazuje, jak neustále vykresluje zrnka na nejisté stavbě tradice sci-fi. Je to devastující vyvrácení "vědeckosti" v masce její úzkoprsé technolatrie. Vidíme tu autora, který zná své kořeny a míří k radikální reformě.

Gibson uhodil na veřejnost svou sérií: "Johnny Mnemonic", "Hotel Nová růže", a neuvěřitelný "Vypalit Chrom". Tyto tři povídky, které se objevily v časopise Omni, ukázaly úroveň představitivosti a koncentrace, která efektivně sází na celý tento žánr. Dějově husté nabitě barokní příběhy vyžadují několikeré čtení pro svou ostrou chmurnou vášeň a intenzivně vyjádřený detail.

Triumf těchto kousků byl znamenitý, je to utvrzující evokace důvěryhodné budoucnosti. Je těžké přeceňovat obtíže této snahy, což je něco, s čím se mnoho spisovatelů sci-fi potýká už celé roky. Toto intelektuální selhání by se dalo připsat na vrub zlověstnému šíření postapokalyptických příběhů, fantaziím meče a magie a všudypřítomným kosmickým operám, ve kterých se galaktické říše vracejí zpět k barbarismu. Všechny tyto podžánry jsou výsledkem spisovatelské potřeby vyhnout se sporům s realitou budoucnosti.

Ale v Gibsonových příbězích vidíme budoucnost, která evidentně a přesně vychází ze současných moderních podmínek. Je to víceplošně sofistikované a ve svém pohledu globální. Vychází z několika základních bodů: ne z opotřebovaných robotů, kosmických lodí a moderních zázraků atomové energie, ale z kybernetiky, biotechniky a komunikačních sítí – a dala by se jmenovat ještě celá řada dalších.

Gibsonovy extrapolativní techniky patří do tvrdé skupiny sci-fi, ale jeho popis představuje čistou Novou vlnu. Jeho charaktery nejsou obvyklí bezcílní technici a zodpovědní muži s ocelovými nervy, ale spíš piráti, zloději, ztracenci, vydědění ze společnosti a lunatici. Vidíme jeho budoucnost zespoda jako něco živého, a nikoliv čistě spekulativního.

Gibson ukončil úrodný gernsbackovský archetyp Ralfa 124C41+, bělovousého technokrata ve věži ze slonoviny, metajícího požehnání supervědy na obyčejné lidi. V Gibsonově práci najdeme sami sebe na ulicích, v říši upocených bojovníků o přežití, kde high-tech představuje neustálé proměnné hučení, "jako pokažený experiment sociálního darwinismu, vytvořený unuděným vědcem, který bez přestání drží palec na tlačítku s rychlopřehráváním".

Velká věda v tomto světě není zdrojem podivuhodných triků pana Kouzelníka, ale je to všudypřítomná rozhodná síla.

Je to mutující radiace pronikající davem, nacpaný Globální autobus divoce řvoucí po strmém svahu.

Tyto příběhy vykreslují okamžitě rozpoznatelný portrét moderního tvrzení. Gibsonovy extrapolace ukazují s nezaměnitelnou jasností ukryté ledové kry sociálních změn. Tato kra se nyní suně s děsivou neochvějností po povrchu konce dvacátého století a její rozměry jsou obrovské a temné.

Mnoho autorů sci-fi při pohledu na toto číhající monstrum zvedlo ruce a předstíralo ztroskotání. Přesto nikdo nemohl Gibsona nařknout z polyanaismu, tomu se dokázal snadno vyhnout. A to je další zásadní rys vznikající nové školy science fiction osmdesátých let: její unuděnost nad apokalypsou. Gibson skutečně neztrácí čas tím, že by hrozil prstem, nebo lomil rukama. Má jen oči otevřené, a jak řekl Algis Budrys, nebojí se těžké práce. To jsou signály velkých předností.

Dalším znamením je to, že Gibson se stal součástí nového konsensu v science fiction: snadnost, s jakou spolupracuje s ostatními spisovateli. Tři takové spolupráce jsou též obsahem této sbírky. "Příbuzný druh" je vzácná temná fantazie, bublající nad lunatickým surrealismem. "Červená hvězda, zimní orbit" je další povídka z blízké budoucnosti s dokonalým detailem, autentickým pozadím a s celosvětově pestrobarevným úhlem pohledu na typickou sci-fi osmdesátých let. "Vzdušný boj" je efektivní a brutálně vypracovaný kus práce s Gibsonovou klasickou kombinací života chudiny a high-techu.

U Gibsona slyšíme zvuk desetiletí, které konečně našlo svůj vlastní hlas. On není žádný revolucionář, ale praktik. Otevírá zatuhlé chodby tohoto žánru, aby do nich mohl proudit čerstvý vzduch nových dat: kultura osmdesátých let s podivnou rostoucí integrací technologie a módy. Nachází potěšení v podivnostech a inventivnějších způsobech hlavního proudu: Le Carré, Robert Stone, Pynchon, William Burroughs, Jayne Anne Phillipsová. A je oddaný tomu, co J. G. Ballard výstižně nazval "neviditelnou literaturou": tento tok vědeckých zpráv, vládních dokumentů a specializovaných reklam, které vytvářejí naši kulturu za hranicí poznání.

Science fiction přežila dlouhou zimu díky silné vrstvě tuku. Gibson, společně s širokou řadou vynálezů a ambiciózních nových autorů, tento žánr znovu probudil a připravil pro něj novou dietu. A nám ostatním to přinese jen něco dobrého.

Bruce Sterling

Johny Mnemonic

Zastrčil jsem bouchačku do tašky adidasu a obalil ji čtyřmi páry tenisových ponožek, co vůbec nepatřily k mému stylu, ale přesně o to mi šlo: když vás berou za drsňáka, jděte na to technicky; když vás berou za technického, jděte drsně. Já jsem velice technický chlapec. Tak jsem se rozhodl vypadat tak drsňácky, jak jen to je. Samosebou, dneska musíte být parádně technický, než vůbec můžete pomyslet na drsňáctví. Musel jsem si obě ty patrony dvanáctky vytočit z mosazného бага na soustruhu a pak si je sám naladovat; musel jsem si vyrobit pákový lis, abych zalisoval zápalky – to všechno byla makačka. Ale věděl jsem, že to bude fungovat.

Spicha jsme domluvili v Drome na třidvacet nula nula, ale přejel jsem podzemkou tři zastávky za nejbližší stanici a vrátil jsem se pěšky. Bezva postup.

Omrknul jsem, jak vypadám v chromovaném obkladu kávového kiosku, typ bělocha s ostrými rysy a chomáčkem tuhých tmavých vlasů. Na Sony Mao byly bezva holky pod nůž a bylo čím dál tím těžší je odpálkovat, když už jsem vyslal ty šik náznaky očními víčky. Ralfiho Zjeva by to asi neoklamalo, ale mohlo mi to pomoci dostat se k jeho stolu. Tohle Drone je jedna velká úzká haluzna s barem na jedné straně a stoly na druhé, plná teploušů a veksláků a kompletní sestavy šejdířů. Ten večer Magnetické Psi Sestry stály u dveří, a nepřál jsem si pokoušet se proklouznout kolem nich, kdyby se věci nedařily. Jedna byla černá a druhá bílá, ale kromě toho byly obě natolik totožné, jak jen to plastická chirurgie umí udělat. Táhly to spolu už dlouho a při rvačce se od nich nedalo čekat nic dobrého. Nikdy jsem si nebyl úplně jistý, která z nich byla původně chlap.

Ralfi seděl u toho stolu jako vždycky. A dlužil mi spoustu peněz. Měl jsem hlavu napěchovanou stovkami megabytů na systému blbec/chytrák, bez možnosti vědomého přístupu k informaci. Ralfi ji tam ponechal. Na a pak si pro ni nepřišel. jenom Ralfi mohl ty údaje získat pomocí kódové věty, kterou sám vymyslel. nejsem z laciného kraje, a za přetaženou skladovací lhůtu účtuji astronomické částky. A Ralfi se včas neobjevil.

A pak jsem slyšel, že Ralfi Zjev na mne vyhlásil cenu. Tak jsem to zařídil, abychom se sešli v Drome, ale zařídil jsem to jako Edward Bax, tajný dovozce, co přijel z Ria a Pekingu.

V Drome to kovově páchlo nervovým napětím. Svaloušové, co se prodírali davem, na sobě napínali svou výbavu, snažili se o úzké chladné úsměvy a někteří se tak ztráceli pod superstrukturou svalových implantátů, že už jejich rysy nebyly skutečně lidské.

Promiňte. Promiňte, přátelé. To jenom Eddie Bax. Rychlý Eddie Dovoze, se svou profesionálně neurčitou sportovní taškou, a prosím nevšímejte si té skuliny, jen tak úzké, aby se do ní vešla pravá ruka.

Ralfi nebyl sám. Osmdesát kilo kalifornského blond hovězího se ostražitě rozvalovalo v křesle vedle něho, celé popsané uměním sebeobrany.

Rychlý Eddie Bax seděl v křesle před nimi, dřív než hovězí pracky zmizely ze stolu. "Černejší pás?" zeptal jsem se ostře. Přikývl, černé oči automaticky snímaly prostor mezi mými očima a mými rukama. "Já taky," řekl jsem. "Mám to v téhle tašce." A strčil jsem ruku skulinou a palcem odjistil. Cvakla. Dvoulhavičková dvanáctka se spouštěma svázanýma drátem.

"To je zbraň," řekl Ralfi a chlácholivě položil kyprou ruku na napjatý modrý nylon na zádech toho chlapce. "Johny má v tašce starou střelnou zbraň." Tak to dopadlo s Edwardem Baxem.

Byl to, myslím, vždycky Ralfi. Takový nebo Onaký, ale za svou získanou přezdívku vděčil jen své mimořádné marnivosti. S postavou podobnou přezrálé hrušce nosil už dvacet let kdysi slavnou tvář Christiana Whita – Christiana Whita ze skupiny Aryana Reggae, známého jeho generaci jako Sony Maon, finalista z rockových závodů. V těchhle

volovinkách jsem fik.

Christian White, klasický pop zjev, zpěvácké svaly s vysokou rozlišovací schopností, vyleštěné lícní kosti. Andělský v jednom světě, přitažlivě zvrhlý v jiném. Jenže za tou tváří žily Ralfiho oči, a byly malé a studené a černé.

"Tak prosím," řekl, "vyřídíme to jako obchodníci." Jeho hlas byl poznamenán strašlivou účastnou přítomností, a koutky svých krásných úst Christiana Whita měl vlhké. "Tady Lewis," pokývnul směrem k hovězákovi, "je koule masa." Lewis to vzal nepohnutě a vypadal jako něco vyrobeného ze skládačky. "Ty nejsi koule masa, Johnny."

"To víš, že jsem Ralfi, pěkná koule masa přecpaná implantátem, ve který můžeš schovávat špinavý prádlo, zatímco jdeš nakupovat lidi, kteří mne zabijí. Od mého konce tašky to, Ralfi, vypadá, jako bys měl něco vysvětlovat."

"Je to úplně nová várka, Johnny." Hluboce vzdychnul. "V mé roli zprostředkovatele."

"Překupníka," upřesnil jsem.

"Jako zprostředkovatel jsem obvykle velmi opatrný na své zdroje."

"Nakupuješ od těch, co kradou to nejlepší. Chápu."

Znovu vzdychl. "Snažte se," řekl unaveně, "nekupovat od blbců. Tentokrát, jak se obávám, jsem to udělal." Třetí povzdech byl znamení pro Lewise, aby odpálil nervový paralyzátor, který přilepili pod stůl na mé straně.

Dal jsem do toho všechno, co ve mně bylo, abych ohnul ukazováček na pravé ruce, ale zřejmě jsem už s ním nebyl spojený. Cítil jsem kov pistole i pěnovou pásku, kterou jsem omotal kolem tvrdé pažby, ale moje ruce byly z chladného vosku, vzdálené a nehybné. Věřil jsem, že Lewis je skutečná koule masa a utrhne ten ztuhlý prst od spouště, ale neudělal to.

"Měli jsme o tebe starosti, Johnny. Velké starosti. Víš, to, co tam máš, patří Yakuze. Nějaký cvok jim to sebral. Mrtvý cvok."

Lewis se uchechtl.

Teď už to dávalo smysl, ošklivý druh smyslu, jako pytle vlhkého písku, které mi někdo klade na hlavu. Zabíjení nepatřilo k Ralfiho stylu. Ale nechal se uskřípnout mezi Syny Neónové Chryzantémy a něco, co jim patřilo – nebo spíš něco jejich, co patřilo někomu jinému. Ralfi samozřejmě mohl použít kódové věty a převést mě na blbce/chytráka, a já bych vyplivnul ten horký program a nepamatoval bych si ani čtvrt tónu. Překupníkovi, jako je Ralfi, by to normálně stačilo. Jenže Yakuza ví o Skvidu, už proto, a nebude chtít se starat o vymazání těch slabých, a zato trvalých stop programu v mé hlavě. Nevěděl jsem toho o Skvidu moc, ale nějaké historky jsem přece jenom slyšel a zařekl jsem se, že je klientům nebudu nikdy opakovat. Ne, Yakuze by se to nelíbilo, příliš se to podobá důkazu. Nedostali by se tam, kde jsou, kdyby nechávali důkazy volně běhat. Živé.

Lewis se usmíval. Myslím, že si představoval jeden bod za mým čelem a maloval si, jak se tam dostane tvrdou cestou.

"Helejte," řekl tichý hlas, patřil ženské, někde za mým pravým ramenem, "vy kovbojové se tu moc dobře nebavíte."

"Pakuj se, štětko," řekl Lewis nehnutou snědou tvář. Ralfi se netvářil nijak.

"Zapřemejšlejte. Nechcete koupit trochu dobrého vodvazu?" Odsunula židli a rychle si sedla, dřív, než ji stačili zastavit. Jen tak tak že se dostala do mého strnulého zorného pole, hubená holka se zrcadlovkami, tmavé vlasy zastřižené do tuhého chomáče. Byla v černé kůži a tričku s šikmými červenými a černými pruhy. "Gram za osmičku."

Lewis podrážděně zafuněl a pokusil se ji srazit ze židle. Nějak se docela netrefil a její ruka vyletěla vzhůru a zřejmě mu škrtla o zápěstí, jak letěla kolem. Jasná krev pokropila stůl. Popadl se za zápěstí, až mu zbělely klouby, a krev mu prýštila mezi prsty.

Copak neměla prázdnou ruku?

Měl by o něho postarat nějaký ten chlápek přes šlachy. Opatrně vstal a ani neodsunul židli. Překotila se nazad a on vyšel z mého zorného pole.

"Měl by se mu na to podívat doktor," řekla. "Je to ošklivá rána."

"Nemáš poněti," řekl Ralfi najednou unaveně, "do jak hlubokých sraček si spadla."

"Vážně? Tajemství. Vždycky mě vzrušovalo tajemství. Třeba proč je váš přítel tak tichý. Jako by zmrznul. Nebo k čemu je tohle," a zvedla malou ovládací jednotku, kterou nějak sebrala Lewisovi. Ralfi vypadal nemocně.

"Hele, nechtěla bys třebas čtvrt miliónu, dát si to a jít pryč?" Tlustá ruka se zvedla a nervózně se dotkla jeho bledé povislé tváře.

"To, co chci," řekla a lusкла prsty, až se jednotka roztočila, "je práce, kšeft. Váš mládenec si poranil zápěstí. Ale kvůli čtvrt miliónu budu makat místo něho."

Ralfi ze sebe výbušně vypustil vzduch, rozesmál se a ukázal zuby, které nebyly udržované na vyšší standardu Christiana Whita. Pak stiskla vypínač.

"Dva milióny," řekl jsem.

"Chlápek podle mého gusta," řekla a zasmála se. "Co je v té tašce?"

"Bouchačka."

"Drsárna." Mohla to být lichotka.

Ralfi neřekl vůbec nic.

"Jmenuju se Miliónek. Molly Miliónek. Chcete se odtud dostat pryč, šéfe? Lidi začínají koukat," vstala. Měla na sobě kožené džíny v barvě uschlé krve.

A poprvé jsem uviděl, že ty zrcadlovky jsou chirurgické inleje, stříbro bez přechodu vycházelo z jejich vystouplých lícních kostí a překrývalo oči v jamkách. Spatřil jsem v něm svou tvář.

"Já jsem Johnny," řekl jsem. "Vezmeme pana Zjeva s sebou."

Byl venku, čekal. Vypadal jako standardní turistický techno, v plastických zorkách a pitomém havajském tričku potištěném zvětšeninami nejoblíbenějších mikroprocesorů jeho firmy, mírný chlapíček, který se posadí nejspíš k baru a bude tam chroupat burizony bez nálevu. Vypadal na to, že rád zpívá hymnu své společnosti a nekonečně dlouho si

potřásá rukou s barmanem. A všichni teplouši a veksláci ho nechají na pokoji, protože vypadá tak beznadějně konzervativně. Do ničeho se nepustí a když, tak bude opatrný na kreditkartu.

Jak jsem si to později dal dohromady, museli mu amputovat část levého palce, někde za prvním kloubem, nahradili to umělým koncem a do něj vložili cívkou z diamantového analogu Ono–Sendai. Na ni pak pečlivě namotali tři metry monomolekulárního vlákna.

Molly se zapletla do nějaké výměny názorů s Magnetickými Psími Sestrami a tím mi dala šanci, abych Ralfiho protáhl dvěma se sportovní taškou lehce přitlačenou k jeho kříži. Slyšel jsem tu černou zasmát se.

Mrknul jsem vzhůru, jen tak reflexivně, možná proto, že jsem si na ně nikdy nezvykl, na ty vybuchující oblouky ohně a stínů geodesiků nad nimi. To mě možná zachránilo.

Ralfi šel dál, ale nemyslím, že se pokoušel uniknout. Myslím, že už to vzdal. Asi už měl tušáka, do čeho jdeme.

Sklopil jsem oči zrovna včas, abych ho viděl vybuchnout.

Přehrávka celé scény ukazuje Ralfiho, zrovna když dělá krok kupředu, a ten malý techno vyklouzává odkud a usmívá se. Jen náznak úklony a levý palec mu upadne. Je to ale připravený trik; palec na něčem visí. Zrcadla? Drátky? A Ralfi se zastaví, zády k nám, temné pŕlměsíce potu v podpaží jeho bledého letního obleku. On ví. Musel to vědět. A pak ten kouzelnický palec, těžký jako olovo, vylétne v bleskovém švihy jo–jo, neviditelné vlákno, které ho spojuje s rukou vraha, projde naskrz Ralfiho lebkou těsně nad obočím, vzlétne vzhůru a pak klesá a rozkrojí ten hrudkovitě tvarovaný trup od ramene po spodek hrudního koše. Řez je tak jemný, že krev vytryskne, až když selžou synapse a první škruby odevzdají tělo gravitaci.

Ralfi se rozpadl v růžovém oblaku tekutin a tři rozporcované části se hroutily na dlažbu. V naprostém tichu.

Popadl jsem sportovní tašku a moje ruka sebou škrubla. Zpětný náraz mi málem zlomil zápěstí.

Muselo zřejmě pršet, stuhu vody zurčely z rozbitého geodesiku a třískaly do dlažby za námi. Krčili jsme se v úzké mezeře mezi chirurgickým butikem a obchodem se starožitnostmi. Vyklonila jedno zrcadlové oko za roh a zaznamenala před Drome jeden Volk–modul s blížícím červeným světlem. Zametali Ralfiho. A kladli otázky. Byl jsem pokrytý popáleným bílým chmýřím. Tenisové ponožky. Sportovní taška se mi narolovala jako plastický náramek kolem zápěstí.

"Nechápu, jak jsem ho sakra mohl minout."

"Poněvadž je rychlejší, moc rychlejší." Obejmula si kolena a houpala se dozadu a dopředu na podpatcích. "Nadupali mu nervovej systém. Fabrická práce." Usmála se a rozkošnický zavrněla. "Já toho chlápka dostanu. Ještě večer. Je nejlepší, jednička, za všechny prachy, majstrštyk."

"Co musíš udělat za dva miliony, je zachránit mi kůži. Toho tvýho miláčka tam vzadu nejspíš vypěstovali v kádi v Chiba City. Je to zabíječ Yakuzy."

"Chiba. Jo. Hele, Molly je taky z Chiby."

A ukázala mi ruce, prsty trochu roztažené. Měla štíhlé prsty, zašpičatělé, velmi bílé ve srovnání s naleštěnými vínovými nehty. Deset čepelí vyklouzlo z pouzder pod nehty, každá z nich tenký dvoubřitý skalpel z bledě modré oceli.

V Nighttownu jsem nikdy netrůvil moc času. Nebyl tam nikdo, kdo by chtěl platit za pamatování, spíš většina z nich by platila za zapomínání. Generace ostrostřelců uštipovaly neony, až to údržbářské čtyři vzdaly. I v poledne tam bylo jako v komíně.

Kam byste šli, kdyby po vás hmatal svými dlouhými klidnými prsty nejbohatší zločinecký řád světa? Kde byste se ukryli před Yakuzou, které patří komsaty a nejmíň tři raketoplány? Yakuza je opravdu nadnárodní. Yakuza pohltila Iriády, Mafii a Spojenou Korsickou padesát lep předtím, než jsem se narodil.

Molly měla odpověď: schováš se v Díře, v tom nejnižším kruhu, kde každý vnější vliv vyvolá rychlé soustředné vlnění čistého ohrožení. Schováš se v Nighttownu. Ještě lepší, schováš se nad Nighttownem, protože Díra je obrácená a dno toho koflíku se dotýká oblohy, kterou Nighttown nikdy nevidí, zpocený pod svými vlastními nebesy z akrylové pryskyřice, tam nahoře, kde Lo Tekové se krčí v temnu jako chrliče, pašované cigarety v koutku úst.

Měla ještě jednu odpověď.

"Jsi tedy zamčený na devět západů, Johnny–sane? bez hesla z tebe ten program nevypadne?" Zavedla mne do stínů, které čekaly za svitem peronu podzemky. Betonové stěny byly pokryté čmáranicemi, roky je propletly do jediné čaročmáranice vzteku a úzkosti.

"Data k uskladnění jsou zaváděna prostřednictvím modifikovaného souboru mikroimplantovaných konstraautických protéz," přebral jsem nejnudnější verzi mého standardního nabídkového projevu. "Klientův kód je zaznamenán speciálním čipem. Kromě Skvidu, o kterém v naší branži neradi mluvíme, neexistuje prostředek, jak tvé heslo získat. Nelze ho vydrogovat, vyřezat, vymučit. Já ho neznám a nikdy jsem ho neznal."

"Skvid? Kouše to?" vynořili jsme se v opuštěném uličním tržišti. Nejasné postavy se na nás dívaly přes vylidněné náměstí, zaneřádné rybími hlavami a shnilým ovocem.

"Supravodivý kvantový interferenční detektor. Za války je měli na ponorkách k vycucávání nepřátelských kybersystémů."

"Vážně? Z válečného loďstva? Z války? Skvid by ten tvůj čip přečetl?" Zastavila se a pocítil jsem, že za těmi dvěma zrcadly má oči.

"I ty nejprimitivnější modely dokáží změřit magnetické pole milionkrát slabší, než je pole Země: je to jako když se zachytí šepot na řvoucím stadionu."

"Policajti to dokážou taky s parabolickými mikrofony a laserem."

"Ale tvoje data jsou v bezpečí." Profesionální hrdost. "Žádná vláda nevybaví svoje fyzly Skvidem, dokonce ani tajnou službu. Mají strach ze srandíček mezi složkami; jsou náchylné k watergatárnám."

"Z válečného loďstva," řekla a její úsměv zářil mezi stíny. "Z válečného loďstva. Mám tady dole kámoše, který byl u námořníků, jmenuje se Jones. On je šmejdek, víš? Měli bysme mu něco přinést."

"Šmejdek?"

"Delfín."

Byl to něco víc než delfín, ale z opačného pohledu delfínů mohl vypadat jako něco míň. Pozoroval jsem ho, jak sebou mrská ve své galvanizované nádrži. Voda šplouchala přes okraje a máčela mi boty. Byl to kyborg.

Vztyčil se ve vodě a předvedl nám okoralé pláty na bocích, jakousi vizuální hříčku, která ukrývala jeho graciéznost pod okázalým brněním, neohrabaným a prehistorickým. Dvojice znetvořenin po stranách lebky byla vyrobena jako schránka pro senzorové jednotky. Na exponovaných částech jeho bělošedé kůže bylo vidět stříbřité pruhy.

Molly hvízdl. Jones mrsknul ocasem a další voda se přelila přes okraj nádrže.

"Co to tady je?" Zíral jsem na nezřetelné objekty v temnotách, rezavějící řetězy a předměty zakryté dehtovým plátnem.

Nad nádrží visela hrubá dřevěná konstrukce, křížem krážem ověšená řetězci vánočních světel.

"Oddycháč. ZOO a karnevalové taškařice. Promluvte si s válečnou velrybou. A tak podobně. Tahle velryba Jones je..."

Jones se znovu vynořil a upřel na mne smutné a prastaré oko.

"Jak může mluvit?" Najednou se mi chtělo odejít.

"V tom je ten vtíp. Jonesi, řekni ahoj."

A najednou se rozsvítily žárovky. Svítily rudě, bíle a modře.

RBMRBMRBM
RBMRBMRBM
RBMRBMRBM
RBMRBMRBM
RBMRBMRBM

"Pěkná symbolika, jak vidíš, ale kód je tajný. V námořnictvu ho připojovali nad audiovizuální displej." Vytáhla z kapsy úzký balíček. "Čistěj fet, Jonesi. Nechceš?" Strnul ve vodě a začal se potápět. Pojala mě panika, protože jsem si uvědomil, že to není ryba, že se může utopit. "Jonesi, potřebujeme klíč od Johnyho banky. Spěchá to."

Světla zamrkala a zhasla.

"Udělej to, Jonesi!"

M
MMMMMMM
M
M
M

Modré žárovky, tvar kříže.

Tma.

"Cistěj, je čirej. No tak, Jonesi."

BBBBBBBBB
BBBBBBBBB
BBBBBBBBB
BBBBBBBBB
BBBBBBBBB

Bílá záře sodíku jí rozmyla rysy a zůstaly jen jednobarevné stíny uvízlé pod lícními kostmi.

R RRRRR
R R
RRRRRRRRR
R R
RRRRRR R

Ramena rudé svastiky se křivila v jejich stříbrných brýlích. "Dej mu to," řekl jsem. "Je to jasné."

Ralfi Zjev. Žádná představivost.

Jenom vystrčil polovinu svého opancéřovaného trupu přes okraj nádrže a už jsem si myslel, že kov povolí. Molly mu píchla injekci, vrazila jehlu mezi desky. Zasyčelo to. Explodovaly světelné čáry, rozlétly se po konstrukci a pak umřely do tmy.

Nechali jsme ho malátně kličkovat a převalovat se v temné vodě. Asi se mu zdálo o válce v Pacifiku, o kyberminách, které zneškodnil tím, že se opatrně pohroužil do jejich obvodů svým Skvidem, kterého teď použil, aby vyzvedl Ralfiho patetické heslo z čipu pohřbeného v mé hlavě.

"Já chápu, že po demobilizaci proklouzl i s tím nepoškozeným krámem, ale jak mohl kybernetickéj delfín přivyknout drogám?"

"Válka," řekla. "Všichni byli. Zařídili to námořníci. Jak jinak bys je chtěl přinutit, aby pro tebe pracovali?"

"Nevím, jestli z toho kouká dobřej kšeft," řekl ten pirát, aby vyždímal prachy navíc. "Cílové souřadnice komsatu bez registrace."

"Nezdržuj mě, nebo přestaneš koukat úplně," řekla Molly, naklonila se přes podrápanou desku jeho stolu a namířila na něho ukazovák.

"Třeba byste mohli ty mikrovlny koupit někde jinde?" Za jeho Mao-fasádou se schovával tvrdý kluk. Nejspíš se v Nighttownu narodil.

Škrtla rukou před jeho sakem a úplně mu odpárala klop. Ani ji nepomačkala.

"Dohodneme se nebo ne?"

"Dohodneme," řekl a díval se na zničenou klop, doufaje, že to vypadá jen jako zdvořilý zájem. "Dohodneme."

Zatímco jsem připravoval dva magnetáky, které jsme si koupili, otevřela zip kapsičky na rukávu a vytáhla ten kus papíru, který jsem jí dal. Rozložila ho a tiše četla, pohybujíc rty. Pokrčila rameny. "Je to vono?"

"Jed," řekl jsem a naráz jsem zmáčknu na obou mašinách knoflík RECORD.

"Christian White," zarecitovala, "a jeho skupina Aryana Reggae."

Věrný Ralfi, fanoušek do úmrtního dne.

Přechod na režim blbec/chytrák je vždycky míň náhlý, než čekám, že bude. Kancelář pirátské vysílačky byla maskovaná jako turistická agentura, v pastelové kostce napěchovaný stůl, tři židle a vyrudlý plakát švýcarských orbitálních lázní. Pár ptáčků na hrani s těličky z foukaného skla a tenkýma nožkami se monotónně nahýbal k plastické nádobce s vodou na polici vedle Molly. Jak jsem přecházel na režim, pohyb se postupně zrychloval, až se pérové korunky na jejich hlavách spojily do jednolitého oblouku. Světélka LED na nástěnných hodinách, která odměřovala vteřiny, pak už jen bezvýznamně pulzovala. Molly a ten její chlapec s Mao-tváří vypadali nezřetelně a jejich ruce se občas pohnuly v náznak hmyzího pohybu. A nakonec to všechno ustrnulo do studené šedé nehybnosti a nekonečné tónové básně umělého jazyka.

Seděl jsem a tři hodiny jsem zpíval ukradený program mrtvého Ralfiho.

Třída běží čtyřicet kilometrů od jednoho konce ke druhému, ošumělá řada Fullerových domů zakrývala to, co kdysi bylo předměstskou tepnou, kdyby někdo odklopil za bílého dne všechny ty klenby, dovnitř by vpadla šedivá nápodoba slunečního světla, filtrovaná akrylovými vrstvami, pohled jako na věžeňských kresbách Giovanniho Piranesiho. Nighttown neplatí žádné daně a nedostává služby. Neónové oblouky jsou mrtvé a geodesiky pokryla vrstva sazí z kuchyňských ohňů. Kdo by si všiml v takřka naprosté temnotě nighttownského dne, že pár tuctů šilených dětí zmizelo v podkroví?

Šplhali jsme dvě hodiny po betonových schodištích a ocelových žebřících kolem opuštěných konstrukcí a prachem pokrytých strojů. Začali jsme kdesi, kde to vypadalo jako nepoužívaná údržbářská dílna, nacpaná trojúhelníkovými dílci střešní konstrukce. Všechno tu pokrývala jednotvárná vrstva sprejových čaranic: jména gangů.

Iniciálky, data, která se táhla až k přelomu století. Čaranice nás provázely při cestě vzhůru, bylo jich stále méně, až se pak objevovalo v pravidelných intervalech jen jediné jméno: LO TEK. Nápadné černé verzálky.

"Kdo je to Lo Tek?"

"My ne, šéfe," šplhala po vratkém hliníkovém žebříku a zmizela v otvoru vyřezaném do zchátralého plastiku.

"Bídna technika, nízká technologie." [»Low technique, low technology«, pozn. IOL]

Plastik tlumil její hlas. Následoval jsem ji a snažil se šetřit bolavé zápěstí. "Mysleli, že ten tvůj trik s bouchačkou je vymrskanej, tihle Lo Tekové."

O hodinu později jsem se protáhl dírou, tentokrát šišatě vyřezanou do zpuchřelé překližkové desky, a tam jsem viděl svého prvního Lo Teka.

"V pořádku," řekla Molly a položila mi ruku na rameno. "Je to jen Čokl. Ahoj, Čokle."

V tenkém paprsku její náramkové baterky na nás hleděl svým jediným okem a pomalu vysouval tenký šedavý jazyk a olizoval si obrovské raťafáky. Nechápal jsem, jak někdo může považovat transplantaci dobrmanova chrupu na člověka za bídnou techniku. Imunosupresiva nerostou právě na stromech.

"Molly." Změna chrupu měla vliv na jeho výslovnost. Proužek slin stékal z pokrčeného horního pysku. "Slyšel jsem vás jít. Už dlouho." Mohlo mu být patnáct, ale tvář se zejícím očním důlkem vytvářela masku dokonalé zvířecosti. Vyžadovalo to čas a jistý druh tvořivosti, aby se taková tvář vytvořila, ale jeho postoj dával najevo, že se mu za ní žije dobře. Měl na sobě rozpadlé džíny, černé špinou a v záhybech oprýskané. Byl bos a do půl těla nahý. Provedl něco s ústy, aby to vypadalo jako úsměv. "De po vás, vy dva."

Daleko odsud, tam dole v Nighttownu, prodáváč vody vychvaloval svoje zboží.

"Deme po provazech, Čokle?" Smýkla světlem na stranu a já uviděl tenké provazy zachycené v očkách, provazy, které běžely někam stranou a tam mizely.

"Zhasni to zasraný světlo!"

Vypnula ho.

"Jak to, že ten, co po vás de, nemá světlo?"

"Nepotřebuje ho. Bacha na něj, Čokle. Jesli vaše strážě do něho jen cvrknou, vrátěj se domů po taškách."

"To je přítel přátel, Molly?" Byl nesvůj. Slyšel jsem, jak mu sklouzla noha po zvetšelé překližce.

"Ne. Ale je můj. A tenhle," plácla mě po rameni, "je přítel. Jasný?"

"Jistě," řekl bez velkého nadšení, podupáváje po okraji desky, kde byla očka lan. Začal na napnutých lanech vyťukávat nějakou zprávu.

Nighttown se rozkládal pod našima nohama jako dětské městečko pro krysy; drobná okna osvětlená svíčkami, několik nevlídných náměstí osvětlených lampami na baterii nebo karbidkami. Představoval jsem si staré muže u jejich nekonečných her domina, pod teplými tučnými kapkami kanoucími z prádla zavěšeného mezi trámy překližkových chatrčí. A pak jsem si pokusil představit si jeho, jak trpělivě leze vzhůru ve svých perkách a osklivém turistickém tričku, přivítivý a neuspěchaný. Jak nás dokáže sledovat?

"No Bože," řekla Molly. "On nás cítí."

"Kouříš?" Čokl vytáhl zmačkanou krabičku z kapsy a vyklepl zplotešlou cigaretu. Yiheyuan s filtrem. Takže Lo Tekové kšeftují na černém trhu. Čokl a Molly se vrátili k původní hádce, která se zřejmě točila kolem Mollyina přání použít určité části pozemků Lo Teků.

"Hodně jsem pro tebe udělala, chlape. Chci to patro. A chci muziku."

"Jenže nejsi Lo Tek..."

A takhle nějak to pokračovalo po větší díl cesty kilometr dlouhé, kde nás Čokl vedl po rozhoupaných lávkách a provazových žebřících. Lo Tekové lepí své síťe a brlohy ke konstrukci města velkými kapkami epoxu a přespávají nad propastí v provazových hamakách. Jejich země je tak rozptýlená, že místy nepředstavuje nic než místočko, kde se dá chytit rukama a nohama, vysekané do vzpěry geodesiku.

Říkala tomu Patro Smrti. Jak jsem tam lezl, moje nové boty Eddieho Baxe klouzaly po rezavém kovu a vlhkých překližkách, říkal jsem si: čím je to tam nebezpečnější než zbytek území. Současně jsem ale vycítil, že Čoklov protesty byly jen rituální a že ona už byla přesvědčená, že se dostane tam, kam má namířeno.

Někde pod námi Jones kroužil v nádrži a pociťoval první záchvěvy fetové kocoviny. Policie už asi otravuje štamgasty v Drome otázkami kolem Ralfoho. Co dělal? S kým to vyšel ven? A Yakuza vetře svou duchovitou tělesnost do městských databank ve snaze získat můj obraz obsažený v očíslovaných kontech, pojišťovacích smlouvách, účtech a pohledávkách. Jsme informační ekonomika. Učí nás to ve škole. Neříkají nám ale, že se nemůžeme ani pohnout, aniž bychom za sebou nechávali stopy a útržky, zdánlivě bezvýznamné úlomky osobní informace. Úlomky, které mohou být posbírány, zvláštěněny...

Jenže v tuhle dobu ten pirát už předal naši zprávu na linku vedoucí do mrtvé schránky komunikačního satelitu Yakuzy. Jednoduchá zpráva: Odvolejte psy, nebo roztroubíme váš program na všechny strany.

Program. Neměl jsem ponětí, co obsahoval. Jenom jsem zpíval písničku, s nulovým porozuměním. Byla to pravděpodobně výzkumná data, protože Yakuza se věnovala na nejvyšší úrovni průmyslové špiónáži. Jemná práce, okrást Ono-Sendai jakoby mimoděk tím, že jejich data jsou zadržena a pokud za ně nebude vyplaceno výkupné, výzkum ztratí zuby protože výsledky budou zveřejněné.

Ale copak se nedá sázet na všechna čísla? Copak není pro ně lepší mít co k odprodeji firmě Ono-Sendai než mít jednoho mrtvého Johnyho z Memory Lane?

Jejich program už byl na cestě do Sydney na jistou adresu, na místo, kde schovávali zákazníkům dopisy a na nic se neptali, jakmile se jim zaplatil malý nájem. Povrchová pošta čtvrté třídy. Na druhé kopii jsem vymazal většinu obsahu a do mezer jsem nahrál naši zprávu, nechal jsem toho jen tolik, aby to mohli identifikovat jako pravé zboží.

Bolelo mě zápěstí. Rád bych se zastavil, lehl si a usnul. Věděl jsem, že bych se brzy pustil a spadl, věděl jsem, že ty parádní černé boty, které jsem si koupil na večerní vystoupení v roli Eddieho Baxe, by ztratily oporu a stáhly by mne dolů do Nighttownu. Ale pak se mi v duchu zjevil on, jako nějaký laciný kostelní hologram, zářivý, zvětšenina čipu na jeho havajském tričku se vynořovala jako letecký snímek nějakého ztemnělého městského jádra.

A tak jsem následoval Čokla a Molly na cestě nebem Lo Teků, uplácáným a zfušovaným z trosek, o které nestál ani Nighttown.

Patro Smrti měřilo osm metrů na každé straně. Někáký obr natáhl v prostoru toho smetáku ocelový parket na předivu napnutých ocelových lan. Při každém pohybu skřehotal a pohyboval se, kýval a škubal, jak se Lo Tekové shromažďovali kolem ochozu. Parket časem zestříbřel, vyleštěný dlouhým používáním, do hloubky pokrytý iniciálkami, hrozbami, vyznáními vášně. Ochoz visel na dalším svazku lan, která se ztrácela v temnotě, kam už nedopadala jasná záře dvou starobyklých lamp zavěšených nad Patrem.

Dívka se stejnými zuby, jako měl Čokl, skočila do Patra a dopadla na všechny čtyři. Prsa měla potetovaná indigovými spirálami. Přeběhla se smíchem Patro a pověsila se na kluka, který popíjel z litrovky nějakou tmavou tekutinu.

Lo Tekové měli rádi jizvy a tetování. A zuby. To, že osvětlovali Patro Smrti elektřinou, vybočovalo z jejich všeobecného stylu, vytvořeného ve jménu... obřadnictví, stylu, umění? To jsem nevěděl, ale bylo mi jasné, že Patro je něco zvláštního. Vypadalo, jako by vznikalo po celé generace.

Pořád jsem měl tu nepoužitelnou bouchačku pod sakem. I když jsem neměl náboje, její váha a pevnost mě uklidňovaly. A najednou jsem si uvědomil, že nemám ponětí, co se děje, nebo co se stane. A to vlastně patřilo k mé hře, protože většinu života jsem strávil jako slepá schránka, která má být naplněna znalostmi jiných lidí a pak opět vyprázdněná; když se ze mne řinou umělé jazyky, kterým nerozumím. Velice technický hoch. To jistě.

Pak jsem si všiml, že se Lo Tekové zklidnili.

Stál zde, na pokraji pole světla a prohlížel si Patro Smrti a Lo Teky s klidem turisty. A když se naše oči poprvé setkaly a kmitlo v nich vzájemné poznání, paměť mi naskočila na jedno místo. Paříž, dlouhý elektrický mercedes klouže deštěm k Notre Dame; pojiždné skleníky, tváře Japonců za sklem, stovka Nikonů oživená slepým fototropismem, květiny oceli a broušeného skla. V jeho očích, jak mě tam našly, vrkaly stejné závěrky.

Ohlédl jsem se po Molly Miliónkovi, ale byla pryč.

Lo Tekové ustoupili, aby mohl vejít na parket. S úsměvem se uklonil a měkce si zul sandály, zůstaly ležet dokonale srovnané, jeden vedle druhého, a pak sestoupil dolů na parket Patra Smrti. Šel ke mně, přes rozkymácenou trampolínu z kovového šrotu, tak nenuceně jako kterýkoli turista t'apkající po umělohmotném plyši v jakémkoliv tuctovém hotelu.

Molly prudce vpadla do Patra.

Patro zaječelo.

Šlo to přes mikráky, pěkně zesílené, se vstupy na tlustých vinutých pružinách v koutech a kontaktních mikrofonech umístěných tu a tam na rezavějících zbytcích strojů. Lo Tekové někde měli zesilovač a syntezátor, a pak jsem si všiml nezřetelných tvarů ampliů nad sebou, nad tou krutou bílou záplavou.

Spustily bubny, elektronické, zesílený srdeční tep, pravidelný jako metronom.

Svlékla koženou bundu a holiny; měla tričko bez rukávů a na jejích hubených pažích se jemně rýsovaly obvody z Chiba City. Její kožené džíny se leskly v záplavě světla. Začala tančit.

Pokrčila kolena a býlími chodidly se opřela do zploštělého sudu od benzínu, a hned nato se Patro Smrti začalo pohupovat. Zvuk, který tím vznikl, připomínal konec světa, jako kdyby dráty nadnášející nebesa praskly a zkroutily se po obloze.

Prizpůsobil se a po několika úderech srdce se pohnul, s dokonalým odhadem pohybů Patra, jako muž, který překračuje z jednoho placáku na druhý v ozdobné zahradě.

Sňal vršek palce s půvabem člověka znalého dobrého vychování a hodil ho na ni. Vrhla se na břicho, překulila se, a sotva nad ní svistlo molekulární vlákno, vymrštila se a ocelové pařáty chňaply po světle jakoby v automatickém rituálu sebeobran.

Puls bubnů se zrychlil a ona vyrazila spolu s ním, temné vlasy divoce rozevláté kolem bezvýrazných stříbrných čoček, ústa sevřená, rty napjaté soustředěním. Patro Smrti hřmělo a řvalo, Lo Tekové křičeli vzrušením.

Strhnul vlákno do metr širokého, přízračně barevného kruhu a nastavil ho před sebe, ruku bez palce před svou hrudí. Štít.

Potom Molly něco uvolnila, něco uvnitř sama sebe, a to byl počátek jejího vzteklého tance. Skočila, přetočila se, udělala výpad stranou a oběma nohama přistála na litinovém motorovém bloku, který byl přidráťován přímo k jedné z visutých pružin. Přitiskl jsem si dlaně k uším a padl na kolena v závratí zvuků a myslel jsem, že Patro i tribuny padají dolů, dolů k Nighttownu, a už jsem nás viděl, jak všichni padáme trémou jako splašky a vybuchujeme na dlažbě jako shnilé ovoce. Ale lana vydržela a Patro Smrti se vzdouvalo a klesalo jako šílené ocelové moře. Molly na něm tančila.

A těsně před koncem, ještě než naposledy mrštil vláknem, spatřil jsem cosi na jeho tváři, výraz, který tam zřejmě nepatřil. Nebyl to strach a nebyl to hněv. Myslím, že to byla nevíra, ohromené nepochopení smíšené s čistě estetickým odporem k tomu, co viděl slyšel – a co se mu dělo. Stáhl rotující vlákno, přízračný kotouč se smršťoval do velikosti talíře, a pak pozvedl paži nad hlavu a mrštil jí dolů a hrot palce zamířil k Molly jako živá věc.

Patro ji sneslo dolů a molekulární vlákno přešlo těsně nad její hlavou, a pak se pozvedlo a postrčilo ho do cesty napjatému vláknem. Mělo mu neškodně přejít kolem hlavy a zapadnout do lůžka tvrdého jako diamant. Sebralo mu ruku těsně za zápěstím. Hned před ním byla v Patře mezera a on se do ní vrhnul jako skokan do vody, s podivným záměrným půvabem, poražený kamikaze na cestě do Nighttownu. Myslím, že se rozhodl ke skoku částečně proto, aby si vykoupil důstojnost několika vteřin ticha. Zabíla ho kulturním šokem.

Lo Tekové zařvali, ale někdo vypnul zesilovač a Molly zklidňovala Patro Smrti, tvář bíle bezvýraznou, a neustála, dokud se kymácení nezpomalilo, a pak už bylo slyšet sotva sténání kovu a skřípot rzi o rez.

Hledali jsme užiznutou ruku po celém Patře, ale nikdy jsme ji nenašli. Hezoučský řez v kusu rezaté oceli v místech, kde vlákno vyletělo ven, bylo jediné, co jsme našli. Okraj byl čistý jako nový chróm.

Nikdy jsme se nedozvěděli, jestli Yakuza přistoupila na naše návrhy, nebo jestli vůbec tu zprávu dostali. Pokud vím, jejich program pořád ještě čeká na Eddie Baxe na polici v zadním kumbále obchodu se suvenýry na třetím podlaží Sydney–Central–5. Pravděpodobně prodali ten program Ono–Sendai už před několika měsíci. Ale možná že pirátovo vysílání zachytili, protože od té doby mě už nikdo nehledal a už je to skoro rok. Ale jestliže přijdou, budou mít před sebou dlouhý výstup temnotou, kolem Čoklových stráží, a já už teďka nevypadám jako Eddie Bax. Nechal jsem Molly, aby se o to postarala, s místním umrtním. A moje nové zuby už skoro vyrostly.

Rozhodl jsem se, že zůstanu tady nahoře. Když jsem si prohlížel Patro Smrti, ještě než on přišel, cítil jsem, jak jsem prázdný. A věděl jsem, že už mě šťve být schránkou. A tak teď lezu skoro každou noc dolů a navštěvuju Jonese. My dva s Jonesem jsme teď partáci, dohromady s Molly. Ta se stará o naše obchody v Drome. Jones je pořád v oddycháči, ale má větší bazén a dávájí mu co týden čerstvou mořskou vodu. A má tolik fetu, kolik potřebuje. Pořád si povídá s dětmi pomocí toho světelného rámu, ale se mnou mluví přes novou displejovou jednotku, kterou jsem najal, lepší jednotku, než jakou měl ve válečném námořnictvu.

My všichni dohromady teď vyděláváme pěkné peníze, mnohem víc peněz než jsem vydělával dřív, protože Jonesův Skvid dokáže přečíst stopy čehokoliv, co do mne kdokoliv uskladnil, a předává mi to na display v jazyce, kterému rozumím. A tak jsme se toho spoustu dozvěděli o mých někdejších zákaznících. Jednoho dne si dám u chirurga vyřezat z mandlí všechny ten křemík a budu žít jen se svými vzpomínkami a se žádnými cizími, stejně jako všichni ostatní. To ale bude chvíli trvat.

Zatím je to tady nahoře fajn, cesta vzhůru do tmy, kouřím čínský filtry a poslouchám, jak kapky kondenzované páry pleskají do geodesiků. Opravdový klídek je tady nahoře, dokud se párek Lo Teků nerozhodne tancovat na Patře Smrti. Je to taky poučný. S Jonesem, kterej mi pomáhá dávat věci dohromady, se stávám nejtechničtější chlapcem na světě.

Gernsbackovo kontinuum

Chválabohu se to všechno už začíná rozplývat a připadat mi jako pouhá epizoda. Pokud přece zahlédnu něco podivného, jen koutkem oka; pouhé zlomky splašeného chrómu, omezující se na okraj zorného pole. Minulý týden jsem nad San Franciskem ještě viděl létající křižník, ale byl už skoro průhledný. I ohromné kabriolety se žraločími ploutvemi

potkávám čím dál méně a dálnice se přestaly roztahovat do osmdesátipruhových monster, po kterých jsem musel v půjčené toyotě jezdit před měsícem. Navíc jsem si jistý, že v New Yorku tomu uniknu úplně; zrak se mi začíná zužovat na jedinou vlnovou délku pravděpodobnosti. Stálo mě to spoustu úsilí. Hodně mi pomohla televize. Řekl bych, že to všechno začalo v Londýně, ve falešné řecké hospodě na Battersea Park Road při obědě na účet Cohenova podniku. Jídlo ohřívané na páře postrádalo chuť a kyblík s ledem na retsinu hledali půl hodiny. Cohen pracuje pro korporaci Barris – Watford, která vydává tlusté, vlezlé, "obchodní" paperbacky: ilustrované dějiny neonové reklamy, hracích automatů, hraček na klíček v obsazeném Japonsku. Zrovna jsem dofotil sérii reklam na boty; kalifornské děvy s opálenými nohama v zářivých teniskách Day-Glo mi pózovaly na eskalátorech ve stanici St. John's Wood a na nástupišti v Tooting Bec. Nezavedená mladá agentura byla přesvědčena, že tajemství londýnské městské dopravy pomůže prodeji nylonových běžeckých bot. Oni rozhodnou, já fotím. A Cohen, jehož jsem si pamatoval z New Yorku, mě pozval na oběd den před mým odletem z Anglie. Přivedl velice módně oděnou mladou ženu jménem Dialta Downes. Chyběla jí brada, ale zato byla zjevně věhlasná historička pop artu. Když na to vzpomínám, vidím, jak s Cohenem vchází do dveří a nad ní bliká neonový nápis cesta k šilenství, složený z obrovských holých písmen. Cohen nás představil a vysvětlil, že Dialta je hlavní iniciátorkou posledního projektu Barris – Watford, ilustrované historie čehosi, čemu říkala "Americká aerodynamická moderna". Pracovně používali název Vzdušné zámky: Zítřek, který nikdy nenastal.

Britové mají slabost pro barokní rysy americké lidové kultury, něco jako posedlost západních Němců kovboji a indiány nebo potrhlá francouzská obliba starých filmů s Jerry Lewisem. V Dialtě Downesové se to projevilo mánií pro čistě americký typ architektury, o němž většina Američanů nemá ani tušení. Napřed jsem si nebyl jistý, o čem vlastně mluví, ale postupně mi začalo svítat. Rozvzpomněl jsem se na nedělní televizní pořady v padesátých letech.

Místní stanice občas z nedostatku jiného materiálu vysílala staré filmové týdeníky. Posadili jste se před televizí se sklenicí mléka a chlebem s arašidovým máslem a praskající hollywoodský baryton vám oznamoval, že v budoucnosti budete jezdit v létajícím autě. Pár detroitských inženýrů pak postavilo veliký okřídlený vůz a vy jste ho zahlédli řítit se někde po opuštěné silnici v Michiganu. Takové auto se samozřejmě nikdy neodlepilo od země, ale doletělo do budoucnosti Dialty Downesové, která nikdy nepřišla, do domova nezkrotných technofilů. Mluvila o různých stránkách "futuristické" architektury třicátých a čtyřicátých let, které si v amerických městech nikdo ani nevšimne: vývěsní štíty kin, žebrované, jako by vyzařovaly nějakou tajemnou energii, laciné obchody zpředu pokryté vlnitým hliníkem, židle z chromovaných trubek, na kterých se chytá prach v recepcích motelů. Takové věci chápala jako zlomky snového světa, ztraceného v lhostejné současnosti. Chtěla, abych je pro ni vyfotografoval.

Třicátá léta viděla první generaci amerických průmyslových návrhářů; do té doby vypadala všechna ořezávátka na tužky jako ořezávátka na tužky – jednoduchý viktoriánský mechanismus, nanejvýš ozdobený kudrlinkou. Když přišli designéři, ořezávátka začala vypadat, jako by je konstruovali v aerodynamickém tunelu. Ve většině případů byla ale změna naprosto povrchní; pod proudnicovou chromovou karoserií jste našli tentýž viktoriánský strojek. Na tom ostatně nebylo nic divného, protože nejúspěšnější američtí designéři byli původně rekvizitáři z Broadwaye. Všechno byly jen divadelní proprietky, s nimiž si lidé hráli na život v budoucnosti.

Nad kávou Cohen vytáhl tlustou hrubou obálku plnou fotografií. Uviděl jsem okřídlené sochy střežící Hooverovu přehradu: třináctimetrová díla nakloněná proti imaginárnímu hurikánu. Uviděl jsem deset snímků budovy Johnson's Wax od Franka Lloyda Wrighta, prokládaných kopiemi titulních stránek Amazing Stories, namalovaných jakýmsi Frankem R. Paulem; zaměstnanci Johnson's Wax si museli připadat jako v nějaké Paulově kvašové utopii z přední stránky. Wrightova budova vypadala, jako by ji postavili spíš pro lidi v bílých řízách a sandálech z průhledného plastu. Zastavil jsem se u jednoho obrázku obzvlášť grandiózního vrtulového letadla, které se skládalo jen z jediného křídla, takže připomínalo obrovský symetrický bumerang s okénky v podivných místech. Šipky na nákrese ukazovaly umístění velkého tanečního sálu a dvou squashových kurtů. Byl odatován 1936.

"Tohle přece nemohlo létat...?" tázavě jsem se podíval na Dialtu Downesovou.

"Jistěže ne, to je nemožné, i s těmi dvanácti obrovskými vrtulemi; ale nevidíte, jak rádi si něco takového prohlíželi? Z New Yorku do Londýna za necelé dva dny, prvotřídní jídelny, soukromé kajuty, opalovací paluby, večer tanec s jazzovým orchestrem... Designéři byli populisté, snažili se lidem dát, co chtěli. A lidé chtěli budoucnost.

???

Už tři dny jsem byl v Burbanku a snažil se dodat opravdu tupě vyhlížejícímu rockerovi trochu osobního kouzla, když mi přišel balíček od Cohena. Je těžké vyfotografovat něco, co není vidět, ale je to možné. Také se za to dobře platí. Jsem v tom docela dobrý, i když určitě ne nejlepší, ale tomu chudákovi jsem pomoci nedokázal. Vypadl jsem – v mizerné náladě, protože rád odvádím dobrou práci, i když ne v úplně mizerné, protože jsem dohlédl, abych dostal zapláceno předem –, a tak jsem se rozhodl zahojit na umělecké práci pro Barris – Watford. Cohen mi poslal pár knížek o designu třicátých let a seznam padesáti nejoblíbenějších kalifornských staveb Dialty Downesové.

Fotografovat architekturu znamená především čekat; z budovy jsou sluneční hodiny a vy musíte vyčkat, až se slunce doplží po fasádě k vybranému detailu nebo až stín určitým způsobem podtrhne hmotu či vyváženost stavby. Zatímco jsem čekal, vžíval jsem se do Ameriky Dialty Downesové. Když jsem zachytil odraz několika továrních budov v čočkách hasselbladu, uvědomil jsem si, jaká z nich vyzařuje totalitní důstojnost, jako ze stadionů, které pro Hitlera stavěl Albert Speer. Ale zbytek byl dokonale obrázkový: pomíjivé představy zrozené z kolektivního amerického podvědomí, ze snahy přežít deprimující věk zaprášených motelů, velkoobchodníků s matracemi a malých autobazarů. Já jel fotografovat benzínové pumpy, které měly svědčit o opaku.

Když Downesové období vrcholilo, kalifornské čerpací stanice dostal na starost Nelitostný Ming. S architekturou svého rodného Monga jezdil po pobřeží sem a tam a stavěl z bílého štku paprskometná hnízda. Spousta měla zcela zbytečné věže polepené chromovými chladičnými štíty, jež se staly hlavním rysem stylu, takže pumpy vypadaly jako

generátory syrového technologického nadšení, jen najít vypínač. V San José jsem jednu takovou vyfotil hodinu před tím, než se dostavily buldozery a bez váhání projely zděnou skutečností sádry, bednění a laciného betonu.

"Představ si to," řekla mi Dialecta Downesová, "jako alternativní Ameriku: osmdesátá léta, ke kterým nikdy nedošlo. Architektura nesplněných snů."

A v takových koleích se pohybovaly mé představy, když jsem ve své červené toyotě objížděl stavby, které si objednala. Postupně jsem se přeladil na její představu neskutečné Ameriky, Ameriky továren na Coca-Colu stylizovaných jako ponorky na suchu a podřadných kin připomínajících chrámy jakési zapomenuté sekty, která uctívala modrá zrcadla a geometrii. A jak jsem se pohyboval mezi takovými utajenými zříceninami, začal jsem si představovat, co by si asi obyvatelé této ztracené budoucnosti mysleli o světě, ve kterém žijí. Třicátá léta si vysnila bílý mramor a litý chrom, nezničitelný křišťál a leštěný bronz, zatímco ve skutečnosti rakety z obálek Gernsbackových paperbacků s řevem dopadaly na noční Londýn. Po válce měl každý vlastní auto – bez křidel – a zplodiny z nich zatemnily nebe, rozežraly nezničitelný křišťál a rozpustily bílý mramor...

A jednoho dne, když jsem se na předměstí Bolinasu chystal vyfotografovat obzvlášť přehnaný příklad Mingovy bojovné architektury, jsem náhle prošel tou tenounkou membránou, membránou pravděpodobnosti... Zlehounka jsem přepadl přes okraj –

A nad sebou jsem uviděl dvanáctimotorové monstrum připomínající přerostlý bumerang, jak si majestátně jako bzučící slon razí cestu na východ. Tak jasně, že jsem mohl spočítat nýty v matně stříbrném plášti a slyšel – možná – ozvěnu jazzu.

???

Šel jsem s tím za Kihnem.

Merv Kihn je nezávislý novinář píšící převážně o texaských pterodaktylech, farmářích, kteří viděli UFO, lochnesských příšerách a nejpopulárnějších konspiračních teoriích zrozených v šilenějších zákoutích amerického povědomí.

"To je dobrý," pravil Kihn a dál si leštil střelecké brýle Polaroid o lem havajské košile, "ale není to mentální; schází tomu ta pravá šťáva."

"Ale já to viděl, Mervyne." Seděli jsme u bazénu v žáru arizonského slunce. Čekal v Tucsonu na klub důchodkyň z Las Vegas, jehož předsedkyně od Nich dostávala zprávy přes mikrovlnnou troubu. Řídil jsem celou noc a bylo to na mně znát.

"Jistě žeš to viděl. Samozřejmě. Čet jsi moje články; neviděls snad moje řešení problému UFO? Je to dokonale prostý: lidi – usadil si pečlivě brýle na orlí nos a obdařil mě svým nejslzičím bazilišším pohledem – "viděj... věci. Normálně takový věci viděj. Nic tam není, ale lidi to stejně viděj. Možná proto, že to potřebují. Čet jsi Junga, viš, o čem mluvím... V tvém případě je to úplně jasný: připouštíš, žeš přemejšlel o ty trhlý architektuře, představoval sis to..."

Podívej, je mi jasný, že sis s drogama užil svoje, že jo. Kolik lidí prošlo v Kalifornii šedesátěma bez halucinací? Když v noci zjistíš, že armády Disneyovejch techniků ti do texasek vpletly animovaný hologramy egyptské hieroglyfy, nebo řekněme když -"

"Ale tohle bylo jiné."

"Jistěže. Úplně jiné; tohle jsi zažil za 'naprosto reálných podmínek', ne? Všechno je normální a najednou vidíš příšeru, mandalu, neonový cigáro. V tvém případě obří letadlo od Toma Swifta. Takový věci se dějou v jednom kuse. Nejseš ani blázen. To viš, ne?" Z omlácené ledničky u lehátka vylovil plechovku piva.

"Minulej tejden jsem byl ve Virginii, graysonské okres. Dělal jsem tam rozhovor s šestnáctiletou holkou, kterou napadla medvědí hlava."

"Co?"

"Medvědí hlava. Hlava utržená z medvěda. A tahle medvědí hlava kolem ní poletovala jako lítající talíř a trochu připomínala poklice na starožitném cadillacu strejčka Waynea. Oči jí červeně svítily jako vajgly od doutníku a za ušima jí trčely vysunovací chromovaný antény." Krknul.

"Napadla ji? Jak?"

"Radši bych ti to neřikal, jseš moc přístupnej. 'Byla studená'" – Marv napodoboval dívčinu mluvu – „a kovová'. Vydávala elektronický zvuky. A tady jsme u jádra věci, příměj přenos z davového podvědomí, kamaráde; ta holka je čarodějnice. V týhle společnosti pro ni akorát není místo. Kdyby nevyrostala na Bionickém člověku a Star Treku, viděla by ďábla. Je napojená na hlavní proud. Ale jediný, co ví, je, že se jí to opravdu stalo. Zmiznul jsem deset minut předtím, než se tam objevili s polygrafem chlapi od výzkumu UFO."

Musel jsem vypadat dotčeně, protože Merv opatrně odložil pivo vedle ledničky a posadil se.

"Jestli to chceš podat vědecktěji, řekl bych, žeš viděl sémiotického ducha. Například všechny historky o ufonech jsou zarámovány ve sci-fi kulisách, kterejma je naše doba prolezlá. Klidně uvěřím na vetřelce, ale ne na takový, který vypadaj jako z komiksu z padesátých let. Jsou to jenom sémiotický přízraky, kousky zakouřených kulturní obraznosti, který se odštěpily a osamostatnily, jako vzducholodě Julesa Verna, který kdysi v jednom kuse vídali kansaský farmáři. Tys jenom viděl jinýho ducha, nic víc. To letadlo bylo kdysi součástí davového podvědomí. Ty ses na něj nějak napíchl. Důležitý je moc si to nebrat."

Přesto jsem si to moc bral.

Kihn si učešal řidnoucí světlé vlasy a odešel zkontrolovat, jak se Oni v poslední době projeví na radarech, já jsem si ve svém pokoji zatáhl rolety a lehl si do klimatizované tmy, abych si to moc nebral. Když jsem se probudil, pořád jsem si to moc bral. Kihn mi nechal na dveřích vzkaz; letěl v pronajatém letadle na sever prověřit fámy o zmračeném dobytku (ve svém novinářském žargonu nazýval ty ubohé krávy beznožky).

Pojedl jsem, osprchoval se, spolkl rozpadající se prášek na povzbuzení, který se mi tři roky válel na dně tašky od holení, a vyrazil na Los Angeles.

Díky vysoké rychlosti jsem dokázal vnímat jen úzký výsek vozovky osvětlený reflektory toyoty. Tělo to uřídí, řekl jsem si a nechal mysl toulat. Za okénkem se míhala přízračná světlélkující vegetace, která vyrůstá z koutků vědomí při každé noční jízdě, zvláště je-li podpořena vyčerpáním a amfetaminem. V uzavřených kruzích se mi hlavou honily Kihnovy názory na to, co jsem už definitivně označoval za své "vidění". Semiotické přízraky. Zlomky davového snu mi vířily za autem. Takové myšlenky si ještě přisadily k účinkům prášku, porost podél cesty dostal barvy infračervených snímků z družice a vzduch, zviřený toyotou, jej trhal na kousky.

Zajel jsem na krajnici a když jsem vypnul světla, šest pivních plechovek mi popřálo dobrou noc. Pomyslel jsem si kolik je asi v Londýně hodin a představil jsem si Dialtu Downesovou, jak snídá ve svém bytě na Hampsteadu, obklopená aerodynamickými chromovanými figurkami a knihami o americké kultuře.

Noci v poušti jsou úžasné; Měsíc je daleko blíž. Dlouho jsem ho pozoroval a řekl jsem si, že Kihn má pravdu. Hlavní bylo moc si to nebrat. Po celém kontinentu lidé daleko normálnější, než jsem se já kdy odvažil doufat, denně vídali obří ptáky, sněžné muže, létající ropné rafinerie; Kihn měl stále dost práce i prostředků. Proč by mě měl rozházet pohled na splašený projev lidové představitivosti třicátých let nad Bolinasem? Šel jsem spát, neboť jsem se neměl čeho bát, kromě chřestýšů a lidožravých hippies, ale zato obklopen přátelskými odpadky vlastního důvěrně známého kontinua. Ráno zajedu do Nogales a vyfotografuji si tam staré bordely, na což se chystám léta. Povzbuzující pilulka to vzdala.

???

Probudilo mě světlo a pak hlasy.

Světlo vycházelo odněkud zezadu a autem se míhaly stíny. Hlasy zněly klidně, nevýrazně, mužský a ženský, povídaly si.

Krk jsem měl ztuhlý a oční bulvy mi dřely o důlky. Noha, zapřená o volant, mi ztuhla. Zašmátral jsem v kapse pracovní košile, vylovil brýle a nasadil si je.

Pak jsem se otočil a spatřil město.

V kufru jsem měl knížky o designu třicátých let; jedna z nich obsahovala nákresy ideálního města, inspirovaného Metropolisem a Věcmi budoucími, ale všechno umocněno na druhou; šplhalo se dokonale vymyšlenými mraky k přistavištím pro vzducholodě a šiléným neonovým výhonkům. Ten obrázek byl dokonalým zpodobněním města, které se tyčilo za mnou. Jedna věž vyrůstala z druhé jako zářící stupňovitý zikkurat, který se vypínal až ke středové zlaté chrámové věži, oplepené šilénými chladicími štíty z Mingových čerpacích stanic. Empire State Building by se v nejmenší z těch věží schovala. Mezi stavbami se proplétaly křišťálové ulice, po nichž se sunuly stříbřité tvary; připomínaly kapky rtuti. Vzduch byl plný plavidel: obrovské křižníky o jednom křídle, malé rychlé stříbrné kuličky (rtuťové kapky z nebeských mostů se čas od času graciálně odlepily od vozovky a připojily se ke vzdušnému tanci), balóny o mílovém průměru, bzující gyroptéry, které připomínaly vážky...

Pevně jsem zavřel oči a otočil se na sedadle. Když jsem je otevřel, toužil jsem vidět jen tachometr, zaprášenou palubní desku a přetékající popelník. Zase jsem je zavřel.

"Amfetaminová psychóza," řekl jsem si. Otevřel jsem oči. Palubní deska tam pořád byla, prach, i zohýbané vajgly.

Velice opatrně, abych nepohnul hlavou, jsem rozsvítil.

A uviděl je.

Měli blond vlasy. Stáli u svého auta, hliníkového avokáda s kormidlem na střeše jako žraločí ploutvi a na hladkých černých kolech jako u dětské hračky. Držel ji kolem pasu a ukazoval na město. Oba byli v bílém: volný přehoz, bosé nohy v neposkvřněných bílých sandálech. Nezdálo se, že by si všimli mých světél. Jistě říkal něco moudrého a silného a ona přikyvovala; najednou jsem byl vyděšený, vyděšený úplně jinak než předtím. Už mě nezajímalo, jestli jsem šiléný, nebo ne. Nějak jsem věděl, že to město za mnou je Tucson – Tucson společně vysněný celou jednou érou. Že je skutečný, dokonale reálný. Ale ta dvojice přede mnou v něm žila, a to mě na nich děsilo.

Byly to děti osmdesátých let, ke kterým nedošlo, let Dialecty Downesové, byly dědicové Snu. Byli bílí, světlí, a nejspíš modroocí. Byli to Američani. Dialta řekla, že Budoucnost nejdřív navštívila Ameriku, ale nakonec šla dál. Ne však tady, v srdci Snu. Tady bychom pokračovali dál a dál, ve snové logice, která nezná znečištění ovzduší, omezení fosilních zdrojů, zahraniční války, které je možné prohrát. Byli čistě oúnci, šťastní a dokonale spokojení sami se sebou i se svým světem. A ve Snu to byl doslova jejich svět.

Za mnou zářilo město. Reflektory čistě pro radost křižovaly oblohu. Představil jsem si obyvatele, jak se upravení scházejí na naleštěných náměstích z bílého mramoru a oči jim svítí nadšením pro osvětlené prospekty a stříbrná auta. Bylo to stejně odporně sladké jako Hitlerova mládežnická propaganda.

Zařadil jsem rychlost a pomalu popojížděl, dokud jsem se jich skoro nedotkl nárazníkem. Ještě si mě nevšimli. Stáhl jsem okénko a poslouchal, co ten muž říká. Jeho slova byla jednoznačná a prázdná jako v nějaké brožuře obchodní komory a já věděl, že jim dokonale věří.

"Johne," řekla žena, "zapomněli jsme si vzít výživné tablety." Ze strojku zavěšeného na opasku s cvaknutím vyňala dvě malé sušenky a jednu mu podala. Protřel jsem si oči, protřepal hlavu, vrátil se na silnici a vyrazil do Los Angeles.

???

Kihnovi jsem zavolał od benzínové pumpy. Od nové, ve stylu špatné španělské moderny. Už se vrátil z výletu a nezdálo se, že by mu můj telefonát vadil.

"Jo, to je docela drsný. Zkusils je vyfotit? Ne, že by takový fotky někdy vyšly, ale aspoň to přidá grády, když je na nich tajemná tma..."

Ale co mám dělat?

"Hodně se dívej na televizi, hlavně na soutěže a seriály. Chod' do kina na porno. Viděls už Nacisty v bordelu? Vysílaj to tady po kabelu. Opravdu hnusný. Přesně co potřebuješ."

O čem to mluví?

"Přestaň ječet a poslouchej. Prozrazuju ti obchodní tajemství: mizerná kultura dokáže vymýtit sémiotický duchy. Když to ode mě spolehlivě zahání lítající talíře, mělo by to zabrat i na tvý uměleckoprůmyslový futuroidy. Zkus to. Nemáš co ztratit."

Pak se omluvil, že má brzy ráno schůzku s Vyvolenci.

"S kým?"

"S těma staroušema z Vegas, ta baba s mikrovlnkou."

Chvilí jsem uvažoval, že zavolám do Londýna Cohenovi na účet Barris – Watford a řeknu mu, že jeho fotograf si bere dovolenou a stráví ji na hranici šílenství. Nakonec jsem jenom nechal automat namíchat kelímek opravdu nechutné černé kávy, zasunul se zpátky do toyoty a vyrazil na Los Angeles.

Nebyl to zrovna dobrý nápad a já tam navíc strávil dva týdny. Bylo to tam dokonale downesovské, spousta Snu a zkratů, které se mne snažily polapit. Na obchvatu nedaleko Disneylandu jsem málem naboural, když se silnice najednou rozvinula do vějíře jako origami a já musel kličkovat desítkami úzkých jízdnic pruhů mezi svištícími chromovými slzami se žraločními ploutvemi. Ještě horší to bylo v Hollywoodu, kde všichni vypadali jako ten pár, co jsem viděl v Arizoně. Najal jsem si italského režiséra, který čekal na příležitost a zatím si vydělával ve fotolaboratoři a úpravou okolí bazénů. Nechal jsem si u něj udělat všechny snímky z Dialtiny zakázky, protože jsem se na to sám nechtěl dívat. Leonarda to neobtěžovalo a když skončil, zběžně jsem si fotografie prohlédl, jako bych míchal karty, a poslal je do Londýna. Pak jsem si vzal taxík do kina, kde promítali Nacisty v bordelu, a celou dobu jsem měl zavřené oči.

O týden později mě v San Francisku zastihl Cohenův blahopřejný telegram. Dialta byla z těch obrázků unesená. On obdivoval, jak jsem se "opravdu dostal pod povrch" a těšil se na další spolupráci. Toho odpoledne jsem nad Castrovou ulicí ještě zahlédl obří křídlo, ale působilo skoro průsvitně, jako by tam už napůl nebylo. Zapadl jsem do nejbližší trafiky a nakoupil co nejvíce novin o ropné krizi a nebezpečí jaderných elektráren. Rozhodl jsem se koupit letenku do New Yorku.

"Děsnej svět, co?" Trafikant byl hubený černoch se zkaženými zuby a parukou. Přikývl jsem, zalovil v kapsách pro drobné a už se těšil na nějakou lavičku v parku, kde se budu moci ponořit do krutých důkazů toho, v jak strašném světě žijeme. "Ale mohlo by to bejt eště horší, co?"

"Jasně," odpověděl jsem, "nebo ještě horší, totiž dokonale."

Trafikant se za mnou díval, ještě když jsem odcházel do parku s balíkem kondenzovaných katastrof pod paží.

Úlomky hologramové růže

Toho léta měl Parker potíže se spaním.

Byly tu mocné proudy, náhlá selhání deltového induktoru, bolestivě náhlé návraty z bezvědomí.

Aby se tomu vyhnul, používal náplasti, miniaturní aligátory svorky a černou pásku, aby přivázal induktor k ASP ovladači s pohonem na baterie. Ztráta proudu v induktoru by odpálila playbackový obvod.

Koupil jednu ASP kazetu, která začínala se subjektem, spícím na tiché pláži. Bylo to natočené mladým blondátem jogínem na filmu 20 – 20 s abnormální citlivostí barev. Chlapec letěl do Barbadosu z prostého důvodu, aby si po ránu zacvičil na nádherně rovné soukromé pláži. Mikrofilmový laminát v průhledném pouzdře kazety vysvětloval, že si jogín může přát dostat se z alfa do delta bez použití induktoru. Parker, který nebyl schopen usnout bez induktoru už celé dva roky, uvažoval, jestli to je možné.

Byl schopen celou tu věc prožít jen jednou, přesto si ještě nyní pamatoval ten pocit z prvních pěti subjektivních minut. Měl dojem, že nejzajímavější část celé sekvence byl mírný zádrhel na začátku komplikované dýchací rutiny: rychlý pohled dolů na bílou pláž, která si vybrala postavu strážce, hlídajícího plot z ostnatého drátu, s černou automatickou pistolí přes rameno.

Zatímco Parker spal, z městské sítě prchala síla.

Přenos v. delta do delta ASP byla imploze do jiného těla. Povědomost opolštářkovala šok. Cítil pod rameny chladný písek. Okraje jeho otrhaných džín se mu otíraly o holé kotníky v ranním větříku. Brzy se chlapec docela probudí a začne své Ardha – Matsyenda – Něco, a Parker rukama tápal v temnotě po ovládacím panelu ASP.

Tři hodiny ráno.

Ve tmě si uvařil šálek kávy a použil při tom jen malou baterku, když zaléval vařící vodou kávu.

Ranní natočený sen ustupoval: očima někoho jiného, tmavý prapor kubánské nákladní lodě – ustupoval za horizont přes šedou obrazovku myslí.

Tři hodiny ráno.

Nech včerejšek, aby kolem tebe naaranžoval ploché schematické obrazy. Co jsi řekl – co řekla ona – dívá se, jak si balí věci – volá si taxi. Přestože se těch obrazů snažíš zbavit, vytvářejí stále ten stejný obvod, hieroglyfy sbíhající se na centrálním komponentu, ty stojíš v dešti a ječíš na taxikáře.

Děšť je kyselý a špinavý, má téměř barvu moči. Taxikář na tebe volá, že jsi idiot, takže musíš zaplatit dvojnásobný poplatek. Měla tři kusy zavazadel. Ve svém respirátoru a ochranných brýlích vypadal taxikář jako mravenec. Vyjel do deště. Ona se ani neohlédla.

Poslední, co z ní vidíš, je obrovský mravenec, ukazující na tebe vztyčený prst.

Parker viděl svůj první ASP přístroj v texaské chudinské čtvrti Jud's Jungle. Byla to masivní přístrojová deska v levném umělém chrómu. Když jste zasunuli desetidolarovou bankovku do zdičky, získali jste pět minut volného pádu gymnasty ve švýcarských orbitálních lázních, skákali jste na trampolíně s šestnáctiletou modelkou z Vogue – pěkná pitomost na

místo jako je Jungle, kde je snadnější koupit pořádnou pistoli než horkou sprchu.

O rok později byl v New Yorku s nějakými padělanými papíry, když dvě vedoucí firmy zavedly první zapojitelné přístrojové desky v hlavních obchodních střediscích. Bylo to právě v období Vánoc. ASP – pornobiografie, které rychle vyrostly po celé Kalifornii jako houby po dešti, se z toho nikdy nevzpamatovaly.

Také holografie z hracích domů, které byly součástí Parkerova dětství, vzaly za své. Staly se z nich obchodní domy, nebo v nich zůstala stará zaprášená zábava, kde jste stále mohli najít zastaralé ovládací panely pod bledými neonovými nápisy ZDÁNLIVÁ SENZORICKÁ PŘEDSTAVA, které pronikaly modravým oblakem cigaretového dýmu.

Nyní bylo Parkerovi už třicet. Psal pro vysílání ASP a programoval oční pohyby průmyslových lidských kamer.

Parker ve své ložnici probudí k životu hliníkovou tvář svého Sendajského spacího mistra. Jeho pilotní světla zablikají, a pak se ponoří do temnoty. Kávu v ruce, přejde po koberci ke skříni, kterou ona den předtím vyprázdnila. Světlo baterky klouže po prázdných policích, hledajíc důkazy lásky, a najde utržený kožený pásek od sandály, ASP kazetu a jednu pohlednici. Jak na pohlednici dopadne paprsek světla, odrazí se v něm hologramová růže.

Odnese pásek od boty a zasune ho do drtičky v kuchyňském dřezu. Drtička neochotně zavrčí a pak pásek polkne a stráví. Uchopí hologram mezi palec a ukazováček a pomalu ho přiblíží k točícím se zubatým čelistím, ukrytým ve dřezu. Zařízení vydá podivně skučivý zvuk, když se ocelové zuby zakousnou do laminového plastu, a růže se rozletí na tisíce kousků.

Později sedí na rozesílané posteli a kouří. Její kazeta je připravená na přehrání. Některé ženské kazety ho dokáží dezorientovat, ale pochybuje, že to je důvod, proč váhá stisknout na přístroji tlačítko START.

Zhruba asi čtvrtina všech uživatelů ASP není schopná pohodlně splynout s obrázkem subjektivního těla opačného pohlaví. Během posledních několika let se některé hvězdy vysílání ASP staly androgynními, ve snaze polapit co nejširší okruh posluchačů.

Ale Angeliny vlastní kazety ho nikdy předtím nezastrašily. (Ale co když natočila nějakého milence?) Ne, to je nemožné – je to jednoduše tím, že ta kazeta je pro něj naprosto neznámá.

Když bylo Parkerovi patnáct let, rodiče ho zapsali do americké pobočky Japonského plastického koncernu. V té době měl pocit, že má štěstí, poměr aplikantů ke smluvním trenérům byl ohromný. Po tři roky žil v internátě, každé ráno zpíval firemní hymnu, a obvykle se mu tak jednou za měsíc podařilo přelézt plot a zajít si za nějakým děvčetem nebo na holodrom.

Internátní výchova končila v den jeho dvacátých narozenin, kdy měl konečně nárok na dovolenou a plný zaměstnanecký status. Týden před jeho devatenáctými narozeninami přelezl s dvěma ukradenými kreditními kartami a náhradním oblečením naposledy ochranný plot. Dorazil do Kalifornie tři dny předtím, než se zhroutil chaotický Nový secesionistický režim. V San Francisku vyrazily do ulic skupiny lidí. Jedna nebo druhá ze čtyř rozdílných "provizorních" městských vlád udělala tak nezbytný úkol, jakým bylo uchování potravin, takže během chvilky v ulicích nebylo žádné jídlo k mání.

Parker strávil poslední noc revoluce v předměstí Tucsonu a miloval se s jakousi hubenou dívkou z New Jersey, která mu mezi jednotlivými vzdechy a tichoučným pláčem, který, jak se zdálo, neměl vůbec nic společného s tím, co udělal nebo řekl, vysvětlovala podrobnosti svého horoskopu.

O několik let později si uvědomil, že nemá absolutně žádné tušení, jaký byl původní motiv jeho útěku z internátu.

První tři čtvrtiny kazety byly vymazané. A tak rychloposunem přetáčet pásku a sledoval statické zrnění prázdné pásky, kde se jakákoliv chuť a vůně proměnila do maznice jediného kanálu. Audio input je bílý zvuk – žádný zvuk moře po setmění... (Proloužený input ze smazané kazety může vyvolat hypnagogické halucinace.)

Parker se krčil na straně silnice do Nového Mexika. Byla půlnoc. Sledoval tanker, hořící na dálnici. Plameny ozařovaly přerušovanou bílou čáru silnice, po které se vydal z Tucsonu. Exploze byla vidět na dvě míle daleko. Bílé nárazy žaru útočily na holé větve stromů. Na noční obloze se vytvářely fotografické negativy. Karbonové větve proti magnéziové obloze.

Mnoho uprchlíků bylo ozbrojených.

V Texasu byla chudinská města, kouřící do teplého pobřežního deště, která udržovala tvář umělé secese. Města byla postavená z překližek, kartonu a plastikových panelů. Svíjely se ve větru mezi mrtvými těly nepojízdných vozů. Měla taková jména, jakými bylo například Jump City nebo Sugaree, a svobodné zvolené vlády a teritoria, která se neustále přesunovala v hustých větrech ekonomiky černého trhu.

Federální a státní jednotky, které byly vyslány, aby rozmetaly nezákonná města, zřídka kdy něco našly. Po každém průzkumu se neohlásilo několik mužů. Kdosi prodal jejich zbraně a spálil jejich uniformy a pár vojáků se dostalo příliš blízko kontrabandu, kvůli kterému byli vysláni, aby jej našli.

Po třech měsících chtěl Parker ven, ale zboží bylo jediná věc, která mu mohla zajistit bezpečnou cestu přes armádní kordony. Svou příležitost potkal úplnou náhodou: Jednoho pozdního odpoledne se přiblížil k hustému kouři, visícímu nízko nad Jungle City. Klopýtl a málem upadl na tělo nějaké ležící ženy. Nad zem vzlétlo mračno rozčilených much, ale vzápětí se zase usadily a přestaly si ho všimnout. Žena měla koženou bundu a Parkerovi obvykle bývala v noci řádná zima. Začal ji tedy prohledávat. V zadní části kožené bundy, těsně pod lopatkou na jejím levém rameni, zela kulatá díra, do které by se snadno dala zasunout tužka. Podšívka bundy měla kdysi červenou barvu, ale nyní byla černá a tvrdá od krve. Pověsil bundu na konec klacku, který našel, a vydal se hledat nějakou vodu.

Nikdy však bundu nevypral, protože v levé kapse našel téměř libru kokainu, opatrně zabalenou do plastického sáčku a

zalepenou průhlednou chirurgickou páskou. Pravá kapsa skrývala patnáct ampulí Megacilinu–D a desetipalcový vystřelovací nůž. Antibiotika měla dvakrát vyšší cenu než všechny ten kokain.

Zabodl nůž po jilec do shnilého pahýlu, který minul, když vycházel z lesa, a tam bundu pověsil. Když odcházel, už kolem bundy kroužily další mouchy.

Té noci se usadil v baru s prorezavělou plechovou střešinou a čekal na jednoho z "právníků", který pomáhal při dopravě kordonami. Tam zkusil svůj první ASP přístroj. Byl obrovský, celý v chromu a měl neonová světla. Jeho majitel na něj byl velmi pyšný. Osobně ho pomáhal ukrást z kamionu.

???

Pokud chaos devadesátých let odrazí radikální posun v paradigmatu vizuální gramotnosti, konečný posun stranou od Lascaux/Gutenbergovy tradice preholografické společnosti, co bychom měli očekávat od nejvyšší technologie, s jeho slibem o diskrétním odkódování a susekventní rekonstrukcí plného rozsahu senzorických představ?

– Roebuck a Pierhal,
Nová historie Ameriky:
Systémové pohledy.

– Rychloposun hučící smazané pásky...
– do jejího těla. Evropské sluneční světlo. Ulice podivného města.
Atény. Řecké nápisy a pach prachu...
– a pach prachu.

Podívej se jí do očí (mysli si, že ses s tou ženou ještě nikdy nesetkal, že ani nejsi pryč z Texasu), na šedý monument kamenného koně, nad kterým ve velkých obloucích krouží holubi...

...a statika bere tělo lásky, otírá je dočista a šeda. Vlny bílého zvuku šplouchají po pláži, která tam není. A pak je konec pásky.

Světlo induktoru nyní svítí.

Parker se vznáší v temnotě a vzpomíná na tisíce kousků hologramové růže. Hologram má takovou zvláštní kvalitu: obnoví se a září, každý kousek odhalí celý obrázek růže. Padá k deltě, vidí sám sebe jako růži, každý kousek odhaluje celek, který nikdy nepozná – ukradené kreditní karty – spálená příměstí – planetární spojení cizinců – tanker hořící na dálnici – balíček drog – vystřelovací nůž zabodnutý do suchého kmene stromu.

???

Uvažuje: Každý jsme fragmentem někoho jiného. Bylo to tak vždycky? Ten nečekaný výlet po Evropě, opuštěný v šedém moři smazané kazety – je snad ona teď blíž, nebo je skutečnější, protože tam byl i on?

Pomohla mu získat jeho papíry, našla mu jeho první místo v ASP. Byla to jejich historie? Ne, historie byla černá tvář delta induktoru, prázdná skříň a neustlaná postel. Jeho odpor k perfektnímu tělu, ve kterém se probouzel, když došla šťáva, jeho vztek na řidiče taxíku a její odmítnutí zadívat se zpátky skrz kontaminovaný déšť, to byla historie.

Každý kousek odhalí růži z jiného úhlu, uvažoval. Ale delta ho smetla dřív, než se sám sebe stačil zeptat, co by to celé mohlo znamenat.

Příbuzný druh
john shirley & william gibson

Mohlo to být v klubu Justine nebo u Jimba nebo u smutného Jacka nebo u Raftera. Coretti si nikdy nebyl jistý, kde ji vlastně poprvé spatřil. Tak jako tak se mohla kdykoliv vyskytovat v jednom z těch barů. Proploovala mezi lahvemi, sklenicemi a oblázky cigaretového kouře... pohybovala se ve svém přirozeném prostředí z jednoho baru do druhého. Nyní si Coretti vzpomněl na první setkání, jako kdyby se na to díval ze špatného konce mocného teleskopu. Bylo to malé a jasné a velmi vzdálené.

Poprvé si jí všiml v Zadní hale. Říkalo se tomu tak, protože se dovnitř šlo úzkou černou uličkou. Zdi uličky byly počmárané sprejovými nápisy a žárovky byly polepené hustou vrstvou hmyzu. Odlomené kousky bílé barvy z natřených cihel skřípaly pod nohama. A pak vrazíte do tmavého prostoru, obydleného mírně zmatenými pozůstatky z dalšího tuctu jiných barů, které se tu předtím snažily o přežití, aby nakonec pod nejrůznějším vedením stejně v této místnosti zkrachovaly. Coretti tam občas chodil, protože měl rád unavený úsměv černého hostinského a protože těch několik hostů se jen zřídka kdy tvářilo přátelsky.

Nebyl příliš dobrý v konverzaci s cizinci ani na večírcích, ani v barech.

Cítil se spokojeně jen ve společnosti na střední škole, kde učil základy lingvistiky. Dokázal mluvit se šéfem oddělení o sekvencích a možnostech konverzačních otevření, ale nedokázal hovořit s cizími lidmi na večírcích a v barech. Také na mnoho večírků nikdy nechodil. Zato často zašel do baru.

Coretti nevěděl, jak se vhodně obléct. Oblékání pro něj představovalo jistý druh jazyka, a Coretti byl v tomto ohledu krejčovský kokta, neschopný dosáhnout základního srozumitelného módního přístupu, který by v cizincích vyvolal pocit uvolnění. Jeho bývalá manželka mu říkala, že se obléká jako Mart'an, jako kdyby se oblékal tak, že snad ani nepatří do tohoto města. Nelíbilo se mu, že to říkala, protože to byla pravda.

Nikdy neměl takovou dívku, jako byla ta, co seděla mírně nahrbená v podmořském světle, rozlévajícím se v baru v Zadní hale. Stejně světlo se odráželo ve sklech hostinského brýlí, na krčcích lahví, srovnaných v úhledných řadách na policích, nebo v zrcadlech na stěnách. V tom světle měly její šaty barvu zelené mladé kukuřice a vypadaly jako napůl puklý lusk, odhalující záda a prostor mezi prsy. Díky rozparku na straně si také mohl dopřát pohled na jedno její stehno. Žena měla tu noc vlasy v barvě zralého žita a světle zelené oči.

Protlačil se odhodlaně mezi prázdnými stoly z formiky a plastu a osmělil se k baru, kde si hned objednal bourbon. Když se posadil na volnou stoličku vedle ní, sundal si flaušový plášť a poskládal si ho na klíně. Výborně, křičel v duchu sám na sebe, bude si myslet, že pod tím pláštěm schováváš erekcí. A pak si uvědomil, že to tak skutečně je. Pozoroval svou tvář v zrcadle za barem. Muž kolem třicátky s řídkými tmavými vlasy a bledou úzkou tváří na dlouhém krku, který trčel z rozepnutého límce košile s výšivkami automobilů z roku 1910 ve třech živých barvách. Měl širokou kaštanově hnědou kravatu s černými diagonálami. Čáry byly podle jeho názoru příliš úzké, takže se mu kravata jevila jako dlouhá žízala, visící mu u límce u košile. Nebo to byla špatná barva. Něco určitě nebylo v pořádku.

Vedle něj seděla v tmavém jasu zrcadla zelenooká žena podobná Imě La Douce. Ale když se podíval lépe, aby mohl prostudovat její tvář, otřásl se. Měla obličej jako zvíře. Nádherná tvář, ale zároveň jednoduchá i mazaná jako dvojrozměrný obraz. Až si všimne, že se na ni díváš, pomyslel si Coretti, věnuje ti pobaveně pohrdavý úsměv –nebo co jiného bys čekal.

Coretti zahuhňal: "Mohl bych vám objednat něco k pití?"

V okamžicích, jako byl tento, se o Corettiho pokoušelo zvláštní ztopoření, školní tik. Hmm. Zamrkal. Hmm.

"Vy byste, hmm, mi chtěl koupit něco k pití? Proč? To je od vás velmi milé," řekla a úplně ho tím ohromila. "To by bylo moc milé." Jakoby vzdáleně si uvědomil, že její odpověď byla stejně nejistá jako jeho otázka. Pak dodala: "Tom Collins bude pro tuto příležitost asi to nejlepší."

Pro tuto příležitost? Nejlepší? Coretti zbrkle objednal dva poháry a zaplatil.

Nějaká tlustá žena v džínách a vyšívané kovbojské košili se protlačila k baru vedle něj a požádala hostinského o drobné. "Dobrý, díky," řekla. Zamířila k jukeboxu a vybrala píseň od Conweye a Loretty "Ty jsi důvod, proč jsou naše děti ošklivé". Coretti se otočil na ženu v zeleném a váhavě zamumlal:

"Máte ráda country a westernovou hudbu?" Máte ráda...? Tiše se proklínal za výběr svých slov a nutil se do úsměvu, "Ano, to opravdu mám," odpověděla s mírným nosovkovým důrazem. "Mám to moc ráda."

Kovbojka se posadila vedle něj, významně mrkla na dívku a zeptala se: "Snad tě tenhle ubožák nevotravuje?"

A dívka v zeleném, s očima jako zvířátko, odpověděla: "Ale ovšemže ne, zlato, líbí se mi." A zasmála se. Byl to zdvořilý smích. Malá část v Corettiho duši se neklidně zavrtěla. Vybírá příliš dokonalá slova a má bezchybnou intonaci.

Herečka? Talentovaná mimka? V hlavě se mu okamžitě vylíhlo slovo mimika, ale rychle ho zahnal a raději se soustředil na její odraz v zrcadle. Řady lahví lemovaly prostor nad jejími prsy jako skleněný župan.

"Jmenuju se Coretti," řekl. Jeho verbální poltergeist přešel téměř okamžitě do přízvuku totálně nepřesvědčivého ostrého chlapíka. "Michael Coretti."

"Těší mě," řekla příliš tiše, aby ji druhá žena neslyšela, a vklouzla do parodie na Emily Postovou.

"Conway a Loretta," ozvala se kovbojka, aniž oslovila někoho konkrétního.

"Antoinette," řekla žena v zeleném a naklonila hlavu. Dopila pohár a předstírajíc, že se dívá na hodinky, řekla zatraceně zdvořile děkuji-vám-za-pití. Pak se zvedla a odešla.

O deset minut později ji Coretti sledoval po Třetí Avenue. Ještě nikdy ve svém životě nikoho nesledoval, a tak ho to zčásti děsilo a zčásti vzrušovalo. Zdálo se, že vzdálenost čtyřicet stop bude dostačující, ale co bude dělat, když se žena náhodou ohlédne přes rameno?

Třetí Avenue není nijak tmavá ulice, a právě tam, ve světlech pouličních lamp, se dívka začala měnit. Ulice byla opuštěná.

Přešla na druhou stranu, sešla z chodníku, a pak to začalo. Nejprve to byla barva jejích vlasů – zpočátku si myslel, že to způsobil jen odraz světla. Ale nebyl tu žádný neon, aby vrhal takové světlo, které by na jejích vlasech vytvořilo barvy olejové skvrny. Pak barvy vybledly a v dalších třech sekundách měla dívka světle plavé vlasy. Byl si jistý, že to byl nějaký světelný trik, dokud se nezačaly měnit i její šaty. Kroutily se a svíjely po jejím těle, jako kdyby to byl kousek horkem zvlněného plastiku. Část šatů odpadla na zem a zůstala ve stočených cárech ležet na chodníku jako kůže nějakého záhadného zvířete. Když kolem toho Coretti prošel, vypadalo to jako zelená pěna. Syčelo to, rozpouštělo se to a mizelo to. Podíval se zpátky na ni a uviděl, že místo původních šatů měla nyní docela jiné. Zelené saténové šaty s odhalenými rameny a zkříženými pásky na zádech. Také její boty vypadaly jinak. Vlasy měla krátké a ježaté.

Zastavil se, opřel se o výkladní skříň jednoho klenotnictví a ztěžka oddechoval v tichém podzimním večeru. O jeden blok dál slyšel dunění nějaké diskotéky. Jak se k ní dívka blížila, její pohyby začínaly nabírat nový rytmus – jako by dávala důraz na každé zhoupnutí v bocích. Klapot jejích vysokých podpatků zmizel v postranní uličce. Dveřník významně kývl hlavou a vpustil ji dovnitř. Corettiho však zastavil, prohlédl si jeho řidičský průkaz a s nelibostí si změřil jeho flaušový kabát. Coretti zatím upřeně hleděl na světla na schodišti z mléčného plastu za dveřníkem, po kterých před malým okamžikem sešla, aby zmizela v robotických světlech a ohlušujícím rámusu.

Muž ho konečně neochotně pustil dovnitř a postrčil ho ke schodišti, jeho spěch rušil světla pod průhlednými plastickými schody.

Coretti ještě nikdy nebyl na diskotéce. Ocítl se v prostředí, které bylo jako na míru šité pro dokonalou spokojenost a zábavu. Protáhl se nervózně mezi módně oblečenými tanečníky a mechanickými zaklínadly, ozývajícími se z mohutných zesilovačů. Hledal ji téměř poslepu na tanečním parketu mezi laserovými světly.

Našel ji však u baru, jak z vysoké skleničky popíjí chladný nápoj a poslouchá mladíka ve volné košili ze světlého hedvábí a velmi těsných černých kalhotách. Přikyvovala ve vhodných okamžicích, tím si byl Coretti i na tu dálku jistý. Coretti si objednal tak, že ukázal na láhev s bourbonem. Dívka vypila pět koktejlů a pak vyrazila s mladíkem na taneční parket.

Pohybovala se v dokonalém souladu s hudbou, střídala celou řadu nejrůznějších tanečních kroků a prošla celou tou sekvencí elegantně, avšak ne příliš strojeně. Dokonale se sem hodila. Vždycky se všude dokonale hodila. Její společník tančil mechanicky, pohyboval se namáhavě v zaběhnutém rituálu.

Když tanec končil, náhle se obrátila a ponořila se do hustého davu. Ten se nad ní zavřel jako voda.

Coretti se vrhl za ní, ani na chvíli ji nechtěl spustit z očí – a on byl jediný, kdo byl svědkem její změny. Ve chvíli, kdy došla ke schodům, měla rezavé vlasy a dlouhé modré šaty. Za pravým uchem měla zastrčenou bílou růži. Vlasy měla nyní delší a rovnější, prsa o něco větší a boky nepatrně širší. Brala schody po dvou a on si o ni začal dělat starosti. Tolik toho vypila.

Zdálo se však, že na ni alkohol nemá vůbec žádný vliv. A tak Coretti, aniž z ní byt' jen na chvíli spustil oči, dívku s tlukoucím srdcem následoval, za zády se mu ozývalo hučení diskotéky a on se trochu bál, že se dívka každým okamžikem otočí, podívá se na něj a začne volat o pomoc.

Ušla dva bloky po Třetí Avenue a zatočila u Lotharia. Její kroky se však nyní zdály trochu jiné. Lothario byl tichý komplex pokojů, plných kožešin a dekadentních zrcadel. Byly tady také napodobeniny lamp od Tiffanyho, větráky s dřevěnými lopatkami se pomalu otáčely a mísily tenké pramínky kouře, vznášející se uprostřed tiché konverzace. Po diskotéce bylo Lothario příjemné a uklidňující. Jazzový pianista v košili s roztřepenými rukávy a volně uvázané kravatě dokresloval tichý hovor a smích od řady stolů.

Dívka se usadila u baru. Přestože byly stoličky jen zpola zaplněné, vybral si Coretti stůl u zdi ve stínu miniaturní palmy a objednal si bourbon.

Vypil ho a objednal si další. Příliš dnes v noci alkohol necítil.

Dívka seděla vedle nějakého mladého muže, dalšího takového mladíka s obvyklými pravidelnými rysy. Na sobě měl žlutou golfovou košili a těsné džíny. Její boky se nepatrně dotýkaly jeho. Zdálo se, že spolu nehovoří, ale Coretti cítil, že přesto nějak komunikují. Nakláněli se mírně k sobě a mlčeli. Corettimu to připadalo divné. Odešel na toaletu, aby si opláchl tvář studenou vodou. Když se vracel zpátky, podařilo se mu kolem nich projít asi tak ve vzdálenosti tří stop. Jejich rty se nepohnuly až do chvíle, než byl v doslechu.

Hovořili tiše a realisticky:

"...viděl jeho první filmy, ale..."

"Ale on je trochu samolibý, nemyslíte si?"

"Rozhodně v jistém smyslu..."

A Coretti najednou pochopil, co vlastně byli, co musí být. Byl to ten druh lidí, co vyrostli v barech, co se právě tam cítili jako doma. Žádní opilci, lidské bytosti. Funkční v barech. Příbuzný druh.

Něco uvnitř něj zatoužilo po konfrontaci. Dorazil ke svému stolu, ale zjistil, že si není schopný sednout. Otočil se, zhluboka se nadechl a vyrazil zpátky k baru. Chtěl jí poklepat po hladkém rameni a zeptat se jí, kdo vlastně je, a poukázat na chladnou ironii faktu, že to byl on, Coretti, marťanský oblečený muž, outsider, ten, jehož šaty a konverzace se nikdy nehodí do příslušného prostředí, že to je právě on, kdo uhodl jejich tajemství.

Ale praskly mu nervy, a tak se jen posadil vedle ní a objednal si další bourbon.

"Ale nemyslíte," zeptala se svého společníka, "že to je všechno velmi relativní?"

Dvě stoličky za jejím společníkem rychle zabral párek, který se živě bavil o politice. Antoinette a Golfová košile se také chopili politického tématu a hovořili spolu jen tak hlasitě, aby se vzájemně slyšeli. Její tvář, když mluvila, postrádala jakýkoliv výraz. Ptáček, prozpěvující na větvi.

Seděla na své stoličce tak zlehka, jako kdyby to bylo ptačí hnízdo. Golfová košile platila pití. Pokaždé měl přesně drobných, pokud ovšem nechtěl nechat nějaké spropitné. Coretti je sledoval, jak se oba postupně propracovali k šesti koktejlům, byli jako hmyz živící se nektarem. Ale jejich hlasy se nezdály o nic hlasitější než předtím, a když nakonec vstali, pohybovali se bez obvyklé opilosti či slabosti, o které Coretti doufal, že by mohla prozradit jejich kamufláž.

Vůbec mu nevěnovali pozornost, zatímco on je sledoval v dalších třech barech.

Když vešli k Waylonovi, jejich metamorfóza proběhla tak rychle, že Coretti jen stěží stačil pozorovat jednotlivé fáze té změny. Ocitli se na jednom takovém místě se záchodovými dveřmi označenými jako DOGY a SETŘI a s malou imitací borovicové tabulky nad sklenicemi s hovězími plátky a kyselými párký, na které stál nápis: Máme smlouvu s bankou. Oni nepodávají pivo a my nebereme šeky.

U Waylona byla oplácená a pod očima měla tmavé kruhy. Na polyesterovém kalhotovém obleku měla skvrny od kávy. Její společník měl na sobě obnošené džíny, tričko a červenou baseballovou čepici s červenobílým symbolem nad kšiletem. Coretti riskoval, že je ztratí, a strávil několik minut na "SETRECH", mrkaje zmateně na ručně psaný nápis: Náš cíl je potěšit – váš cíl je mřít.

Třetí Avenue se ztrácela blízko hromady starých cihel. U posledního bloku byl chodník označený v pravidelných intervalech zvratky. Před černobílou televizí za výkladní skříní polorozbořeného hotelu se tísnila hrstka starců.

Bar, který našli, neměl žádné jméno. Kosočtvercové tvary pomalu vybledávaly na nemytých oknech a hostinský měl tvář jako zařatou pěst. Dlouhovlnný vysílač v barvě slonoviny vypouštěl do éteru jednoduchý rock, rozléhající se kolem opuštěných stolů. Dali si pivo a panáka. Nyní byli staří, dva odpadlíci, popíjející a pokufující ve světlech žárovek a kašlající nad krabičkou pomačkaných camelek, které ona vylovila z kapsy špinavého přšpláště.

Ve dvě hodiny a dvacet pět minut byli na střeše nového hotelového komplexu. Ona na sobě měla večerní toaletu a on tmavý oblek. Pili koňak a předstírali, že obdivují světa nočního města. Dali si ještě tři další koňaky, zatímco je Coretti sledoval přes okraj Wild Turkey ve skleněné lahvi.

Pili až do zavíračky. Coretti je sledoval k výtahu. Zdvořile se na něj usmáli, ale jinak ho zcela ignorovali. Před hotelem stáli dva taxíky. Oni si vzali jeden a Coretti nasedl do druhého.

"Sledujte to taxi," řekl Coretti a hodil přestárlému hippie řidiči svou poslední dvacku.

"Jasně, pane, jasně..." řidič sledoval taxi šest bloků, když dorazili k dalšímu hotelu. Vystoupili a vešli dovnitř. Coretti pomalu vylezl z vozu a ztěžka oddechoval.

Svíjel se žárlivostí, žárlil na ojedinělou personifikaci této ženy, která snad ani nebyla ženou, ale jen jakousi lidskou

tapetou. Coretti se podíval na hotel – a pak ztratil nervy. Otočil se zpátky. Vydal se domů. Šestnáct bloků. Najednou si uvědomil, že vůbec není opilý. Ani trochu.

Ráno telefonoval, aby odvolal svou první vyučovací hodinu. Ale kocovina se nedostavila. V ústech neměl tu podivně odporou chuť. Když se na sebe podíval v koupelně do zrcadla, všiml si, že nemá ani oči podlité krví. Odpoledne si zdířl a zdálo se mu o lidech s tvářemi jako ovce, jejichž odraz se objevuje na řadě vyrovnaných lahví.

Večer si vyrazil ven na večeri. Šel sám – a nesnědl vůbec nic. Jako by se na něj jídlo z talíře dívalo. Nepatrně kousky masa přeházel na talíři, aby tak vyvolal dojem, že snědl alespoň něco, zaplatil a vyrazil do baru. A pak do dalšího. A dalšího. Všude hledal tu dívku. Používal teď svou kreditní kartu, přestože už měl přecerpaný limit. Kdyby ji uviděl, asi by ji už nepoznal.

Někdy se díval na hotel, do kterého ji viděl zajít. Pozorně si prohlížel každý pár, který vešel a vycházel. Nebyl si vůbec jistý, že by ji poznal, kdyby ji uviděl samotnou – ale měl pocit, že by měl cítit alespoň nějaké intuitivní poznání.

Sledoval všechny páry, ale jistý si nikdy nebyl.

Během následujících několika týdnů systematicky navštívil každý bar ve městě. Zpočátku se vyzbrojil mapou a pěti vytrženými listy ze Zlatých stránek. Postupně se propracoval k řadě velmi obskurních míst. Některé dokonce neměly ani telefon. Byl se podívat i v pochybných privátních klubech, objevil hotely bez licence, kde jste si mohli v pozdních nočních hodinách objednat tmavý pokoj a se svým drinkem sedět v místech, určených oblastem na hranici sexuality, o kterých až dosud neměl tušení, že vůbec existovala.

Pokračoval dál na svých nočních obchůzkách. Vždycky začínal u Zadní haly. Ale ona tam nikdy nebyla. Nenašel ji ani jinde. Majitelé barů už ho znali a měli radost, kdykoliv se objevil, protože si pokaždé dal něco k pití, ale nikdy se neopil. Díval se přitom po jiných hostech – ale co na tom záleželo?

Coretti ztratil práci.

Začal příliš často vynechávat hodiny. Kdykoliv mohl, vydával se sledovat nejrůznější hotely, dokonce i ve dne. Byl viděn v příliš mnoha barech. Zdálo se, že se ani nikdy nepřevléká. Odmítl výuku ve večerních třídách. Zapomínal se uprostřed hodiny, když se náhodou podíval z okna.

V duchu však měl radost z toho, že ho vyhodili. Lidé ve fakultní jídelně se na něj podivně dívali, když si všimli, že není schopen sníst své jídlo. Díky tomu měl nyní víc času na své zkoumání.

Našel ji ve dvě hodiny a patnáct minut ve středu ráno v klubu homosexuálů Barn. Místnost byla obložená dřevem a ověšená farmářskými rekvizitami, všude byl cítit těžký parfém a pivo a kolem se ozýval smích. Smála se na každého, na sobě měla modré šaty a ve hnědých vlnitých vlasech zelené ptačí pero. Ačkoliv cítil téměř úlevu, Coretti si byl vědom jistého obdivu, podivné pýchy, kterou v ní nyní cítil – v jejím druhu. Sem také patřila. Byla reprezentativní typ.

Nepředstavovala pro místní královny nebo otrlé chlapíky žádnou hrozbu. Její společník vypadal jako muž neurčitěho věku s prošeďivými skráněmi. Na sobě měl angorský svetr a plášť.

Pili a pili a bez přestání se smáli – byl to ale ten správný druh smíchu – pak vyšli ven do deště, kde na ně čekal taxík. Pobrukování jeho motoru ladilo s tlukotem Corettiho srdce.

Neohrabaně přešel přes ulici, vsoukal se do taxíku a v duchu je proklínal. Usadil se na zadní sedačce vedle ní.

Muž s prošeďivými skráněmi promluvil na řidiče. Ten jen něco zavrčel do ručního mikrofonu, zařadil rychlost a vyjel do deště do tmavé ulice. Městská krajina na Corettiho neudělala žádný dojem. Tajně se kolem sebe rozhlížel a představoval si, jak taxík zastaví, šedovlasý muž a smějící se žena ho vystrčí ven a ukážou s úsměvem na vchod do psychiatrické léčebny. Nebo: taxík se zastaví, vydařený pár se otočí a smutně kývne hlavou. Nejméně desetkrát měl dojem, že se vůz zastaví v prázdné ulici, kde ho metodicky vystrčí ven. A Coretti zůstane mrtvý v dešti, protože je outsider.

Ale nakonec přijeli ke Corettiho hotelu.

V chabém světle kabiny taxíku pozorně sledoval muže, jak sáhl do kabátu pro jízdné. Coretti jasně viděl, že podšívka je z jednoho kousku. Nebyla v ní žádná kapsa, ale jen nějaký otvor. Když se ho muž dotkl prsty, otvor se rozšířil a on vytáhl peníze. Z otvoru se vynořily tři úhledně poskládané bankovky. Byly mírně vlhké. Rychle ale uschly, když je muž rozložil jako křídla motýla, který se právě vylíhl ze své kukly.

"Drobné si nechť," řekl ten muž a vystoupil z vozu. Antoinette také vystoupila a Coretti ji následoval. V hlavě se mu stále honily myšlenky na podivný otvor v podšívce. Vlhký otvor s červeným okrajem.

Recepce byla opuštěná a hotelový úředník se jen mlčky uklonil, když prošli kolem. Párek tiše zamířil k výtahu a Coretti se stále držel za nimi. Jednou se pokusil zadívat se ženě do očí, ale ona ho ignorovala. Jakmile se výtah rozjel o sedm pater výš, než byl Corettiho pokoj, dívka se naklonila a přičichla k chromovanému popelníku na zdi jako pes, očichávající zem.

Hotely byly pozdě v noci zřídka tiché. V chodbách nikdy nepanoval naprostý klid. Je tu řada sotva slyšitelných zvuků, šustot příkrývek, tlumené hlasy, mumlání ze spánku. Ale v devátém patře se Corettimu zdálo, že se pohybují ve vzduchoprázdnu, jako by tam žádné zvuky nebyly. Dokonce i jeho boty nevydávaly na bezbarvém koberci žádný šramot, a dokonce i jeho sípavé dýchání se vsakovalo do vzorem zdobené tapety na zdi.

Pokusil se spočítat malé plastické ovály na dveřích, každý obsahující třímístné číslo, ale zdálo se, že chodba pokračuje donekonečna. Najednou se muž přece jen zastavil přede dveřmi, které vypadaly stejně jako ostatní – napodobenina růžového dřeva – a položil ruku na zámek a opřel dlaň o chladný kov. Ozvalo se tiché cvaknutí, mechanismus se pohnul a dveře se otevřely. Jak muž stáhl ruku, Coretti uviděl, jak mu ve vlhké dlani zmizel růžovošedý klíč.

V pokoji nesvítlo žádné světlo, jen slabá neonová aura města pronikala dovnitř skrz zatažené závěsy a dovolila mu spatřit tváře desítky a možná i více lidí, sedících na posteli, na gauči, v křeslech a na stoličkách u kuchyňského stolu.

Zpočátku si myslel, že mají otevřené oči, ale pak si uvědomil, že jejich zřetelnice jsou ukryté za tenkými membránami třetích očních víček, odrážejících slabé světlo neonů z oken. Na sobě měli to, co si žádal poslední bar, ve kterém byli: beztvaré kabáty Armády spásy vedle zaprášených pracovních kombinéz, večerních rób, vycházkového oblečení, motorkářských kožených bund nebo broušeného tvídu. Když spali, jejich předstíraná lidskost docela zmizela. Odpočívali.

Jeho párek se posadil na okraj formikové kuchyňské desky a Coretti váhal uprostřed prázdného koberce. Zdálo se, že ho právě ty vybledlé skvrny na koberci dělí od ostatních, ale něco jako by ho lákalo ke slibnému odpočinku a klidu. Přesto Coretti stále váhal, třásl se nejistotou, která zřejmě vyvěrala z genetického jádra každé buňky v jeho těle. Pak náhle otevřeli oči. Všichni najednou. Jejich membrány se stáhly na stranu a odhalily zvířecí klid obyvatel nejméně příkopů v oceánu.

Coretti vykřikl a dal se na útěk. Proletěl chodbami, seběhl schodiště a vběhl do chladného deště v prázdné ulici. Nikdy se nevrátil do svého pokoje ve třetím patře hotelu. Unuděný detektiv nashromáždil řadu lingvistických textů a jeden kufr s oblečením, které bylo později prodáno na aukci. Coretti si pronajal pokoj v domě spravovaném jednou členkou baptistické církve. Žena vedla obyvatele domu k modlitbám před začátkem každého připáleného večerního jídla. Nevadilo jí, že Coretti s nimi nikdy nevečeřel – vysvětlil jí, že dostává v práci jídlo zdarma. Lhal znamenitě. Nikdy v domě ani nepil a nikdy se nevrátil opilý. Pan Coretti byl poněkud zvláštní člověk, ale nájemné platil vždycky včas. A byl velmi tichý.

Coretti ji přestal hledat. Přestal chodit po barech. Pil jen z papírových kelímků, když chodil do práce a z práce v jednom nakladatelství. Bylo to v průmyslové zóně, kde bylo povolených jen pár barů.

Pracoval v noci.

Někdy za soumraku se natáhl na neustlanou postel a nechal se unášet spánkem – nikdy však docela neusnul – a přemýšlel o ní. Antoinette. A o ostatních. O příbuzném druhu. Někdy jen tak v polospánku spekuloval... Možná byli jako domácí myši, něco jako malá zvířátka, přizpůsobená životu v lidských obydlích.

Nějaký druh zvířete, co dokáže žít jen z alkoholu. S podivným metabolismem, který přemění alkohol a různé proteiny z mixovaných nápojů a vína a piva do všeho, co potřebují k životu. A navíc se mohou měnit jako chameleóni, aby sami sebe chránili. A díky tomu mohou žít mezi námi. A možná, uvažoval Coretti, procházejí různými fázemi. V těch raných se podobají lidem, jedí lidské jídlo a jejich odlišnost od skutečných lidí je jen nepatrná.

Druh zvířete s vlastními dovednostmi, vlastními speciálními instinkty. A schopností poznat svůj vlastní druh, když je nablízku. Možná.

A možná také ne.

Coretti usnul.

Ve středu, tři týdny potom, co si našel novou práci, otevřela bytná bez zaklepání jeho dveře – nikdy neklepala – a oznámila mu, že má telefon. Její hlas byl napjatý podezřením. Coretti ji následoval do tmavé haly v druhém patře, kde byl telefon.

Zvedl starodávne černé sluchátko a přiložil si je k uchu. Zpočátku slyšel jen hudbu, pak se přidaly i zlomky konverzace a smíchu. Nikdo na druhé straně nepromluvil a Coretti poznal, že píseň v pozadí je "Ty jsi důvod, proč jsou naše děti ošklivé".

A pak se ozval hluchý tón, když volající zavěsil.

Později ležel ve svém pokoji a poslouchal, jak paní domu přísně kára jeho souseda o patro níž. Coretti si uvědomil, že není potřeba, aby zůstal nadále tam, kde je. Došel k definitivnímu rozhodnutí. Ale pokud se někdo chystal odejít, bytná o tom chtěla vědět tři týdny dopředu. To tedy znamenalo, že jí Coretti dluží peníze. Instinkt mu napověděl, aby jí je tam nechal.

Pracující muž ve vedlejší pokoji začal ve spánku hlasitě kašlat, když Coretti vstal a vyrazil do haly k telefonu. Oznámil mistrovi večerní směny, že dává výpověď. Zavěsil a vrátil se do svého pokoje, zamkl za sebou dveře a začal se pomalu svlékat, až stál úplně nahý před zarámovanou litografií Ježíše, visící nad kovovým psacím stolem.

A pak odpočítal devět desetidolarových bankovek a položil je opatrně vedle modlicích se rukou na ozdobenou desku psacího stolu.

Byly to pěkné peníze. Byly to dokonalé peníze. Sám je vydělal.

Tentokrát neměl pocit, že by se měl dát do hovoru. Ona popíjela margaritu a on si objednal totéž. Ona zaplatila. Vytáhla peníze ladným pohybem zpoza výstřihu svých odvázných šatů. Všiml si, jak se v těch místech zase žebra zatáhla.

Zmocnilo se ho vzrušení, ale tentokrát jeho výsledkem nebyla erekce.

Po třetí margaritě se jejich boky dotýkaly a něco se rozlévalo jeho tělem jako pomalé orgasmické vlny. V místech, kde se dotýkali jeden druhého, to bylo lepkavé. Byla to oblast velká asi jako jeho nehet u palce. A právě tam se jejich oblečení rozdělilo. Z Corettiho se stali dva muži: jeden byl spojený s jejím tělem v dokonalé buněčné komunitě a ten druhý představoval slupku, sedící na barové židličce s lokty opřenými vedle svého poháru a pohrávající si s brčkem. Usmíval se významně do prostoru před sebou. Klid v chladném šeru.

A pak jednou, ale skutečně jen jednou, jedna část Corettiho pohlédla krátce dolů na měkká růžová pulsující tykadla s ostrými rty, pracující ve stínu mezi nimi jako spojené úponky dvou podivných sasaneček.

Pářili se a nikdo o tom nevěděl.

Když před ně hostinský postavil další pití, unaveně se usmál a řekl: "Zase venku prší, že jo? Ono prostě nepřestane." "Už to trvá zatraceně celý týden," odpověděl Coretti. "Jako by se proti nám děšť spiknul."

A řekl to správně. Jako skutečný člověk.

Zázemí

Když Hiro stiskl vypínač, zrovna jsem snil o Paříži, snil jsem o mokrých tmavých ulicích uprostřed zimy. Uvnitř lebký jsem ucítil prudkou bolest, která vybuchovala za méma očima ve stěně modrého neonu: vysoukal jsem se ze spacího pytle a vykřikl. Pokaždé křičím, záleží mi na tom. Zpětné přehrávání otřásalo uvnitř mou lebkou. Bolest opálila pomocný obvod v kostfonovém implantátu, zasazeném přímo do centra bolesti. Byla to jednoduše pomůcka na pronikání skrz barbiturátovou mlhu. Trvalo několik sekund, než se můj život opět spojil dohromady, kry mé vlastní biografie zářily uprostřed mlhy: kdo jsem, kde jsem, co tam dělám a kdo mě vzbudil.

Hirův hlas pronikal do mé hlavy skrz implantát. "Sakra, Toby. Víš, co to se mnou dělá, když začneš takhle ječet?"

"A víš, jak málo mi záleží na tvých uších, doktore Nagashimo? Záleží mi na nich asi tak, jako..."

"Není čas na litanii lásky, chlapče. Máme nějakou práci. Ale co to je proti pěti milivoltovým vlnám v tvých spáncích, že jo? Mám namíchat něco se životabudiči, abych ti dodal trochu barvy?"

"Tvoje EEG zešilelo, Hiro. Jsi blázen. Jen se chci trochu vyspat..." Zavrtal jsem se zpátky do spacího pytle a snažil se kolem sebe opět vytvořit tmou, ale jeho hlas ke mně stále pronikal.

"Omlouvám se, kámo, ale je pracovní den. Už před hodinou jsme měli být na cestě zpátky. Ostatní už tam dávno jsou, přezouvají motor reaktoru, aby se mohla ona protáhnout dveřmi."

"Kdo?"

"Leni Hofmannstahlová, Toby. Fyzická chemička, obyvatelka Spolkové republiky Německo." Čekal, až jsem zavrčel: "Je to potvrzený meatshot."

Překrásná pracovní terminologie, kterou jsme si vytvořili. Měl na mysli zpáteční loď s aktivní medicínskou telemetrií, obsahující jedno tělo. Psychologický status až dosud nepotvrzen. Zavřel jsem oči a ležel v temnotě.

"Vypadá to, že jsi její náhradník, Toby. Její profil sedí s Taylorovým, ale ten má volno."

Věděl jsem o Taylorově "volnu". Byl v zemědělském kanystru, poháněném amitriptylinem, a prováděl cvičení aerobiku, aby potlačil svůj poslední záchvat klinické deprese. Jedno z rizik tohoto povolání bylo právě to, že jste byli náhradníky. Taylor a já jsme spolu moc dobře nevycházeli. Je zajímavé, že obvykle nevyjdete s chlápem, který má psychosexuální profil podobný tomu vašemu.

"Hej, Toby, odkud máš všechny ty informace?" Otázka byla obvyklá. "Od Charmian?"

"Od tvé matky, Hiro." On ví, že od Charmian, stejně dobře jako já.

"Díky, Toby. Ať jsi ve výtlahu za pět minut, nebo pro tebe pošlu ty ruské sestry, aby ti pomohly. Nebo ještě líp, pošlu ti tam chlapy."

A já se jen vrtěl ve svém spacáku a hrál si hru, kterou jsem nazval Tobyho Halperta místo ve vesmíru. Žádný sobec. Doprostřed jsem postavil slunce – lesknoucí se kouli dne – a kolem jsem roztočil úhledné planetky – náš pohodlný domovský systém. Ale právě tady, v určitém bodě na osmině cesty k oběžné dráze Marsu, visí tlustý slitinový cylinder velikosti jedné čtvrtiny modelu Tsiolkovský 1, zvaném Pracovníků ráj v sektoru L–5. Tsiolkovský 1 je zavěšený v pracovním bodě mezi zemskou gravitací a gravitací Měsíce, ale my potřebujeme světelnou plachtu, která by nás tam udržela, dvacet tisíc tun hliníku ve tvaru hexagonu, deset kilometrů od jedné strany na druhou. Ta plachta nás vynesla ven na zemskou oběžnou dráhu a teď pro nás představovala kotvu. Používáme ji, abychom se připnuli k fotonovému proudu a tam se vedle něj zavěsili – vlastně je to jistý bod, místo, které pro jednoduchost nazýváme Dálnicí. Francouzi tomu říkají le metro, podzemka, a Rusové tomu dali název řeka. Ale podzemka nevyjadřuje vzdálenost a řeka pro Američany tak docela přesně nevystihuje tu správnou osamělost. Říkejme tomu tedy Anomální koordinátor Olgy Tovyevské, pokud vám nevadí, že do toho tím pádem zahrneme Olgu. Olga Tovyevská, naše Dáma Jednoduchosti, Svátá patronka Dálnice.

Hiro mi nevěřil, že vstanu sám od sebe. Těsně předtím, než se v mé kabině objevili ruští pomocníci, rozsvítil uvnitř dálkovým ovládáním všechna světla a nechal je pár sekund svítit a breptat, než vrazili dovnitř dveřmi polepenými obrázky Svaté Olgy, které Charmian nalepila na celou přední stěnu. Byl jich nejméně tucet, její tvář se opakovala na nejrůznějších výstřích z novin a časopisů. Naše Lady Dálnice.

Podplukovnice Olga Tovyevská, nejmladší žena v řadách sovětské planetární jednotky, byla na cestě na Mars v modifikovaném Alyutu 6. Modifikace jí umožňovala s sebou vzít prototyp nové čističky vzduchu, která měla být testována na sovětské orbitální laboratoři pro čtyřčlennou posádku na Marsu. Mohli to celkem snadno řídit na dálku z Tsiolkovského, ale Olga chtěla zaznamenávat časy. Dávali dobrý pozor, aby měla co dělat, a proto ji pověřili celou řadou rutinních hydrogen–rádiových a odpalovacích experimentů, byly to okrajové záležitosti priorit sovětsko–australských vědeckých výměn. Olga věděla, že její role při experimentech by se dala nahradit standardním vbudovaným časoměřičem, ale byla pilná důstojnice, a tak přesto v pravidelných intervalech stiskala příslušná tlačítka. Měla hnědé vlasy stažené vzadu do síťky, takže vypadala jako idealizovaný medailonek pracovníka v kosmu z Pravdy. Byla to bezpochyby nejfotogeničtější kosmonautka. Zkontrolovala chronometr Alyutu a umístila ruku nad tlačítka, kterými měla odpálit první střely. Podplukovnice Tovyevská neměla sebemenší tušení, že se blíží k bodu, který později vejde do povědomí jako Dálnice.

Když stiskla po sobě šest příslušných tlačítek, Alyut překonal těch posledních několik kilometrů a vyslal světelnou raketu, podpurný výbuch radiové energie v hodnotě 1420 megahertzů, což byla frekvence jednoho atomu vodíku. Tsiolkovského radioteleskop zahájil pátrání, převedl signál na geosynchronní satelit, který ho odrazil dolů na stanice v jižním Uralu a New South Walesu. Po dobu tří sekund a osmi desetin zůstal rádiový obraz Alyutu narušený účinkem signální střely.

Když tento účinek zmizel z obrazovek pozemských monitorů, byl Alyut pryč.

Na Uralu jeden gruzínský technik ve středním věku překousl svou oblíbenou pryskyřicovou dýmku. V New South Walesu další mladý fyzik začal bušit do strany svého monitoru jako diskvalifikovaný finalista v ragby.

Výtah, který čekal, aby mě odvezl do Nebe, vypadal jako hollywoodská napodobenina rakve mumie Bauhausu – úzký vztyčený sarkofág s průhledným akrylovým víkem. Za ním byly řady identických ovladačů, ztrácejících se jako ilustrace mizející perspektivy z naučných knih. Obvyklá skupina techniků ve žlutých papírových kombinézách prováděla své obvyklé úkoly. Zablýhl jsem Hira v modrém denimu, kovbojskou košili s perleťovými knoflíky měl rozepnutou a pod ní měl vybledlé tričko s nápisem UCLA. Soustředil se na řadu údajů na obrazovce, takže si mě vůbec nevšiml. Stejně jako ostatní.

A tak jsem tam stál a zíral do stropu na dno podlahy Nebe. Nevypadalo to nic moc. Náš tučný cylindr jsou vlastně dva cylindry, jeden uvnitř druhého. Tady dole v tom vnějším – museli jsme si naše "dole" vytvořit, protože se otáčíme kolem vlastní osy – jsou všechny světské aspekty našich operací: kabiny, kavárny, vzduchotěsné paluby, kde se zastavujeme, když se vracíme z lodí, komunikační zařízení a nemocniční prostory, kam si dávám dobrý pozor, abych se nikdy nedostal.

Nebe, vnitřní cylindr, zelené srdce tohoto místa, je zralý disneyovský sen o návratu domů, havraní ucho globální ekonomiky, hladovějící po informacích. Konstantní přísun syrových dat tudy pulsuje domů na zem, záplava klepů, šeptání, náznaků transgalaktické dopravy. Často jsem bez hnutí ležel ve spacáku a vnímal tlak těch dat, cítil jsem, jak se prodírají skrz přepážku jako napínající a smršťující se šlachy, připravené na křeč, připravené mě rozdrtit. Potom se tam ke mně nastěhovala Charmian, a když jsem jí řekl o svém strachu, postarala se o to a umístila všude obrázky Svaté Olgy. A potom ten tlak ustoupil a zmizel.

"Vybavím tě překladatelem, Toby. Dnes ráno asi budeš potřebovat němčinu." Jeho hlas zněl v mé hlavě jako suché statické praskání. "Hillar..."

"Na lince, doktore Nagashimo," ozval se BBC hlas, čistý jako krystal. "Umíš francouzsky, že ano, Toby?"

Hofmannstahlová umí francouzsky i anglicky."

"Sakra, Hillary, přestaň si hrát s mými vlasy. Mluv, když máš kruci mluvit, jasný?" Její mlčení se stalo další vrstvou v komplexu nepřetržitého syčení statiky. Hiro po mně vrhl od ovládacího panelu zamračený pohled. Ušklíbl jsem se na něj.

Začínalo to: povznesená nálada, hladina adrenalinu stoupala. Cítil jsem to i přes poslední šepot barbiturátů. Chlapec s hladkou pletí a světlými vlasy mi pomáhal do skafandru. Voněl, byl staronový, pečlivě vybavený bateriemi, napuštěný syntetickým potem a feromony. Oba rukávy byly polepené od zápěstí po rameno vyšívanými etiketami. Většinou to byla loga společností, které se staraly o podporu Dálniční expedice. Hlavní sponzor měl mnohem větší logo, přišité na mém rameni – firma, která poslala TOBYHO HALPERTA ven na rande s hvězdami. Alespoň mé jméno bylo pravé, vyšité červenou nylonovou nití velkými písmeny nad mým srdcem.

Chlapec měl typicky pohlednou tvář, kterou jsem vždycky dával do souvislosti s mladými spolupracovníky CIA, ale jeho jméno hlásalo NĚVSKY, jak jsem si přečetl v latince. Tak tedy KGB. Nebyl žádný ciolník, neměl ten volný styl, získaný dvaceti lety v nalezíšti L-5. Chlapec byl evidentní Moskván, zdvořilý a precizní, který pravděpodobně znal nejméně osm způsobů zabít s pomocí smo-taných novin. Nyní jsme začali rituál léků a kapes. Vytáhl mikrostřikačku, natáhl do ní jeden z nových euforohalucí-nogenů, pak ji zastrčil do mé kapsy na levém zápěstí, o krok ustoupil a zaškrtl si lék na svém seznamu. Vytištěná postava náhradníka ve skafandru na jeho speciální destičce vypadala jako terč. Vytáhl z pouzdra, které měl zavěšené na krku, pětigramovou lahvičku s opiem a našel pro ni příslušnou kapsu. Cvak. Čtrnáct kapes. Kokain byl nakonec.

Hiro přišel v okamžiku, kdy Rus končil. "Možná má nějaký tvrdý data, Toby, je to fyzická chemička, nezapomeň." Bylo zvláštní slyšet ho akusticky, nikoliv z kostní vibrace implantátu.

"Všechno je tady nahoře tvrdý, Hiro."

"Copak to nevím?" On to zvláštní hučení cítil také. Zdálo se, že nejsme tak docela schopni očního kontaktu. Než se to však mohlo prohloubit, obrátil se a ukázal na jednoho ze svých žlutých klaunů zvednutý prst.

Dva z nich mi přispěchali pomoci do bauhausové rakve a ustoupili o krok zpátky, jakmile se čelní sklo se syčením zacelilo. Začal jsem stoupat k Nebi a mířil k cizince s podivným jménem Leni Hofmannstahlová. Krátká cesta, ale zdálo se, že to trvá věčně.

Olga, která byla naší první stopařkou, první, kdo vztyčil svůj prst na vlnách vodíku, tam měla svůj domov celé dva roky. V Tyratamu, v Kazachstánu, jednoho šedého zimního rána natočili její návrat na osmnácticentimetrovou magnetickou pásku.

Kdyby věřící člověk – vychovaný filmy o technologii – viděl ten bod ve vesmíru, kde Alyut před dvěma lety zmizel, mohlo by se mu zdát, že Bůh spojil stopáž prázdného vesmíru se stopáží Olžiny lodi. Zablikala zpátky v našem vesmírném čase jako nějaký amatérsky krutý speciální efekt. Stačil jediný týden, a už nikdy by neměli šanci ji najít včas. Země by se pootočila a nechala ji klouzat směrem ke Slunci. Padesát tři hodiny po jejím návratu nervózní dobrovolník jménem Kurtz vstoupil v pancéřovém pracovním obleku do Alyutu. Byl to specialista z východního Německa, vyznal se ve vesmírném lékařství a jeho osobním tajemstvím byla slabost pro americké cigarety. Když si pohrával se vzduchotěsným zařízením, jednu zoufale potřeboval. Pronikl obdélníkovou masou obalu čističky vzduchu a zapnul světlo na své helmě. Zdálo se, že Alyut je i po dvou letech plný dýchatelného vzduchu. Ve dvojitém paprsku z masivní helmy viděl malinké kapky krve a zvratků, vznášející se pomalu kolem. Plížil se v těžkém skafandru dál do řídicího modulu. A tam ji našel.

Vznášela se nad navigačním displejem nahá a zkroucená do ztuhlého uzlu. Oči měla doširoka otevřené, jako by se dívala na něco, co Kurtz nemohl nikdy vidět. Její zápěstí byla od krve, zaťatá jako kámen, a její hnědé vlasy byly nyní

rozpuštěné a vznášely se kolem její tváře jako mořské řasy. Velmi pomalu a velmi opatrně se doplížil k bílé klávesnici na řídicím panelu a připnul svůj skafandr k navigačnímu displeji. Usoudil, že se snažila pohnout komunikačním systémem lodi holýma rukama. Deaktivoval pravé klepeto pracovního obleku. To se automaticky poskládalo jako pár víceúčelových kleští, předstírající, že je květina. Vytáhl ruku chráněnou šedou chirurgickou rukavicí.

Pak tak jemně, jak jen mohl, roztáhl prsty na její levé ruce. Nic.

Když se mu ale podařilo otevřít její pravé zápěstí, něco se uvolnilo a pomalým pohybem to proletělo několik centimetrů od syntetického krystalu na jeho čelním skle. Vypadalo to jako škeble.

Olga se vrátila domů, ale už nikdy neožila a její modré oči už nikdy nic nespatřily. Snažili se, ovšemže se snažili, ale čím víc se snažili, tím se stávala tenčí, a ve své hladovosti po vědění ji neustále ztenčovali a ztenčovali, až zaplnila ve svém mučednictví celé knihovny mraženými úlomky vzácných relikvií. Žádný svatý nebyl nikdy tak nakrájený. Stalo se to v laboratořích v Plesetsku. Olga představovala víc než dva miliony tkáňových plátek, uložených a pečlivě očíslovaných v podzemní základně protiatomového biologického komplexu.

Se škeblí měli více štěstí. Exobiologie se náhle ocitla na pevné zemi: Jedna a sedm desetin gramu vysoce organizované biologické informace, rozhodně mimozemského původu. Její škeble pomohla vytvořit docela nový vědecký obor, zabývající se výhradně studiem... její škeble.

Tento nález však nade vši pochybnost vyjasnil jedno: Jednalo se o produkt bezpochyby neznámé zemské biosféry, a jelikož nebyly žádné další známé biosféry v solárním systému, musel tedy pocházet z jiné hvězdy. Olga buď navštívila místo jeho původu, nebo se dostala do kontaktu, ať už jakkoliv vzdáleného, s něčím, co bylo nebo kdysi bývalo schopné takového letu.

Poslali k místu zmizení Tovyevské majora Grosze ve speciálně vybaveném Alyutu 9. Další loď ho následovala. Právě prováděl poslední z dvaceti vodíkových zážehů, když jeho loď zmizela. Zaznamenali jeho odjezd a čekali. O dvě stě třicet čtyři dny později se opět vrátil. V průběhu té doby zkoumali celou oblast a zoufale hledali něco, co by se dalo považovat za anomálii, která by potvrdila jejich teorie. Nenašli však vůbec nic. Jen Groszovu loď zbavenou kontroly. Než k němu stačili dorazit, spáchal sebevraždu. Druhá oběť Dálnice.

Když přivedli Alyut zpátky na základnu Tsiolovskij, zjistili, že záznamové zařízení je prázdné. Všechna zařízení měla dokonalé pracovní pokyny, žádné z nich se však neuvedlo do provozu. Na kost zmrzlý Grosz byl naložen na první raketoplán letící do Plesetska, kde mezitím buldozery připravily další novou podzemní základnu.

O tři roky později, potom, co takto přišli už o sedmého kosmonauta, zazvonil v Moskvě telefon. Volající se představil. Byl to ředitel CIA ze Spojených států amerických. Byl pověřen, jak říkal, jistou konkrétní nabídkou. Sovětský svaz by za jistých okolností mohl být prospěšný pro nejlepší mozky západní psychiatrie. Jak jsou si v jeho agentuře vědomi, pokračoval, mohla by taková pomoc být velmi vítaná.

Jeho ruština byla dokonalá.

Sum statiky v kostfonu se podobal písečné bouři. Výtah klouzal úzkou šachtou do vyšších pater Nebe. Počítal jsem modrá světla v dvoumetrových intervalech. Po pátém světle nastala tma a výtah se zastavil.

Ukrytý v řídicím zařízení dálniční lodi jsem čekal ve výtahu jako tajemství v nějakém dětském záhadném příběhu, ukryté za polici s knihami. Loď představovala malý kousek ve stavebnici. Jako bavorská chatka, přilepená k sádrovým Alpám v nějakém zábavním parku – hezká věc, ale ne tak docela nezbytná. Pokud nás vůbec ti, co se vrátí, přijmou, budou nás brát vážně, a nezdálo se, že by na tom naše výmluvy mohly něco změnit.

"Všechno v pořádku," řekl Hiro. "Kolem se nepotulují žádní zákazníci." Reflexivně jsem se poškrábal na jizvě za pravým uchem, kde umístili můj kostfonový implantát. Strana ovládacího panelu se otevřela a vpustila dovnitř světlo z Nebe. Interiér lodi byl známý a zároveň cizí, jako váš vlastní byt, který jste celý týden neviděli. Jedna 7. těch nových brazilských popínavých rostlin vyrostla za dobu, kdy jsem tu nebyl, až k levé straně čelního okna, ale to, jak se zdálo, byla v kabině jediná změna.

Kolem těchto popínavých rostlin byla na biotechnických schůzkách celá řada hádek. Američtí ekologové vykřikovali o možných nitrogenních zkratech. Rusové byli citliví na biodesign od chvíle, kdy si museli půjčit Američany, aby jim pomohli na Tsiolkovském s biotickým programem. Měli problém s hničící hydroponní pšenicí, celé to superdokonalé sovětské inženýrství stále nedokázalo sestavit funkční ekosystém. Nepomohlo ani to, že počáteční debakl připravil cestu pro nás, jinak bychom tu teď asi nebyli. Rozčilovalo je to, a proto trvali na brazilských popínavých rostlinách. Mohlo to být ale cokoli – hlavně aby měli důvod k hádkám. Já jsem však měl ty popínavé rostliny rád: listy měly srdcovitý tvar, a když jste si jeden utrhli a chvíli ho třeli mezi prsty, cítili jste skořici.

Stál jsem u okna a díval se, jak začínají přípravy, když sluneční světlo vstoupilo do Nebe. Tento sektor funguje na systému nultého poledníku, velká Mylarská zrcadla se potočila kdesi venku v jasném vakuu a mezi stromy se začal ozývat nahraný záznam ptáčího zpěvu. Skuteční ptáci totiž prožívají v bezgravitačním prostředí opravdu těžké chvíle. Nemůžeme mít pravé, protože by se zbláznili ve snaze vyrovnat se se silou centrifugy.

Když uvidíte Nebe poprvé, zjistíte, že si se svým jménem příliš nezádá. Je šťavnaté, chladné a jasné, roste tu dlouhá tráva a kvetou divoké rostliny. Udělá to na vás dojem, zvláště když nevíte, že většina stromů je umělých, nebo když nevíte, kolik péče vyžaduje údržba optimální rovnováhy mezi modrozelenými řasami a dvouatomovými řasami v rybnících. Charnian říká, že by ji nepřekvapilo, kdyby se tam objevil Bambi, a Hiro tvrdí, že ví přesně, kolik inženýrů z Disneylandu bylo donuceno přísahat uchování tajemství ve jménu národní bezpečnosti.

"Máme od Hofmannstahlové pár věcí," řekl Hiro. Vypadalo to, že vlastně mluví sám se sebou. Náhradnický klid začínal nabírat na účinku a my brzy přestaneme vnímat jeden druhého. Hladina adrenalinu začala ustupovat. "Není to nic srozumitelného. Schöne Maschine, nebo něco takového... Krásný stroj... Hillary si myslí, že se chová velmi klidně, ale to stačí."

"Nic mi o tom neříkej. Žádný velký naděje, jasný? Uklidni se." Otevřel jsem poklop a zluboka se nadechl nebeského vzduchu, bylo to jako chladné bílé víno. "Kde je Charmian?"

Povzděchl si. "Charmian by měla být na rampě pět a měla by dávat pozor na Chilana, který už je tři dny doma, ale to nedělá, protože slyšela, že přijedeš. A tak na tebe čeká u bazénu s kapry. Paličatá mrcha," dodal.

Charmian házela kamínky na čínského kapra s velkou hlavou. Za jedním uchem měla svazek bílých květů a za druhým zastrčenou pomačkanou marlborku. Bosé nohy měla od bláta a nohavice svého skafandru do půli lýtek vyhrnuté. Černé vlasy měla svázané do culíku.

Poprvé jsme se setkali na večírku v jedné svářečské dílně. Opilé hlasy se odrážely od slitinových tabulek a podávala se tam v nulové gravitaci podomácku vyrobená vodka. Někdo tam měl sáček s vodou, vymačkal z něj dvě plné hrsti a zkušeným pohybem je poslal dál v podobě malých kuliček. Starý žertík s létající vodou. Ale já neumím s nulovou gravitací dobře zacházet. Když ke mně vodní kulička doplula, protáhl jsem skrz ni ruku a proměnil ji v tisíce malých kapek. Ty se mi vzápětí usadily ve vlasech. Otřásl jsem se a nějaká žena vedle mě se začala smát. Otáčela se po malých kotrmelcích. Byla to štíhlá vysoká dívka s černými vlasy. Na sobě měla baggy–kalhoty, jaké si s sebou turisté odvázejí domů z Tsiolkovského, a vybledlé tričko se symbolem NASA, které jí bylo nejméně o tři čísla větší. O minutu později už mi vyprávěla o trampotách s mladými ciolniky a o tom, jak jsou hrdí na rostliny, které pěstují v jednom z kukuřičných kanystrů. Nedošlo mi, že je také náhradnice, dokud se neozval Hiro, aby nám oznámil, že večírek skončil. O týden později se nastěhovala ke mně.

"Minutu, O.K.?" Hiro skřípal zubama. Děsný zvuk. "Jedna. Uno." A pak přerušil obvod, možná dokonce ani neposlouchal.

"Jak to jde na plošině 5?" Posadil jsem se vedle ní a našel si také jeden kamínek.

"Není to tak hrozné. Musela jsem od něj na chvíli vypadnout, dala jsem mu nějaká hypnotika. Můj tlumočník mi řekl, že jsi na cestě nahoru." Měla zvláštní texaský akcent, takže její noc zněla spíš jak moč.

"Já mluvím mexicky. Ti kulturní supi říkají, že by se mu můj akcent nelíbil. Taký dobře. Nerozumím mu, když mluví moc rychle." Jeden z kamínků následoval druhý a vytvořil na povrchu několik kruhů, než se potopil. "Což dělá pořád," dodala. Kapr vynořil velkou hlavu, aby se podíval, jestli je její kamínek dobrý k jídlu. "On to nedokáže." Nepodívala se na mě a tón jejího hlasu byl dokonale neutrální. "Malý Jorge to definitivně nedokáže."

Vybral jsem si ten nejplacatější kamínek a pokusil se na vodě udělat žabku, ale oblázek se potopil. Čím méně jsem toho o Chilanu Jorgeovi věděl, tím lépe. Věděl jsem, že žije, patřil mezi těch deset procent. Náš DOA seznam se pohybuje asi na dvaceti procentech. Sebevražda. Sedmdesát procent z těch, kdo se vrátí, jsou automatickými kandidáty na nemocnici se speciální léčbou: plenková pouzdra, léčiva a tak, a stejně všichni přijdou o rozum. Charmian a já jsme náhradníci pro těch konečných deset procent.

Kdyby se tak ti první vrátili se škeblí, pochybuju, že by tady bylo Nebe. Nebe bylo vybudováno potom, co se jeden mrtvý Francouz vrátil s asi dvanácticentimetrovým kroužkem magnetické oceli, kterou svíral ve studené ruce. Černá parodie šťastného děcka, které vyhraje volnou jízdu na kolotoči. Možná se nikdy nedozvíme, kde a jak k tomu přišel, ale ten kroužek byl rozetový kámen na rakovinu. Takže nyní prožíváme pro lidskou rasu kultovní čas. Můžeme tady nahoře sbírat věci, jejichž podstatu v následujících tisících letech nepochopíme. Charmian říká, že jsme jako ti ubožáci na jednom ostrově, kteří tráví všechny čas tím, že staví velké přistávací plochy pro stříbrné ptáky a doufají, že se jednou vrátí. Charmian říká, že kontakt s "vyšší" civilizací je něco, co byste neměli přát ani svému nejhoršímu nepříteli.

"Napadlo tě někdy, Toby, že si myslí, že to je pěkný švindl?" Mžourala do sluníčka, na východ od naší cylindrické země bez horizontu a zeleně. "Museli mít všechny trumfy, elita, protahující se dlouhým otvorem z nefalšované imitace růžového dřeva. Standardní postup Pentagonu. Každý z nich má čistý papír a tužku, speciálně nabroušenou pro tuto příležitost. Všichni tam byli: Freudiáni, Jungiáni, Adleriáni, Skinnerovi krysí muži, jenom je všechny jmenuj. A každý z těch bastardů věřil ve své srdci, že je čas vytáhnout své nejlepší karty. Jako profese, nejen jako reprezentant daných faktů. A tady jsou, zosobnění západní psychiatrie. A nic se neděje! Lidé se z Dálnice vracejí mrtví, nebo v lepším případě žijí, ale slintají a prozpěvují si písničky ze školky. Ti žijí vydrží maximálně tři dny, za tu dobu nefeknou zatraceně ani slovo a nakonec se zastřelí, nebo se zblázní docela." Vytáhla zpoza opasku malou příruční baterku, stiskla plastické pouzdro a rozsvítila obloukový reflektor. "V Kremlu řadí. CIA se z toho zblázní. A co je ze všeho nejhorší, multinacionalisti, kteří chtějí celou show zastavit, mají studené nohy. Mrtvý kosmonaut? Žádná data? Žádná dohoda, přátelé. A začínají být nervózní, všichni ti superidioti, až do chvíle, kdy nějaký culící se podivín z Berkeley možná řekne..." její hlas se změnil v parodii na něžnost "...něco jako Hej, proč jednoduše nepošlete ty lidi na nějaké opravdu pěkné místo se spoustou dobrých léků, k někomu, na koho se opravdu mohou spolehnout?" Zasmála se a potřásla hlavou. Použila reflektor, aby si zapálila cigaretu, soustředila se přítom na sluneční světlo. Nedávají nám zápalky, oheň by mohl narušit kyslíko–karbonovou dioxidační rovnováhu. Z rozžhaveného konce se začal vznášet proužek šedého kouře.

"O.K.," ozval se Hiro, "tvoje minuta nadešla." Zkontroloval jsem své hodinky, trvalo to víc jak tři minuty.

"Hodně štěstí, zlato," řekla tiše a předstírala, že se plně soustředí na svou cigaretu. "A dobrou rychlost."

Příchod bolesti. Je to tu pokaždé. Víte, co se stane, ale nevíte přesně kdy a nevíte jak. Snažíte se tomu ubránit, utopit to ve tmě. Ale kdybyste se nechali bolestí strhnout, nemohli byste fungovat. Jak je ta báseň, co Hiro tolikrát citoval: Učí nás, na čem záleží a na čem ne.

Jsmo jako inteligentní domácí mouchy, poletující na mezinárodním letišti. Některým z nás se podaří dostat do letu do Londýna nebo do Ria, někomu se dokonce podaří takový výlet přežít i se vrátit zpátky. "Hej," říká druhá moucha, "co se děje na druhé straně těch dveří? Vědí snad něco, co nevíme my?" Na kraji Dálnice se každý lidský jazyk ve vašich

rukách rozluští – snad až na jazyk šamanů, jazyk mapující hierarchii démonů, andělů a svatých. Ale Dálnice se řídí jistými pravidly, a my už jich několik známe. A to nám dává něco, čeho se můžeme držet.

Pravidlo jedna: Na každé cestě může být jen jeden, žádné týmy, žádné páry.

Pravidlo dvě: Žádná umělá inteligence, ať už je tam venku cokoliv, nezachytí to žádný chytrý stroj, tedy alespoň žádný takový, jaký se nám dosud podařilo sestavit.

Pravidlo tři: Pro nahrávací zařízení je v kabině škoda místa, protože se pokaždé vrátí zpět prázdné.

Desítky nových škol fyziků se zabývaly Svatou Olgou, elegantním a bizarním kacířstvím. Každý z nich doufal, že si prorazí cestu k nějaké vnitřní stopě. Jeden po druhém to ale postupně vzdával. V šepotavém tichu nočního Nebe jste snad měli pocit, že slyšíte rozbíjení paradigmat, útržky teorií, proměňující se do zářivého prachu, jako práce nějakého korporáčního myslícího tanku. A celou tu dobu to nutí vašeho zničeného cestovatele mumlat do tmy podivné útržky. Mouchy na letišti, náhodně se připojující k letům. Mouchám se nedoporučuje klást příliš mnoho otázek, mouchám se nedoporučuje se pokoušet o Velký Obraz. Opakované pokusy v tomto směru vedou k pomalému vzniku paranoie. Vaše mysl začne v noci promítat na zdi velké tmavé obrazy, vzory, které se začnou spojovat dohromady, stanou se šílenstvím, stanou se vírou. Chytré mouchy se chopí teorie Černého boxu: Černý box je metafora. Dálnice má ve své rovnici příliš mnoho ne/námých. Nemáme si dělat starosti s tím, co vlastně Dálnice je, nebo kdo ji tam vložil. Místo toho se soustředíme, co dáme do Boxu a co odtamtud dostaneme ven. Jsou věci, které dolů na Dálnici posíláme (žena jménem Olga, její loď, tolik dalších, kteří ji následovali), a věci, které přicházejí k nám (šílená žena, škeble, předměty, úlomky mimozemských technologií). Teoretici Černého boxu nás ujišťují, že náš prvotní zájem je optimalizovat tuto výměnu. Jsme tady venku, abychom viděli, že nebereme peníze zadarmo. Přesto zůstávají některé věci postupně evidentní. Jedna z nich je, že nejsme jen mouchy, které našly svou cestu na letiště. Shromáždili jsme artefakty nejméně půl tuctu divoce rozličných kultur. "Další úlomky", říká tomu Charmian. Jsme jako skupina kryš v zajetí dopravy, které své malíčkosti vyměňují s kryšami z jiných přístavů, a sníme o jasných světlech velkého města. Aby to bylo jednodušší v záležitostech Dvnitř a Ven. Leni Hofmannstahlová: Ven.

Umístili jsme návrat Leni Hofmannstahlové na plošinu číslo tři, známé jako Elysium. Krčil jsem se na podstavci s puntičkářskou reprodukcí javoru a studoval její loď. Původně to vypadalo jako bezkřídla vážka. Štíhlé, deset metrů dlouhé tělo ukrývající reakční motor. Nyní, když byl motor odstraněn, to vypadalo jako bílá kukla, vypouklé oči byly vyplněné tradičně nepoužitelnými senzory a sondami. Loď ležela na malé vyvýšenině uprostřed plošiny, na speciálně vytvořené konstrukci pro podporu letounů různých velikostí. Novější lodě jsou menší, jsou asi tak velké jako myčky na Grand prix, mají minimalizované trupy, které ani v nejmenším nevypadají jako průzkumné letouny. Moduly pro cesty po Dálnici.

"Vůbec se mi to nelíbí," řekl Hiro. "Prostě se mi to nelíbí. Něco tady nehraje..." Vypadalo to, že mluví sám k sobě. Mohl stejně tak dobře být já hovořící pro sebe, což znamenalo, že gestalt manipulátor-náhradník je téměř operativní. Uzamkl jsem se ve své roli, už nejsem hlavní muž pro hlavové ucho Nebe, specializované sondové rádio, připojené k ještě specializovanějšímu psychiatrovi. Když gestalt cvakne, Hiro a já se proměníme do něčeho jiného, do něčeho, co bychom si nikdy jeden před druhým jinak nepřiznali. Náš vztah se podobal klasické freudovské noční můře. Ale já věděl, že měl pravdu. Tentokrát tady něco skutečně děsivě nehrálo.

Plošina byla téměř kruhová. Musela být, byl to vlastně patnáct metrů velký řez v podlaze Nebe. Kulatý výtah byl zamaskovaný jako alpská minipaseka. Uřízli Lenin motor a odtáhli její loď do vnějšího cylindru. Sklopili plošinu na vzduchotěsnou palubu a pak ji vytáhli do Nebe na obrovském plátu, osázeném divokými květinami a trávou. Zaslípili její senzory a zacelili okna a poklop. Nebe musí být pro nové příchozí překvapením.

Přemýšlel jsem, jestli je Charmian stále ještě s Jorgem. Možná mu právě něco vařila. Možná právě rybu, kterou jsme "chytily", když vplula přímo do našich rukou z klece na dně bazénu. Vybavil jsem si vůni pečené ryby, zavřel oči a představoval si, jak se Charmian brodí v mělké vodě. Dlouhonohá dívka v nádrži s rybami uprostřed Nebe.

"Hni sebou, Toby! Hned!"

V hlavě mi hučelo, trénink a gestalt reflex mě mezitím donutily přejít půlku plošiny. "Sakra, sakra, sakra..." Hiro i já jsme oba měli tušení, že je všechno špatně. Překladatelka Hillary měla podivný tón hlasu, její ledová BBC dikce se zdála narušená, když říkala něco o nejvyšší rychlosti a anatomických tabulkách. Hiro musel s pomocí dálkového ovládání odjistit vstupní otvor do lodi, ale nečekal, až se to samo otevře. Odpálil šestinábojovou střelu, vestavěnou do trupu, a vytrhl ven celý mechanismus ve vstupním otvoru. Málem mě to zasáhlo. Instinktivně jsem uskočil stranou. Pak jsem se začal plazit po hladkém boku lodi a přidržoval jsem se výčnělků kolem vchodu. Otvírací mechanismus s sebou při výbuchu vzal i slitinový žebřík.

A já tam zamrzl, krčil jsem se v plastickém zápachu střely, a v tom okamžiku mě zasáhl strach. Našel mě, strach si mě poprvé našel.

Už jsem strach několikrát cítil, ale byl to jen okraj, vzdálený kraj skutečného strachu. Ale teď byl obrovský jako temná noc, prázdná a neproniknutelná. Byla to poslední slova, hluboký vesmír, každé dlouhé sbohem v historii našeho druhu. Stach mi svíral útroby, páčil. Trásl jsem se, sténal a plakal. Učí nás to, varují nás, snaží se nám to vysvětlit jako jistý druh částečně agrofobické endemie. Ale my víme, co to je, náhradníci to vědí, ale oni to vědět nemohou. Žádné vysvětlení se tomu nikdy nemohlo přiblížit.

Je to strach. Je to dlouhý prst Velké noci, temnota, která přikrmuje bílou tlamu ošetřoven dalším mumláním zatracených.

Olga to poznala jako první. Svatá Olga. Chtěla nás před tím uchránit, snažila se zničit holýma rukama rádiový signál, chtěla zničit celou loď a modlila se, aby ji Země ztratila, aby ji nechali zemřít...

Hiro byl šilený, ale musel to chápat, a věděl, co má dělat.

Použil na mě tlačítko bolesti. Tvrdě. A znovu a znovu. Donutil mě vstoupit do lodi. Donutil mě překonat strach.

Za strachem byl prostor. Ticho a podivný zápach, ženský.

Pomačkaný modul byl opotřebovaný, působil téměř domácíím dojmem. Unavený plastik akceleračního křesla polepený záplatami stříbrné pásky. Ale zdálo se, že je to všechno opuštěné. Ona tu nebyla. Pak jsem uviděl ty šílené škrábance, krabí symboly, tisíce malých, vzájemně se překrývajících obdélníků. Palcem rozmazané patetické šmouhy pokrývaly celou zadní stěnu.

Hiro šeptal, prosil: Najdi ji, Toby. Prosím, najdi ji. Najdi ji...

Našel jsem ji v úzkém přístěnku chirurgické kabiny. Na ní stálo Schöne Maschine. Chirurgický manipulátor měl lesknoucí se tenké paže úhledně poskládané. Chromované končetiny připomínaly kraba, vybaveného hemostaty, laserovým skalpelem, nůžkami. Hilary byla hysterická, napůl se ztrácela na nějakém slabém kanálu. Mumlala něco o anatomii lidské paže. Šlachy, cévy, základní taxonomie. Pak začala Hillary křičet.

Nebyla tu žádná krev. Manipulátor je čistý stroj, schopný v nulové gravitaci velmi čisté práce. Dokáže odsát všechnu krev. Leni zemřela těsně předtím, než Hiro odpálil poklop, její pravá paže ležela na bílém plastickém povrchu jako dokonalý lékařský náčrtek, odhalující svaly a ostatní tkáně na symetrickém displeji. Její ruka byla přichycená řadou nerezových chirurgických úchytek. Vykrvácela. Chirurgický manipulátor je velmi důmyslně naprogramovaný proti sebevraždě, ale může klidně pracovat jako robotická řezačka, připravující biologické tkáně pro uskladnění.

Našla způsob, jak ho obelstít. Obvykle to člověk dokáže, když na to má dost času. Ona na to měla osm let.

Ležela na kovové konstrukci, která vypadala jako zkamenělá kostra zubařského křesla. Skrz rám jsem viděl vyšitý nápis na zádech jejího kosmického obleku, hlásající: ELEKTRONICKÝ KONGLOMERÁT ZÁPADNÍHO NĚMECKA. Snažil jsem se na ni promluvit. Řekl jsem: "Prosím, jsi mrtvá. Odpuť nám, že jsme se snažili pomoci. Hiro a já. Rozumíš. On tě zná, chápeš. On je tady v mé hlavě. On četl seznam tvých léků, tvůj sexuální profil, tvé nejoblíbenější barvy. Zná tvé dětské obavy, prvního milence i učitele, kterého jsi měla ráda. A já mám právě ty správné feromony, já jsem pochoduující lékárna. Jsem něco, co se ti musí líbit. A my umíme lhát, Hiro a já. Jsme prvotřídní lháři. Prosím. Musíš to vědět. Perfektní cizinci, ale Hiro a já pro tebe vytvoříme perfektního cizince, Leni."

Byla to malá žena se světlými rovnými vlasy a několika předčasně prošedivělými prameny. Pohladil jsem ji po těch vlasech a vyšel ven na plošinu. Jak jsem tam stál, dlouhá tráva šustila a divoké květiny se začaly třást a my začali klesat, loď se přiblížila ke kulatému výtahu. Plošina se naklonila k Nebi a sluneční světlo se ztratilo v husté páře, vycházející ze široké vzduchotěsné paluby. Kolem pobíhaly postavy v červeném. Červené vozítko se otočilo o sto osmdesát stupňů na tlustých gumových kolech a odjelo stranou.

Něvsky, pracovník KGB, čekal na kraji plošiny. Neviděl jsem ho, dokud jsem nedorazil na dno.

"Musím si od vás vzít ty léky, pane Halperte."

Já tam stál, svíjel se a do očí se mi hrnuly slzy. Natáhl se a narovnal mě. Přemýšlel jsem, jestli ten chlapec vůbec ví, co dělá ve vzduchotěsném prostoru ve žlutém obleku, když je v červeném teritoriu. Ale jemu to pravděpodobně bylo jedno, zdálo se, že je mu všechno jedno. V ruce už měl připravenou pracovní destičku.

"Musím si je vzít, pane Halperte."

Rozeplnul jsem si kombinézu, svlékl ji a podal mu ji. Nacpal ji do plastické tašky, tu pak vložil do pouzdra, které měl připnuté k levému zápěstí, a nastavil číselnou kombinaci.

"Neber to všechno najednou, chlapče," řekl jsem, a pak jsem omdlel.

Později večer Charmian vytvořila s pomocí těžkých fóliových závěsů v mé kabině speciální druh temnoty. Nebylo to jako tma Velké noci, děsivá tma, která čeká, aby stáhla náhodné poutníky do ošetřovny, temnota probouzející strach. Byla to taková tma, jakou vytvářejí stíny na zadní sedačce auta rodičů za teplé deštivé noci, když vám bylo pět let.

Teplá a bezpečná tma. Charmian je vynalézavější než já, pokud se jedná o obelstění takových lidí, jako je Něvsky.

Neptal jsem se jí, proč se vrátila z Nebe, ani jak to vypadá s Jorgem. A ona se mě neptala na nic, co by se týkalo Leni.

Hiro byl pryč. Zmizel v éteru. Viděl jsem ho, jak odpoledne odjíždí. Jako obvykle se naše oči nesetkaly. Ale na tom nezáleželo. Věděl jsem, že se vrátí. Musel za obchodem jako obvykle, opravdu. Další špatný den v Nebi, ale nikdy to není jednoduché. Je to těžké, když poprvé ucítíte ten strach, ale víte, že tam na vás bude vždycky čekat. Mluvílo se o Leniných diagramech a o jejich náčrtech molekulárních řetězců. Molekuly, které mohou fungovat jako spínače, logické elementy, schopné sestavovat vrstvy do velmi jednoduché a velmi obrovské molekuly, do velmi malého počítače. Pravděpodobně se nikdy nedozvíme, co tam vlastně viděla, pravděpodobně se nikdy nedozvíme ani detaily té transakce. Mohlo by nám být líto, že se to nikdy nedozvíme. Nejsme přece jedině zázemí určitého druhu, jediní, kdo pátrají po odpadcích druhů jiných.

Zatracená Leni, zatracený Francouz, zatracení všichni, kdo nosí zpátky věci, co přinášejí léky na rakovinu, škeble a věci beze jména – kdo nás nutí čekat, kdo plní nemocnice, kdo přináší strach. Ale uprostřed temnoty tady oddechuje v rytmu moře Charmian. Dostanete se tady dost vysoko, uslyšíte moře i přes neustálé syčení statiky v kostfonech. Je to něco, co nosíme s sebou, a nezáleží na tom, jak jsme daleko od domova.

Charmian se vedle mě zavrtěla a mumlala jméno nějakého cizince, jméno nějakého cestovatele, kterého také pohltila nemocnice. Ona drží poslední rekord – ten muž žil dva týdny, než si z hlavy vytrhl vlastní oči. Křičela a křičela, rozdrásala si nehty o plastické víko výtahu. Pak ji nacpali sedativy.

Oba jsme v sobě měli jistý driver, cítili jsme pro něj zvláštní potřebu. Jedině díky tomu se můžeme do Nebe opět vracet.

Oba jsme to získali stejným způsobem. Leželi jsme několik týdnů v našich malých lodích a čekali, až si nás Dálnice

vezme. A když byl náš poslední zážeh pryč, odhodilo nás to zase sem zpátky. Některé lidi si to prostě nevezme, a nikdo neví proč. A nikdy už nedostanete druhou šanci. Říkají, že to je příliš drahé, ale co mají ve skutečnosti na mysli, když si prohlíží obrazy na vašem zápěstí, je, že pro ně máte příliš velkou cenu, mohou vás totiž využít jako potenciálního náhradníka. Nedělejte si starosti s pokusy o sebevraždu, řeknou vám. To se děje pořád. Je to dokonale srozumitelné: pocit nesnesitelného napětí. Ale já jsem chtěl jít, chtěl jsem to hrozně moc. Charmian také. Pokusila se o to pomocí prášků. Ale oni nás prokoukli, trochu nás přitlačili, připnuli nám naše drivery, vsadili kostfony, spojili nás s našimi protějšky na druhé straně.

Olga to musela vědět, musela to všechno vidět. Nějak. Snažila se nás uchránit před tím, abychom tam našli cestu, tam, kde byla ona. Věděla, že když ji najdeme, budeme tam chtít jít. Přesto i teď, když vím to, co vím, stále tam chci jít. I když se tam nikdy nedostanu. Ale můžeme se vznášet tady v temnotě, která je mezi námi, když držím Charmianinu ruku ve své. Mezi našimi dlaněmi je roztrhaný fóliový papírek od léků. A Svatá Olga se na nás usmívá ze stěny. Můžete ji cítit ze všech těch výstřížků nalepených na stěně. Ze všech stran ten bílý úsměv. Navždy.

Červená hvězda, zimní orbit

bruce sterling & william gibson

Plukovník Koroljov se ve svém závěsu pomalu otočil. Zdálo se mu o zimě a o gravitaci. Jako mladý kadet hnal koně přes kazašskou step na konci listopadu až na suché červené pláně Marsu v západu slunce.

To nesedí, pomyslel si –

A vtom ho probudily – v Muzeu sovětského kosmického vítězství – zvuky, které vydávali Romaněnko a manželka člověka od KGB. Za okénkem v zádi Saljutu se zase rozjeli, takže popruhy, které loď ukotvovaly, rytmičky skřípaly a trup duněl o podlahu. Kopyta ve sněhu.

Koroljov rozvázal závěs a zkušným kopem se odrazil do toaletní kóje. Vysoukal se z potrhane kombinézy, připnul si kolem pasu nočník a oťel z ocelového zrcadla sraženou páru. Artritická ruka mu ve spánku zase otekla; zápěstí měl díky ztrátě vápníku tenká jako špejle. Už dvacet let nepoznal gravitaci. Zestárl na oběžné dráze.

Oholil se sacím strojkem. Levou tvář a spánek měl pokryté sítí popraskaných žilek, další památkou na havárii, která ho zmrazila.

Když se vrátil, zjistil, že cizoložníci už skončili. Romaněnko si upravoval oblečení. Politrukova žena Valentina měla hnědou kombinézu s utrženými rukávy, bílé ruce se jí po aktu leskly potem. Popelavé vlasy jí rozvlnil vánek z ventilátoru. Oči chrpové barvy, trochu příliš blízko u sebe, se na Koroljova dívaly napůl omluvně a napůl šibalsky.

"Podívejte se, co jsme vám přinesli, plukovníku." Podala mu malou leteckou láhev koňaku. Koroljov nevěřičně mžoural na znak Air France, vyražený na zátce.

"Přišla posledním Sojuzem. Manžel říkal, že schovaná v okurce." Zahihňala se. "Dal mi ji."

"Řekli jsme si, že byste ji měl dostat vy, pane plukovníku," Romaněnko se široce zazubil. "Každou chvíli můžeme dostat dovolenou." Koroljov nevěnoval pozornost jeho dlouhému rozpačitému pohledu na svoje scvrklé a rozřezané nohy.

Otevřel lahvičku a bohatá výrazná vůně mu nahnala krev do tváří. Opatrně ji zvedl a vysál několik mililitrů brandy.

Pálila jako kyselina. "Kristepane," vydechl, "to je let. Za chvíli budu namol!" Rozesmál se, až pro slzy neviděl.

"Otec říkal, že jste za starých časů pil jako bohatýr, plukovníku."

"Ano," přisvědčil Koroljov a znovu usrl, "pil." Koňak se mu roztékal po těle jako tekuté zlato. Romaněnka neměl rád.

Neseděl mu ani jeho otec, úspěšný straník, dávno navyklý na přednášková turné, daču u Černého moře, americké likéry, francouzské obleky, italské boty... Ten chlapec vypadal stejně jako jeho otec, měl tytéž jasné šedé oči, naprosto nezkalené pochybnostmi.

Alkohol si razil cestu Koroljovovou řídkou krví. "Jste moc hodní." Jemně se odrazil zdravou nohou a doletěl ke svému terminálu. "Musím vám dát nějaké zakázané vysílání. Americký kabelový přenos, nedávno zachycený. Báječně oplzlý. Pro starce jako já je toho škoda." Zasunul do mechaniky čistou kazetu a začal hledat slíbený materiál.

"Dám to střelcům," Romaněnko se zazubil. "Můžou si to ve věži pustit na zaměřovačích monitorech." Stanici zářičů částicových paprsků se běžně říkalo "střelecká věž". Vojáci, kteří na ni sloužili, podobný druh pásku dokázali ocenit.

Koroljov nahrál ještě jednu kopii pro Valentinu.

"Je to nemravné?" Vypadala znepokojená, ale zvědavá. "Můžeme zase přijít, plukovníku? Ve čtvrtek, dvacet čtyři nula nula?"

Koroljov se na ni usmál. Než si ji vybrali pro vesmírný program, byla dělnicí v továrně. S její krásou ji šlo použít jako nástroje propagandy, reprezentanta proletariátu. Pod vlivem koňaku mu jí přišlo líto a nedokázal jí odepřít tu trochu štěstí.

"Půlnoční schůzka v muzeu, Valentino? Jak romantické."

Políbila ho na tvář a ztratila rovnováhu. "Děkuji, pane plukovníku."

"Jste grand, plukovníku," a Romaněnko poklepal Koroljova po křehoučkém rameni tak lehce, jak jen dokázal. Sám měl díky nespočetným hodinám v posilovně tlapy jako kovář.

Koroljov sledoval, jak milenci opatrně vplouvají do hlavního přístaviště, křižovatky tří stárnoucích Saljutů a dvou chodeb. Romaněnko zamířil "severní" chodbou do střelecké věže, Valentina se vydala na opačnou stranu do Saljutů, kde spal její manžel.

Kosmograd měl pět přístavišť, na každé byly připojeny tři Saljuty. Na druhé straně komplexu byla umístěna vojenská zařízení a síla na vypouštění družic. Stanice neustále hučela, cvakala a skřípala, takže zvuky i pachy připomínala trochu metro a trochu nákladní parník.

Koroljov si přihnul z láhve. Už byla napůl vypitá. Schoval si ji do jednoho z exponátů muzea, Hasselbladů NASA nalezeného na místě přistání Apolla. Alkohol pil naposledy na své poslední dovolené, ještě před havárií. Hlava se mu

vznášela v konejšivém, ale bolestném proudu opilecké nostalgie.

Vrátil se ke svému terminálu a vyhledal v paměti oblast, kde nenápadně vymazal sebrané projevy Alexeje Kosygina a nahradil je vlastní sbírkou nepovolených dat. Měl tu britské kapely nahrané ze západoněmeckého rádia, heavy metal států Varšavské smlouvy, americký dovoz z černého trhu... Nasadil si sluchátka a pustil Czestochowa reggae od Brygady Kryzowe.

Po všech těch letech už hudbu ani nevnímál, zato na něj bolestivě útočily vzpomínky.

Byl synem potentáta, jehož vliv ho spolehlivě chránil před moskevskou policií, takže si mohl dovolit i dlouhé vlasy.

Vzpomněl si na kvílení zpětné vazby v horké tmě sklepního klubu a na dav v modrých džínách a s odbarvenými vlasy.

Kouřil marlboro okořeněné afghánským práškovým hašišem. Vzpomněl si na ústa dcery amerického diplomata na zadním sedadle černého lincolnu jejího otce. Ve vlahém koňakovém oparu se mu vracela jména a tváře. Nina, východní Němka, která mu půjčovala své cyklostylované překlady polského disidentského tisku –

Až se jednou večer neobjevila. Šuškal se o parazitismu, protisovětské činnosti, o chemické hrůze psikušky, která na ni čeká –

Koroljov se roztrásl. Otfel si tvář a zjistil, že je celý zpocený. Stáhl si sluchátka.

Je to už padesát let... přesto najednou dostal hrozný strach. Nevzpomínal si, že by byl někdy dřív tak vyděšený, ani při havárii s únikem vzduchu, která mu rozdrtila kyčel. Celý se trásl. Světla. Světla v Saljutu byla příliš jasná, ale on nechtěl k vypínačům. Jednoduchý úkon, který prováděl denně, ale... Spínače i izolované kabely, které se od nich táhly, ho děsily. Malý mechanický model Lunochodu se na přísavných kolech škrábal po stěně jako na číhané, jako by měl vlastní inteligenci. Z oficiálních portrétů ho s opovržením sledovali sovětské vesmírné pionýři.

To ten koňak. Léta ve stavu beztlíže mu změnila metabolismus. Už není, co býval. Ale pokusí se uklidnit a přemoci to.

Kdyby se pozvracel, všichni by se mu smáli...

Kdosi zaklepal na dveře muzea a v Koroljovovi se zatajil dech. Otevřeným průlezem plavně proplul instalatér Nikita, nejlepší mechanik na Kosmogradu. Mladý inženýr – civilista byl rozzlobený. Koroljov se lekl. "Nemůžeš spát, Nikito?" poznamenal a snažil se působit normálně.

"Drobná trhlina na deltě tři." Instalatér se zamračil. "Rozumíte japonsky?" Z jedné z desítek nacpaných kapes na špinavé pracovní vestě vytáhl kazetu a zamával s ní Koroljovovi před nosem. Kromě vesty měl čistě vyprané levisky a polorozpadlé maratónky Adidas. "Dostali jsme se k tomu včera v noci."

Koroljov se stáhl, jako by to nebyla kazeta, ale zbraň. "Ne, japonsky ne." Vylekalo ho, jak pokorně mluví. "Jenom anglicky a polsky." Cítil, jak se červená. Instalatér byl jeho přítel, znal ho a důvěřoval mu, ale –

"Je vám dobře, plukovníku?" Nikita zasunul kazetu do terminálu a rychlými mozolnatými prsty spustil překladatelský program.

"Vypadáte, jako byste snědl švába. Chci, abyste si to poslechl."

Koroljov znepokojeně sledoval reklamu na baseballové rukavice. Titulky v azbuce zběsile běžely po obrazovce, jak se tlumočnický program snažil stačit drmolícímu japonskému hlasu v pozadí. Naskočila další reklama: neobyčejně krásná žena v černých večerních šatech pilotovala francouzské ultralehké letadlo v západu slunce nad Čínskou zdí.

"Teď budou zprávy," oznámil instalatér a začal si hryzat nehty.

Koroljov zoufale mžoural na titulky běžící přes obličej japonského hlasatele.

americká protiválečná skupina prohlásila... přípravy na bajkonurském kosmodromu... rusové jsou přinejmenším připraveni... zrušit ozbrojenou vesmírnou stanici "komické město"...

"Kosmické," zamumlal instalatér. "Překlep ve slovníku."

postavené na přelomu století jako most do vesmíru... ambiciózní projekt, který ztratil smysl, když zklamaly měsíční doly... drahá stanice překonaná našimi automatickými orbitálními továrnami... krystaly, polovodiče, čisté chemikálie...

"Hajzlové." Instalatér odfrkl. "Říkám vám, že to spískal ten chlap od KGB, Jefremov. Za tohle může on!"

sovětský obchodní schodek... všeobecná nespokojenost s vesmírným programem... nedávné rozhodnutí politbyra a sekretariátu ústředního výboru...

"Tady končíme!" Instalatér měl tvář zkroucenou vztekem.

Koroljov se odvrátil od obrazovky a nezvládnutelně se rozklepal. Od řas se mu do beztlíže odlepovaly kulaté slzy.

"Nechtě mě být! Já nic nezmužu!"

"Co se děje, plukovníku?" Instalatér ho chytil za rameno. "Podívejte se na mě." Oči se mu rozšířily. "Někdo vás nadopoval Strachem!"

"Běž pryč," prosil Koroljov.

"Ten malej parchant! Co vám dal? Prášky? Injekci?"

Koroljov se otfásl. "Dostal jsem láhev –"

"On vám nalil Strach! Vám, starému nemocnému člověku! Rozmlátím mu ksicht!" Instalatér přitáhl kolena, přemetem se odrazil dozadu a vylézl z místnosti.

"Počkej! Nikito?" Ale instalatér už svištěl přistavištěm jako fretka a Koroljov ucítil, že nedokáže zůstat sám. Z dálky slyšel kovovou ozvěnu rozčilené hádky.

Zavřel oči a rozechvěle čekal, až mu někdo přijde na pomoc.

???

Poprosil psychiatrického důstojníka Byškova, aby mu pomohl obléci si starou uniformu s hvězdou Ciolkovského řádu vyšitou nad levou náprsní kapsou. Těžké černé boty z prošivaného nylonu s přísavnou podrážkou, které k uniformě patřily, už na pokroucené nohy obout nedokázal. Takže zůstal bos.

Byškovova injekce ho za hodinu postavila na nohy, takže se v něm střídaly deprese a vztek. Teď čekal v muzeu na Jefremova, kterého si nechal zavolat.

Jeho bytu se říkalo Muzeum sovětského kosmického vítězství, a když pominula vlna vzteku a její místo zaujala černá prázdnota, připadal si prostě jako jeden z exponátů. S temným výrazem si prohlížel tváře velkých vesmírných průkopníků ve zlatých rámech, Ciolkovského, Rynina, Tupoleva a o poznání menší portréty Verna, Goddarda a O'Neill. Ve chvílích nehlubší deprese mu připadalo, že v jejich očích nalézá jakýsi podivný společný rys. Bylo to prostě šílenství, jak si občas říkal, když měl cynickou náladu? Nebo se dívá na nenápadný projev jakési tajuplné, nevyvážené síly – síly, která by mohla být dalším vývojovým stupněm lidského druhu?

Jednou, a pouze jednou, zahlédl Koroljov ten pohled ve vlastních očích – tehdy, když poprvé vstoupil na marsovskou půdu. Zapadající slunce mu přes zrcadlové hledí přilby ozařovalo obličej, z jehož odrazu na něj hleděly dvě cizí oči – beze strachu, a přece nejistě – a tichý šok z toho pohledu byl, jak se mu teď zdálo, nejdůležitějším okamžikem jeho života.

Nad portréty visela skutečně příšerná malba; zobrazovala v barvách boršče a vařeného masa přistání na Marsu. Krajina byla upravena v duchu socialistického realismu. Umělec s neskrývanou hrubostí, vlastní oficiálnímu stylu, ukryl kosmonauta ve skafandru za přistávací modul.

Koroljov očekával příchod Jefremova, agenta KGB a kosmogradského politruka, a začalo se mu zase dělat špatně. Když konečně vlezl do Saljutu, Koroljov si všiml, že má rozbitý ret a modřiny na krku. Jefremov měl na sobě kombinézu z japonského hedvábí a stylové italské polobotky. Zdvořile si odkašlal. "Dobré jitro, soudruhu plukovníku." Koroljov ho upřeně pozoroval. Schválně protahoval napjaté ticho. "Jefremove," začal ztěžka, "nejsem s vámi spokojen."

Agent zrudl, ale pohledem neuhnul. "Promluvíme si přímo, plukovníku. Jako Rus s Rusem. Samozřejmě jste to neměl vypít vy."

"Ten Strach, Jefremove?"

"Ano, betakarbolin. Kdybyste je nepodporoval v jejich protispolečenském jednání a nepřijal jejich úplatek, nikdy by se to nestalo."

"Tak já jsem u vás kuplíř, Jefremove? Kuplíř a opilec? Pak jste vy paroháč, pašerák a čmuchal. To vám říkám," dodal vzápětí, "jako jeden Rus druhému."

Agentova tvář se skryla pod chladnou oficiální maskou.

"Ale řekněte mi, Jefremove, o co vám vlastně ve skutečnosti jde. Co jste celou tu dobu na Kosmogradu dělal? Víme, že chcete celý komplex zrušit. Co se stane s civilní posádkou, až se vrátí na Bajkonur? Výsledky kvůli selhání?"

"Nějaké vyšetřování se samozřejmě povede. V určitých případech bude nejspíš nutná hospitalizace. Chcete snad naznačit, soudruhu plukovníku, že Sovětský svaz nese vinu na problémech Kosmogradu?"

Koroljov mlčel.

"Kosmograd byl jen sen, plukovníku. Sen, který se nesplnil. Stejně jako vesmír. Nemáme tu co dělat. Musíme dát do pořádku celý svět. Moskva je největší mocností v historii lidstva. Nesmíme si dovolit ztratit celkový pohled."

"Myslíte si, že kosmonautů se zbavíte tak snadno? Jsme elita, a technicky vysoce vzdělaná."

"Menšina, plukovníku, pozůstatek minulosti. Co nám dodáváte, kromě tun nebezpečné americké diverze? Kosmonauti tu měli pracovat, ne načerno kšeftovat se satelitním jazzem a pornografií." Jefremov se tvářil dokonale klidně. "Posádka se vrátí na Bajkonur. Zbraně můžeme zaměřovat ze země. Vy tu, samozřejmě, zůstanete s hostujícími kosmonauty z rozvojových zemí. Pro tyhle lidi má vesmír stále ještě určitou prestiž."

Koroljov zařal zuby. "Co jste provedli s tím chlapcem?"

"S vaším instalátérem?" Politruk se zašklebil. "Napadl důstojníka Státní bezpečnosti. Zůstane pod dohledem, dokud ho nebudeme moci eskortovat na Bajkonur."

Koroljov se pokusil o smích. "Nechte ho jít. Sám budete mít dost problémů, abyste někoho žaloval. Osobně si promluví s maršálem Gubarevem. Moje zdejší hodnost může být jen čestná, ale stále mám jistý vliv."

Agent pokrčil rameny.

"Střelci mají z Bajkonuru příkaz držet komunikační modul pod zámek. Závisí na tom jejich kariéra. S nikým mluvit nebudete."

"Tedy stanné právo?"

"Tady nejsme v Kábulu, plukovníku. Všem nám nastávají těžké časy. Vy tady máte morální autoritu, snažte se jít příkladem. Drama tu potřebujeme ze všeho nejméně."

"Uvidíme," odpověděl Koroljov.

???

Kosmograd se vyhoupl ze stínu Země do sluneční záře. Stěny Koroljovova Saljutu praskaly, zvonily a skřípaly jako pytel lahví. Okénka, pomyslel si Koroljov mimovolně, zatímco si mnul popraskané žilky na skrání, odcházejí vždycky první.

Mladého Griškina zřejmě napadlo totéž. Z kapsy u kotníku vytáhl tubu tmelu a začal kontrolovat těsnění kolem průzoru. Byl instalátérův pomocník a také jeho nejlepší přítel.

"Teď musíme volit," řekl unaveně Koroljov. Jedenáct ze čtyřiaadvaceti civilistů na palubě Kosmogradu se dostavilo na schůzku, dvanáct, když počítal i sebe. Zbývajících třináct si buď nechťelo přidělovat problémy, nebo byli přímo proti stávce. Jefremov a šestice střelců doplňovali počet nepřítomných na dvacet. "Probrali jsme požadavky. Kdo je pro schválení seznamu –" Zvedl zdravou ruku. Přidali se k němu další tři. Griškin, který olepoval průzor, vystrčil nohu. Koroljov vzdychl. "Už tak je nás málo. Měli bychom být jednotní. Jaké máte námitky?"

"Termín vojenská správa," ozval se biologický technik Korovkin, "se může vykládat tak, že za nastalou situaci je zodpovědná armáda, a nikoli zločinec Jefremov." Vypadal velice nejistě. "Jinak jsme s vámi, ale nepodepíšeme. Jsme členy Strany."

Zdálo se, že chce ještě něco dodat, ale zůstal zticha. "Moje matka," doplnila potichu jeho žena, "byla židovka." Koroljov přikývl, ale nic neřekl.

"Tohle nás přivede leda do kriminálu," poznamenal botanik Gluško. On ani jeho žena nevolili. "Šílenství. Kosmograd je odepsaný, všichni to víme, a čím dřív budeme doma, tím líp. Je to tu stejně jako ve vězení." Stav beztlíže mu porušil metabolismus. Bez gravitace se mu krev valila do krku a do tváře, takže připomínal své pokusné dýně.

"Ty jsi botanik, Vasile," řekla upjatě jeho manželka, "ale já, jak asi víš, jsem pilotka Sojuzu. O tvou kariéru tady nejde."

"Takový nesmysl nebudu podporovat!" Gluško kopl do pažení a vylétl z místnosti. Jeho manželka ho následovala a polohlasem, který si posádka zvykla používat v soukromých rozepřích, trpce nadávala.

"Pět nás je odhodlaných podepsat, ze čtyřiašestaceti civilistů v posádce."

"Šest," poznamenala Taťána, druhá pilotka Sojuzu s tmavými vlasy svázanými zelenou nylonovou stuhou.

"Zapomínáš na instalátéra."

"Sluneční balony!" vykřikl Griškin a ukazoval k Zemi. "Podívejte!"

Kosmograd se právě ocitl nad kalifornským pobřežím. Čisté pláže a útesy, sytě zelená pole, obrovská rozpadající se města, jejichž jména zněla tajemným kouzlem. Vysoko nad rounem stratokumulu se vznášelo pět slunečních balonů, lesklých mnohoúhelníkových koulí upoutaných na elektrických kabelech; byly levnější náhradou za velkorysý americký plán slunečních družic. Asi fungovaly, pomyslel si Koroljov, protože posledních deset let jich stále přibývalo.

"Říká se, že v nich žijí lidé." Systémový správce Stojko se připojil ke Griškinovi a také se díval na zem.

Koroljov si vzpomněl na zoufalé americké hledání zdrojů energie na počátku platnosti Vídeňské smlouvy. Když Sovětský svaz pevně ovládl světový obchod s ropou, Američané byli ochotni zkusit opravdu cokoli. Havárie v Kansasu je definitivně odradila od jaderných reaktorů. Po více než tři desetiletí jejich výroba klesala a izolace Států se prohlubovala. Vesmír, pomyslel si lítostivě Koroljov, měli se vypravit do vesmíru. Nikdy nepochopil to podivné strnutí vůle, které zamezilo pokračování úspěšných dřívějších pokusů. Možná jim jen došla fantazie, odvaha dívat se vpřed. Vidíte, Američani, zašeptal pro sebe, měli jste se k nám zkusit připojit, tady, v naší nádherné budoucnosti. Tady v Kosmogradu.

"Kdo by chtěl žít v něčem takovém?" zasmál se s tichým zoufalstvím Stojko a plácl Griškina do ramene.

???

"To nemyslíte vážně," prohlédl si je pohrdavě Jefremov. "I bez vás máme dost problémů."

"Myslíme, politruku Jefremove, a toto jsou naše požadavky." Pětice disidentů se nacpala do Saljutu, který agent obýval s Valentinou, a namáčkla ho na záďový průzor. Sklo zdobil pečlivě vypískovaný obrázek Předsedy, jak mává z traktoru. Valentina, pomyslel si Koroljov, bude teď s Romaněnkem v muzeu, kde společně rozvrzávají závěsy. Koroljov netušil, jak se Romaněnko dokáže tak úspěšně vyhýbat svým povinnostem ve střelecké věži v době, kdy má zrovna směnu.

Jefremov pokrčil rameny. Přelétl očima soupis požadavků. "Instalatér zůstane ve vazbě. Mám přímé rozkazy. Co se týče zbytku dokumentu –"

"Jste vinen neoprávněným užíváním psychoaktivních drog!" štěkl Griškin.

"To byla osobní záležitost," odpověděl klidně Jefremov.

"Trestný čin," opravila ho Taťána.

"Pilotko Taťáno, oba víme, že tady Griškin je neaktivnějším mediálním pirátem na stanici. Všichni pácháme trestné činy, copak to nechápete? V tom ostatně tkví krása našeho systému, že?" Cynicky se usmál. "Kosmograd není křížník Potěmkin a vy nejste revolucionáři. A ještě požadujete umožnění komunikace s maršálem Gubarevem? Je ve vazbě na Bajkonuru. Čistku řídí sám ministr." S rozhodným gestem roztrhl papír na dva kusy a žlutý průklepák zůstal viset ve stavu beztlíže jako zpomalený motýl.

???

V devátý den stávky se Koroljov setkal s Griškinem a Stojkem v Saljutu, který kdysi Griškin sdílel s instalátérem Nikitou.

Obyvatelé Kosmogradu už čtyřicet let vedli antiseptickou válku s plísní a houbou. Prach, špína a výpary ve stavu beztlíže nepadaly k zemi a spory mikroorganismů cíhaly všude – v izolacích, v oblečení, ve ventilačních šachtách. V teplém vlhkém ovzduší se šířily jako olejová skvrna. Ve vzduchu visel suchý zápach rozkladu, čas od času přebíhý zlověstným pachem hořící izolace.

Koroljova probudil odlet Saljutu. Gluško s manželkou, odhadoval. V posledních osmačtyřiceti hodinách dohlížel Jefremov na evakuaci těch členů posádky, kteří se odmítli připojit ke stávce. Střelci se pohybovali v prostoru vymezeném věží a vojenskými ubikacemi, kde stále drželi instalátéra Nikitu.

Griškinův Saljut se stal sídlem stávkového výboru. Nikdo se neholil a Stojka navíc napadl stafylokok a rozlezl se mu po obou předloktích. Obklopeni vybledlými sprostými plakáty z americké televize, přilepenými po stěnách, vypadali jako trojice zavilých zvrhlíků. Světla byla ztlumená; Kosmograd běžel na poloviční spotřebu. "Teď, když jsou ostatní pryč," prohodil Stojko, "tu máme silnější pozici."

Griškin zaúpěl. Z nosu mu čouhaly bílé vatové tampony. Byl přesvědčen, že Jefremov se pokusí přemoci stávku výpary beta-karbolinu. Vatové tampony byly jen jedním z projevů vládnoucího napětí a stihomamu. Než přišel z Bajkonuru příkaz k evakuaci, jeden z techniků nepřetržitě pouštěl do všech reproduktorů nesnesitelně nahlas Čajkovského.

Gluško po celém Kosmogradu honil svoji ženu; prchala před ním nahá, zbitá a ječela. Stojko z počítače vyhrabal záznamy agenta KGB a Byškovovu psychiatrickou kartu; metry žlutého traktorového papíru se vznášely po chodbách a vlnily ve vánku z ventilátorů. Romaněnkovi se podařilo z vojenských vibikací poslat moták, ve kterém sděloval, že instalátér se pokusil oběsit – ve stavu beztlíže – tak, že si přivázel gumové upevňovací popruhy kolem krku a kotníků.

"Představ si, co o nás asi slyší na Zemi," mumlal Griškin. "Nedostaneme se ani před soud. Rovnou do psíkušky."

Hanlivá přezdívka pro politickou nemocnici naplnila chlapce děsem. Koroljov se netečně natáhl pro svůj lepkavý trepkový pudink.

Stojko chytil vlnící se papír a začal z něj nahlas číst. "Paranoia se sklonem k přeceňování! Revizionistické fantazie nepřátelské společenskému zřízení!" Zmuchlal papír v ruce. "Kdybychom se mohli dostat ke komunikačnímu modulu, napojili bychom se na americkou komunikační družici a tohle všechno jim tam poslali. Aspoň by Moskva viděla, jak moc jsme nepřátelští společenskému zřízení!" Koroljov ze svého pudinku vytáhl poloutopenou ovocnou mušku. Díky vysoké úrovni radiace na Kosmogradu měla dva páry křídel a rozdvojený trup. Hmyz kdysi unikl při nějakém zapomenutém pokusu a generaci zamořoval už po desetiletí celou stanicí. "Američany stejně nezajímáme," prohlásil Koroljov. "Moskvu už taková odhalení nevyvedou z míry."

"Leda tehdy, když potřebuje nakoupit obilí," podotkl Griškin.

"Amerika potřebuje prodat stejně nutně, jako my nakoupit." Koroljov si vztekle vsunul do úst další lžici prvků, mechanicky párkrát skousl a polkl. "Američani by se sem nedostali, ani kdyby chtěli. Mys Canaveral je v troskách."

"Dochází nám palivo," oznámil Stojko.

"Můžeme ho odčerpat ze zbylých přístávacích modulů," navrhl Koroljov.

"A jak bychom se pak dostali dolů?" Griškinovi se klepaly ruce. "I na Sibiři jsou aspoň stromy, stromy; nebe! K čertu s ním! Ať se rozpadne na kusy! Ať spadne a shoří!"

Koroljov vyprskl pudink na přepážku.

"Panebože," omlouval se Griškin, "promiňte mi to, plukovníku. Nedošlo mi, že se nemůžete vrátit."

???

Když vešel do muzea, uviděl pilotku Taťánu, jak si soustředěně prohlíží nenáviděný obraz přistání na Marsu a na řasách se jí třpytí slzy. Když vstoupil, oťřela si je.

"Víte, plukovníku, že máte na Bajkonuru bystu? Bronzovou. Chodila jsem kolem ní na přednášky." Oči měla červené nevyspaním.

"Všude jsou bysty. Akademici je potřebují." Usmál se a vzal ji za ruku.

"Jaké to tam tehdy bylo?" Stále neodtrhla zrak od malby.

"Stěží si vzpomenu. Tolikrát jsem viděl záznamy, že si pamatuju spíš je. Pamatuju si tolik, co každý školák." Znovu se na ni usmál. "Ale jako tenhle mizerný obraz to nebylo. Tím jsem si jistý."

"Proč se to všechno takhle zvrtilo, plukovníku? Proč to musí skončit? Když jsem byla malá, viděla jsem to všechno v televizi. Věčná budoucnost v kosmu."

"Třeba měli pravdu Američani. Nebo Japonci, když poslali jen stroje a roboty, aby jim vystavěly automatické orbitální továrny. Doly na Měsíci nás zklamaly, ale domnívali jsme se, že má smysl alespoň udržovat v chodu nějakou stálou výzkumnou stanicí... Řekl bych, že to bylo otázkou peněz. Lidí, kteří sedí za stolem a rozhodují."

"Tady je jejich definitivní rozhodnutí ohledně Kosmogradu." Podala mu zmuchlaný útržek průklepového papíru. "Našla jsem to mezi Jefremovovými rozkazy z Moskvy. Nechají stanicí sestoupit na kolizní oběžnou dráhu."

Přistihl se, že už i on zírá na malbu, která mu byla tak odporná. "Na tom už teď skoro nezáleží," slyšel svůj vlastní hlas. Vtom se pilotka hořce rozplakala a tvář mu zabořila do zmrzačeného ramene.

"Ale já mám plán, Taťáno," pohládl ji po vlasech.

"Poslouchej."

???

Pohlédl na ciferník starých rollexek. Byli zrovna nad východní Sibiří. Vzpomněl si, jak dostal hodinky od švýcarského velvyslance v obrovském klenutém sále Velkého paláce v Kremlu.

Byl čas začít.

Vyplul ze svého Saljutu do přístaviště a odháněl od sebe pásy papíru, které se mu snažily omotat hlavu.

Zdravou rukou stále dokázal pracovat rychle a účinně. Když ze závěsu uvolnil velkou kyslíkovou láhev, spokojeně se usmál. Zapřel se o úchyt a vši silou vrhl láhev na protější stěnu. Neškodně se s těžkým zařinčením odrazila. Zachytil ji a zkusil to znovu.

Tentokrát zasáhl dekompresní poplach.

Z reproduktorů vylétl prach a ozvalo se vytí sirén. Zasyčela hydraulika a připojovací komory pro rakety byly odříznuty pancéřovými dveřmi. Koroljovovi zalehly uši. Kýchl a znovu se pustil za láhvi.

Světla se naplno rozzářila a vzápětí zhasla. Usmál se a začal ve tmě kolem sebe hledat ocelovou láhev. Stojko způsobil zhroucení všech systémů. Nebylo to těžké. Paměťové bloky byly už stejně přeplněny podloudnými nahrávkami z televize. "Kosa padla na kámen," zamumlal a dál bušil tlakovou láhví o stěnu. Naskočilo nouzové osvětlení napájené záložními bateriemi.

Začalo ho bolet rameno. Nevěnoval mu pozornost a vytrvale se snažil napodobit hluk, který si pamatoval od opravdové havárie. Nesmí zklamat. Musí oklamat Jefremova i střelce.

Volant ručního ovládání tlakových dveří se začal skřípavě otáčet. Nakonec se průlez otevřel a Taťána se stydlivým výrazem vplula dovnitř.

"Je instalatér na svobodě?" zeptal se Koroljov a pustil láhev.

"Stojko a Umanský si povídají se strážnými." Uhodila pěstí do otevřené dlaně. "Griškin připravuje přístávací moduly." Následoval ji chodbou do druhého přístaviště. Stojko instalatérovi pomáhal do průlezu z ubikací. Nikita byl bos a pod několikadenním strništěm byl zelený. Meteorolog Umanský šel za nimi a vláčel s sebou bezvládné tělo vojáka.

"Jak je ti, instalatěře?" optal se Koroljov.

"Nic moc. Drželi mě pod Strachem. Žádné velké dávky, ale... a navíc jsem si myslel, že nám opravdu utíká vzduch!"

Griškin vyplul ze Sojuzu sousedícího s Koroljovovým a na nylonovém laně za sebou táhl brašnu s náradím. "Všechny

jsou bezpečné. Díky zhroucení systému přešly na vlastní automatiku. Povrtal jsem se v dálkovém ovládání, takže ze země vás nebudou moct dostat. Jak se vede, Nikito?" zeptal se svého přítele. "Za chvíli spadneš do střední Číny."

Instalatér sebou škubl a roztrásl se. "Neumím čínsky."

Stojko mu podal potištěný papír. "Tady máš fonetický přepis mandarínštiny: Žádám o azyl. Dovedte mě na nejbližší japonské vyslanectví."

Instalatér se zašklebil a rukou si prohrábl potem spleené vlasy. "A co vy?"

"Myslíš, že to děláme jen pro tebe?" Taťána se na něj zakřenila. "Zajisti, aby čínský tisk dostal zbytek toho papíru."

Každý z nás má svoji kopii. Celý svět se musí dozvědět, co chce Sovětský svaz udělat s plukovníkem Jurijem Vasiljevičem Koroljovem, prvním mužem na Marsu!" Poslala instalatérovi vzdušný polibek.

"A co tady s Filipčenkem?" zeptal se Umanský. Od brady bezvládného vojáka se pomalu odlepovaly kapky tuhnoucí krve.

"Proč si toho parchanta nevezmete s sebou?" zeptal se Koroljov.

"Tak jdeme, hajzle." Instalatér vzal Filipčenka za opasek a odtáhl ho k průlezu do Sojuzu. "Já, instalatér Nikita, ti prokážu největší službu ve tvém všivým životě."

Koroljov se díval, jak za nimi Stojko a Griškin zavírají průlez.

"Kde je Romaněnko s Valentinou?" zeptal se Koroljov a díval se při tom na hodinky.

"Zde, můj plukovníku," ohlásila se Valentina a její světlé vlasy záhy vyplnily průlez dalšího Sojuzu. "Kontrolovali jsme to tady." Zazubila se.

"Na to budete mít dost času v Tokiu," štěkl Koroljov. "Za pár minut budou z Vladivostoku a z Hanoje startovat stíhačky."

Romaněnkova svalnatá ruka se objevila v průlezu vedle ní a zatáhla ji zpět do modulu. Stojko s Griškinem zajistili poklop.

Když instalatér s bezvědomým Filipčenkem odstartovali, celý Kosmograd dutě zaduněl. Další zadunění a byli pryč i milenci.

"Poď už, příteli Umanský," řekl Stojko. "A sbohem, plukovníku!" Oba vyrazili chodbou k druhému přístavišti.

"Poletím s tebou," obrátil se Griškin k Taťáně. Zazubil se. "Jseš koneckonců pilot."

"Ne," odpověděla. "Leť sám. Zvýšíme šance. Automat tě doveze spolehlivě. Jenom na pilotní desce na nic nesahej."

Pomohla mu do posledního Sojuzu na prvním přístavišti.

"Jednou si spolu vyrazíme zatancovat," ozval se ještě Griškin, "v Tokiu." Zavřela za ním poklop. Další zadunění a odletěli i Stojko a Umanský.

"Leť už, Taťáno," vyzval ji Koroljov. "Pospěš si. Nechci, aby tě sestřelili nad neutrálními vodami."

"Zůstáváte tu sám, plukovníku, obklopen nepřáteli."

"Až budete pryč, odletí také. A já tu zůstanu a budu doufat, že ztropíte dost velký humbuk, aby mě tu Moskva musela udržet naživu."

"A co jim mám povědět v Tokiu, plukovníku? Máte nějakou zprávu pro budoucí pokolení?"

"Řekni jim..." – a vtom se mu do hlavy nahrnulo tolik frází, že se málem hystericky rozesmál: Je to malý krůček pro člověka... přicházíme v míru... proletáři všech zemí – "Řekni jim, že to potřebuju," řekl a promnul si zmražené zápěstí, "že to cítím v kostech."

Objala ho a vyklouzla.

???

Sám čekal v přístavišti. Ticho mu cuchalo nervy; systémové zhroucení vypnulo ventilační soustavu, jejíž hukot slýchal nepřetržitě po dvacet let. Konečně zaslechl, jak se odděluje Taťanin Sojuz.

Chodbou se někdo blížil. Byl to Jefremov, a neohrabaně se plácal ve tlakovém skafandru. Koroljov se usmál. Pod lexanovým hledím měl Jefremov chladnou oficiální masku, ale když Koroljova mýjel, do očí se mu nepodíval. Mířil do střelecké věže.

Sířeny zavyly signál bojového poplachu.

"Ne!" zařval Koroljov.

Když se plukovník dostal k průlezu do střelecké věže, byl otevřený. Uvnitř se vojáci pohybovali přesně a trhaně, vycvičení stálým drilem. Bezpečnostní pásy měli utažené přes objemné skafandry.

"Nechte toho!" Koroljov vplul do střelecké věže. Chytil Jefremova za tuhou látku skafandru. Jeden z motorů se se staccatovým zavytím rozběhl. Na zaměřovacím monitoru se vlasový kříž ustálil na malé červené tečce.

Jefremov si stáhl přílbu. Klidně, bez jakékoli změny v tváři, s ní backhandem uhořil Koroljova přes obličej.

"Ať přestanou!" vzlykal Koroljov. Stěny se otráslы prásknutím jako od biče, když vyšlehl první paprsek. "Vaše žena, Jefremove! Je tam!"

"Je pryč, plukovníku." Jefremov chytil Koroljova za artritické zápěstí a stiskl. Koroljov zařval. "Pryč." Pěst v rukavici ho uhořila do prsou.

Koroljov se bezmocně pokusil zachytit skafandru, ale rána ho poslala chodbou ven. "Ani já, plukovníku, nemohu vstoupit mezi vojáky Rudé armády a jejich rozkazy."

Jefremov trochu zbledl, chladná maska z něj spadla. "Je to docela zábavné," poznamenal. "Počkejte, dokud to neskončí."

Vtom do střelecké věže a ubikací narazil Taťanin Sojuz. Ve zlomku vteřiny Koroljov viděl, jak se střelecká věž kroutí a muchlá jako plechovka od piva drcená podpatkem, jak od ovládacího pultu odletěl bezhlavý trup vojáka, jak chce Jefremov něco říct a vlasy mu vstávají na hlavě, neseny vichrem, kterým prchal vzduch z jeho skafandru. Viděl, jak mu z vlastního nosu prýští dva pramínky krve a řev unikajícího vzduchu mu v hlavě přehlušilo ještě hlasitější hučení.

Poslední, co slyšel, než ho opustily smysly, byl poklop, zabouchnutý průvanem.

Probudil se ve tmě a díky tepavé bolesti za očima si vzpomněl na dávne přednášky. Kesonová nemoc, stejně nebezpečná jako sám únik vzduchu. Dusík mu bublal krevním řečištěm a celé tělo plnil nesnesitelnou bolestí... Zoufale se snažil nadechnout vzduchoprázdna. Byl nafouklý tlakem uvnitř těla. Cítil, jak mu mezi zuby vylézá jazyk. Všechno se zdálo velice odtažitě, akademické. Kolo poklopu utáhl jen tak pro formu. Byl to těžký úkon a on netoužil po ničem, než vrátit se do svého muzea a spát.

???

Praskliny dokázal ucpat tmelem, ale se systémovým krachem si neporadil. Měl ovšem Gluškovu zahradu. Se zeleninou a řasami, které v ní pěstoval, nebude mít nedostatek potravy ani kyslíku. Komunikační modul odnesl útok na střeleckou věž a ubikace, které od modulu odtrhla Taťána v roli kamikadze. Předpokládal, že náraz vychýlí Kosmograd z oběžné dráhy, ale neměl možnost vypočítat dobu ohnivého setkání družice s horní vrstvou atmosféry. Byl často nemocný a obával se, že se nedožije ani zkázy stanice.

Většinu času trávil promítáním muzeálních pásků. Vhodná činnost pro Posledního člověka ve vesmíru, který byl kdysi Prvním člověkem na Marsu.

Byl posedlý Gagarinem a pořád dokola si přehrával zrnité televizní záznamy z šedesátých let, zprávy, které nevyhnutelně vedly ke kosmonautově smrti. Vydýchaný vzduch Kosmogradu byl plný duchů mučedníků. Gagarina, první posádky Saljutu, Američanů, zaživa upečených ve cvičném Apollu...

Často se mu zdálo o Taťaně; v jejích očích viděl stejný výraz jako na obrazech v muzeu. A když se jednou probudil, nebo se mu zdálo, že se probudil, byl v Saljutu, v němž kdysi bydlela, oblečený ve své staré uniformě s elektrickou svítilnou na čele. Ve velké dálce, jako by se díval na televizní zprávy, viděl sám sebe, jak z levé kapsy strhává hvězdu Ciolkovského řádu a připíná ji na její pilotní osvědčení.

Když se ozvalo zaklepání, pomyslel si, že to je také jen sen.

Průlez do muzea se otevřel.

V blikavém namodralém světle starého filmu viděl, že je to černoška. Dlouhé vývrtky rozcuchaných černých vlasů jí kroužily kolem hlavy jako kobry. Měla motocyklové brýle a hedvábná letecká šála za ní vlála stavem beztlíže. "Andy," zavolala anglicky, "pojď se podívat sem!"

Malý svalnatý muž s téměř holou hlavou, oděný pouze v bederní roušce a pás s náradím, připlul za ní a nakoukl dovnitř. "Je naživu?"

"Jistěže jsem naživu," ozval se Koroljov anglicky se slabým přízvukem.

Andy přeletěl svoji společnici a připlul ke Koroljovovi. "Jseš v pořádku, Jacku?" Na pravém bicepsu měl vytetovaný balon a pod ním zkřížené blesky a nápis sunspark 15, utah. "Nečekali jsme, že tu někdo bude."

"Já taky ne," odvětil Koroljov a protřel si oči.

"Chceme se tu zabydlet," oznámila mu žena a připlula blíž.

"Jsme z balonů. Asi bys nás označil za squattery. Slyšeli jsme, že je to tu volný. Víš, že to lítá pořád níž?" Muž se pokusil o neohrabané salto. "Ta beztlíže je úžasná."

"Panebože," zareagovala žena, "nemůžu tomu uvěřit! Je to úžasný. Jako parašutismus, ale bez větru."

Koroljov civěl na muže, jehož bezstarostný pohled patřil člověku od narození opilému svobodou. "Vždyť nemáte ani startovací rampu," poznamenal.

"Startovací rampu?" rozesmál se muž. "Vytáhneme prostě po kabelech nepoužité raketové motory na balony, pustíme je dolů a ve vzduchu zapálíme."

"To je nesmysl."

"Jsme tady, ne?"

Koroljov přikývl. Pokud se mu to jen zdálo, byl to velice podivný sen. "Jsem plukovník Jurij Vasiljevič Koroljov."

"Mars!" Žena spráskla ruce. "Počkejte, až to uslyší děcka." Odtrhla z přepážky model Lunochodu a začala ho natahovat.

"Hej," přerušil ji muž, "musím se dát do práce. Venku máme řůru motorů. Měli bychom tu stanici zvednout, než nám shoří v atmosféře."

Cosí zazvonilo o trup. Kosmograd se rozezněl. "To bude Tulsa," Andy se podíval na hodinky. "Je tu přesně."

"Ale proč?" Koroljov nechápavě vrtěl hlavou. "Proč jste sem přiletěli?"

"Už jsi slyšel. Chceme tu bydlet. Rozšíříme to tady, možná něco přistavíme. Říkali, že nedokážeme žít v balonech, ale fungovaly jenom díky nám. Byla to jediná šance, jak se sem dostat na vlastní pěst. Kdo by tu chtěl žít z příkazu nějaké vlády, oficírů nebo byrokratů? Musíš chtít žít na okraji – chtít až do morku kostí, ne?"

Koroljov se usmál. Andy mu odpověděl veselým šklebem.

"Chytili jsme se těch kabelů a prostě vyšplhali nahoru. A když jsi jednou nahoře – prostě musíš skočit ještě o kus výš, nebo tam shnít." Mluvil čím dál hlasitěji. "A nesmíš se ohlízet, ne ne ne! Skočili jsme sem a chceme tu zůstat!"

Žena přiložila model přísavnými kolečky na stěnu a pustila ho. Uháněl jim nad hlavami a vesele vrčel. "To je žůžo."

Děcka tu budou v sedmém nebi."

Koroljov se díval Andymu do očí. Kosmograd se znovu rozezněl a malý Lunochod změnil směr.

"Východní Los Angeles," oznámila žena. "Tím letěly děti." Stáhla si brýle a Koroljov v jejích očích zahlédl známou záři.

"No tak," Andy zachrastil náradím u pasu, "neprovedeš nás tady?"

Hotel Nová růže

Sedm pronajmutých nocí v této rakvi, Sandii. Hotel Nová růže. Jak moc bych tě teď chtěl. Párkrát jsem tě praštil. Když si to teď pomalu přehrávám, je to tak sladké a malicherné, že to téměř cítím. Někdy si z tašky vytáhnou tvou malou

automatku a palcem přejíždím po hladkém levném chromu. Čínská dvaadvacítká. Otvor v hlavni není širší než zřítelnice tvých ztracených očí.

Fox je teď mrtvý, Sandii.

Fox mi řekl, abych na tebe zapomněl.

Vzpomínám si, jak se Fox opíral o polstrovaný bar v tmavé recepci nějakého singapurského hotelu na Bencoolenské ulici. Rukama popisoval rozdílné sféry vlivu, interní rivality, oblouky konkrétní kariéry a body slabosti, které objevil v pancéřování nějakého myslícího tanku. Fox byl hlavní muž v lebkových válkách, muž uprostřed korporální křížovatky. Byl voják v tajných potyčkách zaibatsu, multinacionálních korporací, které ovládají celosvětovou ekonomiku.

Vidím, jak se Fox usmívá, mluví o překot, odmítá se zabývat mými riskantními akcemi v oblasti interkorporační špionáže jednoduchým potřesením hlavy. Okraj, řekl, musí najít Okraj. Řekl to tak, že jste slyšeli v jeho hlase velké O. Okraj byl Foxův grál, nezbytná součást lidského talentu, zamčená v lebkách nejvynalézavějších světových výzkumných vědců. Můžeš dát Okraj na papír, říkal Fox, nemůžeš ho ale vrazit na disketu.

V korporacních defektorech byly peníze.

Fox byl uhlazeným zosobněním dokonalosti tmavých francouzských obleků společně s chlapecky neposlušnou loknou na čele, která nikdy nezůstala na svém místě. Nelíbilo se mi, jak se celý efekt zhroutl, když ustoupil od baru a já uviděl, že má rameno zakřivené do nepřírozeného úhlu, který nedokáže zakrýt ani ten nejlepší pařížský krejčí. Někdo ho v Bernu přejel taxíkem a nikdo dost dobře nevěděl, jak ho dát opět dohromady.

Myslím, že jsem s ním šel proto, že pronásledoval Okraj.

A někde venku, na cestě při hledání Okraje, jsem našel tebe, Sandii.

Hotel Nová růže je rakev na kraji Narity International. Plastické kapsle metr vysoké a tři metry dlouhé trčí jako zuby Godzilly, zasazené do betonu podél hlavní cesty k letišti. Každá kapsle má ve stropě zabudovanou televizní obrazovku. Trávím celé dny tím, že sleduju japonské hry a staré filmy. Někdy přitom mám v ruce tvou pušku.

Občas tu slyším tryskáče, které nad Naritou vytvářejí podivné vzory. Zavřu oči a představuji si ostré bílé pruhy, ztrácející se na modré obloze.

Vešla jsi do baru v Yokohamě, to bylo poprvé, co jsem tě viděl. Euroasiatka s půvabnými boky, oblečená do kostýmu od nějakého tokijského návrháře. Tmavé evropské oči, asijské lícní kosti. Vzpomínám si, jak jsi později na postel nějakého hotelového pokoje hodila svou kabelku a začala se přehrabovat v tašce s líčidly. Zmačkaná bankovka nových jenů, opotřebovaný notýsek s adresami, ovázaný gumičkou, bankovní čip Mitsubishi, japonský pas se zlatou chryzantémou na obale a čínská dvaadvacítká.

Vyprávěla jsi mi svůj příběh. Tvůj otec byl úředníkem v Tokiu, ale byl propuštěn, sesazen z funkce Hosakou, největším ziabatsu ze všech. Té noci byla tvá matka Holanďanka a já poslouchal, jak mi vyprávíš o létě v Amsterdamu a o holubech na Dam Square, co vypadali jako světle hnědý koberec.

Nikdy jsem se tě neptal, co tvůj otec udělal, že ho Hosaka propustila. Díval jsem se, jak se oblékáš, díval jsem se, jak se tvé tmavé rovné vlasy vlní ve vzduchu.

Nyní Hosaka pronásleduje mě.

Rakev Nová růže je police v recyklované šibenici, ocelová trubka pod barevným nátěrem. Barva se odlupuje, když šplhám po žebříku, s každým krokem padá několik kousků, když se vydávám chodbou. Moje levá ruka odpočítává otvory v rakvích. Multinárodní tabulky upozorňující na pokuty při ztrátě klíčů.

Zvedl jsem hlavu a podíval se na tryskáč, vznášející se nad Naritou. Cesta domů byla nyní stejně vzdálená jako měsíc. Fox rychle přišel na to, jak by tě mohl využít, ale nebyl natolik chytrý, aby dokázal ocenit tvoje ambice. Jenže on s tebou nikdy neproležel celou noc na pláži Kamakura, nikdy neposlouchal tvé noční můry, nikdy neslyšel, jak vyprávíš pod hvězdami příběhy svého smyšleného dětství. Pokaždé jsi otevřela ústa, abys odhalila nějakou novou minulost, a vždycky jsi přísahala, že tentokrát je to skutečná a definitivní pravda.

Mně na tom nezáleželo, držel jsem tě kolem boků, zatímco písek chladil tvé rozpálené tělo.

Jednoho dne jsi mě opustila. Utíkala jsi zpátky na pláž se slovy, že jsi tam zapomněla náš klíč. Později jsem ho našel ve dveřích. Vešel jsem dovnitř a našel jsem tě tam ztuhlou strachem, jak se třeseš a oči upíráš kamsi do neznáma. Nemohla jsi mluvit. Jen ses třásla. Ted' už je to pryč. Třeseš se po jiných budoucnostech a veselejších minulostech.

Sandii, ty jsi mě tady nechala.

Tahle puška. Tvůj make-up, všechny stíny a zdravíčka zavřená v plastickém pouzdře. Tvůj mikropočítač, dárek od Foxe, se seznamem na nákup, který sis do něj napsala. Někdy si to přehrávám a dívám se na každou položku, která se objeví na malé stříbrné obrazovce.

Mrazák. Fermenter. Inkubátor. Elektronický systém s integrovaným článkem a transiluminátorem. Tkáňové zapouštěcí zařízení. Výkonný chromatograf. Cytometr. Spektrochromometr. Čtyři krabice borosilikonových scintilačních baněk. Mikrocentrifuga. A jeden DNA syntetizér s vbudovaným počítačem. Plus software.

Bylo to drahé, Sandii, ale Hosaka hradila naše účty. Později jsi je donutila zaplatit ještě víc, ale to už jsi byla pryč.

Ten seznam pro tebe sestavil Hiroshi. Pravděpodobně v posteli. Hiroshi Yomiuri. Pracoval pro Maas Biolabs GmbH. A Hosaka ho chtěla.

Bylo to drsné. Okraj a všechno ostatní. Fox sledoval genetické inženýry, stejně jako fanouškové pronásledují hráče své oblíbené hry. Fox chtěl Hiroshiho tak moc, že se to dalo cítit.

Poslal mě třikrát do Frankfurtu, než ses ukázala ty, jen aby ses podívala na Hiroshiho. Ne však proto, abys na sebe upozornila mrknutím oka nebo kývnutím hlavy. Měla jsi ho jen sledovat.

Hiroshi projevoval všechny příznaky toho, že se usadil. Našel si německou dívku se slabostí pro konzervativní muže a jezdecké boty vyleštěné jako čerstvé kašany. Koupil si renovovaný městský dům na správném náměstí. Postavil

kolem něj plot a vzdal se kenda.

A všude byly bezpečnostní týmy Maasu, provádějící dokonalý dohled. Vrátil jsem se zpátky a řekl Foxovi, že jsme se ho ani nedotkli.

Ty ses ho dotkla za nás, Sandii. Dotkla ses ho správně.

Naše kontakty z Hosaky byly jako specializované buňky, chránící rodičovský organismus. Byli jsem mutageni, Fox a já, pochybní agenti vydaní na pospas temným silám interkorporačního moře.

Jakmile jsme tě ve Vídni měli na svém místě, nabídli jsme Hiroshiho. Ani nemrkli. V hotelovém pokoji v L. A. bylo hrobové ticho. Řekli, že si to musí rozmyslet.

Fox vyslovil jméno hlavního konkurenta Hosaky v oblasti genových her a nechal tak vyklouznout nahou pravdu. Tím porušil zásadu zakazující používat řádná jména.

Řekli, že si to musí rozmyslet.

Fox jim dal tři dny.

Týden předtím, než jsme se vydali do Vídně, jsem tě vzal do Barcelony. Vzpomínám si, jak jsi měla vlasy smotané pod šedým baretem, tvé vystouplé mongolské lícní kosti se odrážely ve výkladních skříních obchodů. Procházela jsi dolů po Ramblas k přítavu Phoenician, kolem Mercada se skleněnou střechou, kde se prodávali pomeranče z Afriky.

Starý Ritz, teplo v našem pokoji, tma s celou tou měkkou váhou Evropy, která nás přikryla jako prošívaná deka. Mohl jsem do tebe vstoupit, když jsi spala. Byla jsi vždycky připravená. Vidět tvé rty stočené do malého překapeného O, tvoji tvář bořící se do měkkého bílého polštáře z archaického lnu v Ritzu. Uvnitř tebe jsem si představoval všechny ty neony, davy tlačící se na stanici v Shinjuku uprostřed elektrické noci. Pohybovala ses tak, v rytmu nového věku, zasněná a vzdálená od jakékoliv národní půdy.

Když jsme doletěli do Vídně, ubytoval jsem tě v nejoblíbenějším pokoji Hiroshiho ženy. Tichá a solidní recepce s černobílými dlaždicemi jako na šachovém poli, s mosaznými výtahy, co voněly po citrónovém oleji a doutnících. Bylo snadné si ji tam představit, jak se její jezdecké boty odrážejí ve vyleštěném mramoru, ale věděli jsme, že ona sem tentokrát nepřijede.

Byla kdesi v lázních v Rhinelandu a Hiroshi byl ve Vídni na konferenci. Když se v hotelu objevila ochranka z Maasu, aby to tam prohlédla, byla jsi mimo dosah.

Hiroshi přijel o hodinu později. Byl sám.

Představ si mimozemšťana, řekl jednou Fox, který sem přišel, aby na planetě identifikoval dominantní formu inteligence. Mimozemšťan se nejprve podívá, a pak vybírá. Co myslíš, že si vybere? A já pokrčil rameny.

Zaibatsu, řekl Fox, multinacionály. Krví zaibatsu jsou informace, nikoliv lidé. Struktura je nezávislá na individuálních životech, ze kterých se skládá. Korporace jako životní forma.

Hlavně ne další lekce o Okraji, řekl jsem.

Maas ale není takový, odpověděl, naprosto ignoruje, co jsem mu řekl.

Mass byl velmi malý, rychlý a bezohledný. Atavismus. Maas byl Okraj.

Vzpomínám si, jak Fox mluvil o povaze Hiroshiho Okraje. Radioaktivní nukleony, monoklonní antitěla, něco společného s proteiny, nukleotidy... Žhavé, říkával Fox, žhavé proteiny. Rychlé linky. Říkal, že Hiroshi je podvodník, takový, co otřásá paradigmaty, převrací celé pole vědy, přináší násilnou revizi celkových znalostí. Základní patenty, říkal. V jeho hlase bylo cítit bohatství, jeho slova voněla nezdaněnými miliony.

Hosaka chtěla Hiroshiho, ale jeho Okraj byl radikální natolik, aby jim to dělalo starosti. Chtěli, aby pracoval v izolaci.

Jel jsem do Marrakechu, do starého města Mediny. Našel jsem heroinovou laboratoř, která předstírala, že pracuje s výtažky feromonů. Koupil jsem ji za peníze Hosaky.

Prošel jsem tržnici v Djemaa-el-Fna a společně se zpoceným portugalským obchodníkem prodiskutoval fluorescentní osvětlení a instalaci ventilovaných zvířecích klecí. Za městskými zdmi se tyčil Atlas. Djemaa-el-Fna byla plná žonglérů, tanečníků, vypravěčů, malých chlapců, kteří nohama otáčeli hrnčířský kruh, žebráků s dřevěnými miskami pod animovanými hologramy reklamujícími nějaký francouzský software.

Prošli jsme kolem žoků se surovým dřevem a plastických tub s čínskými mikročipy. Došel jsem k závěru, že moji zaměstnavatelé měli v plánu zahájit výrobu syntetického beta-endorfinu. Vždycky jsem se snažil jim poskytnout něco, čemu by rozuměli.

Sandii, někdy si také vzpomenu, jak jsi byla v Harajuku. Zavřu oči v této rakvi a vidím tě tam – všechen ten lesk, křišťálová bludiště butiků, vůně nového oblečení. Vidím, jak míjí police s pařížským koženým zbožím. Občas tě vezmu za ruku.

Mysleli jsme si, že jsme tě našli, Sandii, ale ve skutečnosti jsi ty našla nás. Teď už vím, že jsi nás hledala, nebo že jsi hledala někoho, jako jsme byli my. Fox byl bez sebe štěstím, těšil se z toho, co našel: takové hezké nové zboží, ostré jako břitva. Přesně to jsme potřebovali, abychom mohli oddělit Okraj, stejně jako odtrhnout Hiroshiho od žárlivě rodičovského těla společnosti Maas Biolabs.

Musela jsi hledat pěkně dlouho, pátrala jsi po cestě ven celé dlouhé noci v Shinjuku. Bylo to za noci, které jsi opatrně odřízla od své popraskané minulosti.

Moje vlastní minulost už odešla před mnoha lety, protekla mi mezi prsty a nezbyla po ní ani stopa. Chápal jsem Foxův večerní zvyk, vyndat z peněženky všechny věci. Zbavoval se tak své vlastní identity. Rozložil všechny věci v nejrůznějších vzorech, předělal je a čekal, jaký obrázek mu tentokrát vyjde. Věděl jsem, co hledá. Ty jsi dělala totéž se svým dětstvím.

Dnes večer v Nové růži jsem si vybral jednu z tvých minulostí.

Vybral jsem si původní verzi, slavný text z hotelového pokoje v Yokohamě, to bylo poprvé, co jsi mi o tom vyprávěla. Byli jsme v posteli. Vybral jsem si propuštěného otce, úředníka z Hosaky. Hosaka. Jak dokonalé. A holandská matka,

léto v Amsterdamu, měkký koberec holubů na Dam Square pozdě odpoledne.

Z ulic Marrakechu jsem vešel do přívětivé klimatizace hotelu Hilton. Mokrá košile mě chladila na zádech, když jsem si četl tvůj vzkaz, který jsi mi poslala po Foxovi. Byla jsi celou dobu uvnitř. Hiroshi opustí svou ženu. Nebylo pro tebe těžké s námi komunikovat, dokonce ti v tom nezabránila ani neviditelná tenká vrstva bezpečnostní ochrany společnosti Maas. Ukázala jsi Hiroshimu dokonalé malé místo na kávu a zákusek. Tvůj oblíbený číšník měl bílé vlasy, byl mimořádně zdvořilý a pracoval pro nás. Nechala jsi vzkaz pod lněným ubrouskem.

Dnes jsem celý den sledoval malou helikoptéru, jak krouží nad mým útočištěm, nad zemí mého exilu, nad hotelem Nová růže. Díval jsem se ze svého okna, jak její trpělivý stín klouže po oprýskaném betonu. Blízko. Tak blízko.

Z Marrakechu jsem odjel do Berlína. Setkal jsem se u baru s jedním chlápem z Walesu a začal domlouvat Hiroshiho zmizení.

Byla to komplikovaná záležitost. Komplikované mosazné převody a pohyblivá zrcadla viktoriánské pódiové magie, ale požadovaný efekt byl dostatečně jednoduchý. Hiroshi udělá krok a zmizí. Desítky agentů společnosti Maas, kteří ho neustále sledovali, se hemžili kolem dodávky jako mravenci. Ochranný aparát Maasu ho obklopoval jako epoxidové lepidlo.

Věděli, jak promptně v Berlíně dělat obchody. Podařilo se mi dokonce i strávit poslední noc s tebou. Před Foxem jsem to ale zatajil. Dozajista by s tím nesouhlasil. Dnes už si jméno toho města nepamatuju. Věděl jsem to asi hodinu na autobusovém nádraží pod šedým rhenishským nebem a zapomněl jsem to v tvé náruči.

K ránu začalo pršet. Náš pokoj měl jediné vysoké a úzké okno, kde jsem stál a díval se, jak déšť bičuje řeku malými stříbrnými jehličkami. Slyšel jsem tvůj dech. Ulice byla prázdná. Evropa vypadala jako mrtvé muzeum.

Zamluvil jsem si pod svým nejnovějším jménem let z Orly do Marrakechu. Ty už jsi byla na cestě, když jsem zatahal za poslední nitku a pustil Hiroshiho z dohledu.

Nechala jsi svou kabelku na starém modrém stolku. Zatímco jsi spala, probíral jsem se ve tvých věcech a vyřazoval všechno, co by se nemuselo shodovat s tvým novým inkognitem, které jsem ti opatřil v Berlíně. Vzal jsem čínskou dvaadvacítku, tvůj mikropočítač a bankovní čip. Vytáhl jsem z tašky tvůj nový holandský pas, švýcarský bankovní čip na stejné jméno a uložil ho do tvé kabelky.

Moje ruka se dotkla něčeho plochého. Vytáhl jsem to ven, abych si tu věc mohl prohlédnout. Disketa. Bez označení.

Ležela v mé dlani, představovala smrt. Tajná, zakódovaná, čekající.

Stal jsem tam a díval se, jak spíš. Pozoroval jsem, jak se ti zvedá a klesá hrudník. Viděl jsem tvé mírně pootevřené rty, jak ti spodní ret mírně vyčnívá a na něm nepatrná modřinka.

Uložil jsem disketu zpět do kabelky. Když jsem si vedle tebe lehl, přitiskla ses ke mně, pomalu ses probouzela, tvůj dech představoval elektrickou noc nové Asie a budoucnost v tobě začala propuknout jako barevný roztok, který ze mne spláchl všechno, kromě tohoto okamžiku. To byla tvá magie, nežila jsi ze včerejšků, ale z dnešků.

A věděla jsi, jak mě vzít s sebou.

To bylo naposledy, co sis mě vzala.

Když jsem se holil, slyšel jsem, jak si svůj make-up dáváš do mé tašky. Teď jsem Holand'anka, řekla jsi, potřebuju nový vzhled.

Doktor Hiroshi Yomiuri ve Vídni zmizel. Stalo se to na jedné tiché ulici u Singerstrasse, dva bloky od oblíbeného hotelu jeho ženy. Stalo se to za jasného říjnového odpoledne, v přítomnosti desítky přihlížejících expertů. Doktor Yomiuri jednoduše zmizel.

Prošel skrz sklo. Kdesi mimo pódium olejové hry viktoriánského hodinového mechanismu.

Já seděl v hotelovém pokoji v Ženevě a právě telefonoval s oním mužem z Walesu. Bylo to hotové. Hiroshi sklouzl do mé králičí pasti a byl na cestě do Marrakechu. Nalil jsem si drink a myslel na tvé nohy.

Fox a já jsme se sešli o den později v Naritě v jednom sushibaru v terminálu JAL. Právě vystoupil z letadla společnosti Air Maroc. Byl vyčerpaný, ale spokojený.

Ohromně se mu tam líbí, myslel tím Hiroshiho. Miluje ji, řekl, a myslel tím tebe.

Usmál jsem se. Slibila jsi, že se se mnou sejdeš za měsíc v Shinjuku.

Tvoje levná malá pistole v hotelu Nová růže. Chrom se začíná zvolna odlupovat. Mechanismus je pomalý, na straně je vyražený nějaký čínský znak. Rukojeť je z červeného plastu s vytlačeným drakem na boku. Jako dětská hračka.

Fox pojídal sushi v baru terminálu JAL a cítil se vysoko nad věcí, nad tím, co udělal. Rameno mu působilo jistě potíže, ale on tomu nevěnoval pozornost. Má teď dost peněz na lepší doktory. Má dost peněz na všechno.

Z nějakého důvodu mi peníze, co jsme získali od Hosa-ky, nepřipadaly důležité. Ne snad proto, že bych pochyboval o našem novém bohatství, ale ta poslední noc s tebou

ve mně zanechala přesvědčení, že jsme toho všeho dosáhli jaksi přirozeně díky novému pořadí důležitosti věcí. Jako třeba to, kdo a co jsme vlastně byli.

Ubohý Fox. Se všemi těmi svými modrými oxfordkami značkanějšími víc než obvykle a pařížskými obleky tmavějšími a okázalejšími. Seděl tady a nimral se v sushi na malém obdélníkovém tácku se zeleným křenem a zbýval mu méně než týden života.

Setmělo se. Rakve v Nové růži jsou ale celou noc osvětlené žárovkami na vysokých natřených stožárech. Zdá se, že nic tady neslouží svému původnímu účelu. Všechno je přebytečné, recyklované. Dokonce i rakve. Před čtyřiceti lety byly ty plastické kapsle umístěné v Tokiu nebo v Yokohamě jako moderní vymoženost pro cestující obchodníky. Možná tvůj otec také v jedné takové rakvi nocoval. Když byla tato šibenice nová, tyčila se u zrcadlovité věže v Ginze a kolem se hemžily armády stavbařů.

Lehký větřík sem dnes večer přináší vůni z nedaleké zahrady a výpary vařené zeleniny z pojiždných obchodů na silnici. Namazal jsem si oranžové rýžové oplatky krabí pastou. Těch posledních několik dní v Tokiu jsme s Foxem měli

sousedící apartmá v padesátém třetím patře Hyattu. Žádný kontakt s Hosakou. Zaplatili nám a vymazali nás z oficiální paměti společnosti.

Ale Fox toho nechtěl nechat. Hiroshi byl jeho dítě. Byl to jeho projekt. Za tu dobu si o něj vypěstoval téměř otcovský zájem. Miloval ho pro jeho Okraj. A tak mě Fox donutil spojit se s mým portugalským obchodníkem v Medině, který byl ochotný sledovat pro nás Hiroshiho laboratoř.

Když se ozval, volal ze stánku v Djemaa-el-Fna. Za ním se ozývalo vyvolávání prodavačů a atlaské píšťalky. Někdo přesunul ochranku do Marrakechu, řekl nám. Fox přikývl. Hosaka.

Po méně než desítku telefonátů jsem ve Foxově tváři objevil jistou změnu. Napětí a nejistotu. Našel jsem ho u okna, jak se dívá z padesátého třetího patra na Imperiál Gardens a zabírá se něčím, o čem nejspíš nechtěl mluvit.

Požádej ho o podrobnější popis, řekl po jednom obzvlášť divném hovoru. Myslel si, že muž, kterého náš člověk viděl vstupovat do Hiroshiho laboratoře, byl Moenner, hlavní genový inženýr v Hosace.

Byl to Moenner, řekl po dalším rozhovoru. Následoval ještě jeden telefonát, a už měl dojem, že identifikoval Chedanneho, který vedl hosacký proteinový tým. Ani jeden z obou mužů nebyl v posledních dvou letech viděn mimo území společnosti.

V té době už bylo zřejmé, že hosačtí vedoucí výzkumníci tiše loví ve vodách Mediny, černý letoun vplul na křídlech z karbonových vláken na marrakechské letiště. Fox potřásl hlavou. Byl profesionál, specialista a chápal náhlou akumulaci všech těch primárních hosackých Okrajů v Medině jako drastické selhání obchodního směru zaibatsu.

Bože, řekl a nalil si Black Label, mají tady celou biosekcí. Jedna bomba. Potřásl hlavou. Jeden granát na správném místě ve správný čas...

Připomenul jsem mu saturační techniku, kterou hosacká ochranka s oblibou používala. Hosaka měla své nitky navlečené do srdce města a jejich masivní infiltrace agentů do Marrakechu se mohla podařit také díky a spolupráci s marockou vládou.

Vykašli se na to, řekl jsem. Je po všem. Prodal jsi jim Hiroshiho. A teď na něj zapomeň.

Já vím, co to znamená, řekl. Já vím. Už jsem to jednou viděl.

Prohlásil, že v laboratorních pracích se objevil jistý divný faktor. Okraj Okraje, tak tomu říkal. Když výzkumníci přijdou na něco převratného, ostatní pak nejsou schopni totéž opakovat se stejným výsledkem. A to bylo v případě Hiroshiho nanejvýš pravděpodobné. Jeho práce se postavila proti koncepčnímu jádru jeho výzkumného pole. Často bylo odpovědí na takový problém poslat onoho výzkumníka z jeho laboratoře do laboratoře společnosti za účelem obvyklé pomoci. Několik bezvýznamných úprav v zařízení, a proces mohl pracovat. Je to šílené, řekl, nikdo neví, proč to tak je, ale jednoduše to tak funguje. Ušklíbl se.

Ale oni riskují, řekl. Ti bastardi nám řekli, že chtějí Hiroshiho izolovat, že ho chtějí mít mimo centrální výzkum. Blbost. Vsadím se, že v Hosace mají s výzkumem nějaké vážné problémy. Někdo opravdu velký sem vozí jejich oblíbence a soustřeďuje je kolem Hiroshiho. Až Hiroshi vytáhne paty z genetického inženýrství, skupina v Medině bude připravená.

Napil se skotské a otrásl se.

Jdi spát, řekl. Máš pravdu, je po všem.

A já si šel lehnout, ale zanedlouho mě vzbudil telefon. Opět Marrakech. Praskání poruch satelitního přenosu a vyděšený hlas Portugalce.

Hosaka nezmrazila náš kredit. Nechali to vypařit. Zlato. Jednu minutu jsme byli milionáři a naše bohatství bylo v nejtvrďší měně na světě, a v dalším okamžiku jsme byli chudáci. Probudil jsem Foxe.

Sandii, řekl. Prodala nás. Ochranka Maasu se objevila ve Vídni. Dobrý bože.

Sledoval jsem ho, jak švýcarským armádním nožem otevřel svůj otrískaný kufřík. Uvnitř měl kontaktním lepidlem přilepené tři zlaté cihly. Měkké plátky, každý z nich označený puncem nějaké zkrachovalé africké vlády.

Neměl jsem to vidět, řekl, a jeho hlas byl bezbarvý.

Souhlasil jsem. Myslím, že jsem vyslovil tvé jméno.

Zapomeň na ni, řekl. Hosaka chce, abychom byli mrtví. Dají si dohromady, že jsme je převezli. Zvedni telefon a zkontroluj náš účet.

Náš účet byl pryč. Banka zapřela, že by některý z nás u nich někdy měl uzavřené konto.

Zatracená práce, řekl Fox.

Utekli jsme. Ven ze služebních dveří do tokijského dopravního shonu a pak dolů do Shinjuku. Tehdy jsem si poprvé uvědomil skutečný dosah hosackého vlivu.

Všechny dveře byly zavřené. Když nás viděli lidé, s kterými jsme už celé dva roky dělali obchody, tvářili se, že nás nikdy neviděli. Vypadli jsme raději dřív, než měli čas zvednout telefon. Povrchové napětí podsvětí bylo narušeno a my všude naráželi na stejnou pevnou membránu, která nás vždycky odhodila. Nemohli jsme se potopit, zmizet z dohledu.

Hosaka nás první den nechala utíkat. Pak poslali někoho, aby Foxovi podruhé zlomil páteř.

Neviděl jsem, když k tomu došlo, ale viděl jsem ho padat. Byli jsme v obchodním domě v Ginze asi hodinu před zavřením. Nějak se mi podařilo jim uniknout, a tak jsem utíkal. Fox vzal zlato s sebou, ale já měl v kapse asi sto nových jenů. Utíkal jsem. Nakonec jsem skončil v hotelu Nová růže.

Ted' je čas.

Pojď se mnou, Sandii. Poslouchej neonové hučení na silnici do Narity Internationala]. Události posledních několika měsíců pomalu krouží kolem světél zářících na Nové růži.

A zvláštní věc je, Sandii, jak se mi někdy zdáš neskutečná. Fox kdysi řekl, že jsi jako ektoplazma, duch vyvolaný extrémní ekonomiky. Duch nového století na tisících postelích ve Hyattsech a Hiltonech po celém světě.

Ted' mám v ruce tvou pistoli, kapsa bundy a moje ruka se zdají být tak daleko. Jako by ke mně nepatřily.

Vzpomínám si na svého portugalského přítele, co neuměl pořádně anglicky. Co používal čtyři jazyky najednou, takže jsem mu stěží rozuměl, ale myslím, že mi říkal, že Medina hoří. Ne Medina. Mozky hosackých nejlepších výzkumníků. Mor, šeptal můj přítel obchodník. Mor, horečka a smrt. Chytrý Fox. On to celé dal dohromady. Nemusel jsem se ani zmiňovat o té disketě, co jsem našel v tvé tašce v Německu.

Někdo přeprogramoval DNA syntetizér, řekl. Ta věc tam byla přes noc pro konstrukci té správné makromolekuly. Se svým vbudovaným počítačem a dokonalým softwarem. Bylo to drahé, Sandii. Ale jak se ukázalo, bylo to drahé hlavně pro Hosaku. Doufám, že jsi od Maasu za to dostala řádně zapláceno.

Disketa v mé ruce. Děšť na řece. Věděl jsem to, jen jsem se tomu nemohl postavit tváří v tvář. Já jsem vložil kód pro meningokoka zpátky do tvé tašky a lehl si vedle tebe.

Takže zemřel Moenner společně s ostatními hosackými výzkumníky. Včetně Hiroshiho. Chedanne utrpěl trvalé poškození mozku.

Hiroshi si nedělal starosti s kontaminací. Proteiny, s kterými pracoval, byly neškodné. Takže si syntetizér pro sebe celou noc spokojeně brblal a stavěl podle specifikací Mas Biolabs GmbH smrtící virus.

Mas. Malý, rychlý, bezohledný. Dokonalý Okraj.

Cesta na letiště je dlouhá a dokonale rovná. Ukrývá se ve stínu.

Křičel jsem na portugalský hlas v telefonu, donutil jsem ho, aby mi řekl, co se stalo s tou dívkou, s Hiroshiho ženou.

Zmizela, řekl. Zmizela v mechanismu viktoriánských hodin.

Takže Fox musel padnout i s třemi svými patetickými pruty zlata a naposledy si přerazit páteř na podlaze obchodního domu v Ginze, kde všichni prodavači chvíli vyděšeně zírali, než začali křičet hrůzou.

Nemohu tě nenávidět, zlato.

A hosacká helikoptéra je zpátky. Vůbec žádná světla. Ma jí zapnuté infračervené světlo, hledají podle teploty těla.

Nepatrně se zvedne vítr, když se otočí a zamíří zpět k nám, k Nové růži. Je jako rychlý stín proti světlu Narity

To je v pořádku, miláčku, jen prosím přijď a drž mě za ruku.

Market

Tady nahoře často prší, v zimě tu bývají dny, kdy se za celý den ani nerozdí. Všechno je zahalené v nepopsatelné šedi. Ale pak jsou tu dny, kdy to je jako když se prudce rozhrnou závěsy, aby vás na tři minuty docela oslepilo sluneční světlo, vzdálené hory a značka na začátku bohova vlastního filmu. A přesně takového dne zavolali její agenti ze srdce zrcadlovité pyramidy v Beverly Boulevard, aby mi řekli, že se napojila na síť, překročila hranici nadobro a že Králové spánku se blíží k trojitě platině. Editoval jsem většinu Králů, dělal jsem práci mozkové mapy a procházel všemi těmi rychlovylazovacími moduly, takže jsem byl v řadě, pokud šlo o podíl na království.

Ne, řekl jsem ne. A pak ano, ano a nakonec jsem zavěsil. Vzal jsem si sako a vyrazil ke schodišti. Bral jsem schody po třech a zamířil do nejbližšího baru a osmihodinovému zatemnění, které končilo na zděné vyvýšenině dva metry nad půlnocí. Falešná říční voda. Městská světla, stále ta stejně šedá nebeská klenba byla dnes nějak menší, ozářená neony a rtuťovými zářivkami. A sněžilo. Na zem padaly velké vločky. Nebylo jich však mnoho, a když se dotkly černé vody, zmizely a nezůstala po nich ani stopa. Podíval jsem se na nohy a viděl, že mám prsty přes okraj zděné vyvýšeniny a mezi nimi vodu. Měl jsem tam sobě japonské boty, byly nové a velmi drahé, kožené vysoké boty z Ginzy s gumovou špičkou. Stál jsem tam hodnou chvíli, než jsem se odhodlal udělat krok zpátky.

Protože ona byla mrtvá, a já ji nechal jít. Protože nyní byla nesmrtelná, a já jsem jí k tomu pomohl. A protože jsem věděl, že mi ráno telefonovala.

Můj otec byl audioinženýr, vedoucí inženýr. Ve svém oboru se vrátil až za období digitalizace. Proces, o který se zajímal, byl zčásti mechanický s tou svou quasiviktorianskou kvalitou, kterou můžete vidět u technologií dvacátého století. V zásadě byl operátorem na soustruhu. Lidé mu nosili audiozáznamy a on přenášel jejich zvuky do zářezů na náteru disku. Pak se disk potáhl elektrovrstvou a s pomocí tlaku se použil na výrobu odlitků. Výsledkem byly černé věci, které dnes můžete vidět ve starožitnictví. Pamatuji si, jak mi několik měsíců předtím, než zemřel, řekl, že jisté frekvence mohou snadno vypálit hlavu – tedy řezací hlavu na soustruhu. Ty hlavy byly neuvěřitelně drahé, takže se preventivně předcházelo spálení pomocí něčeho, čemu se říkalo akcelerometr. A přesně na to jsem myslel, když jsem tam stál s prsty ve vodě: ta hlava, hoří.

Protože to bylo přesně to, co jí udělali.

A právě to ona chtěla.

Pro Lizu žádný akcelerometr.

Cestou do postele jsem vypnul telefon. Udělal jsem to koncem rozbité třínožky, která pocházela z jednoho studia ve východním Německu. Její oprava by stála nejméně tři týdenní platy.

Probudil jsem se v nezvyklém čase o něco později a objednal si taxíka, aby mě odvezl do Granville Islandu do Rubinova bytu.

Rubin je svým způsobem, jaký nikdo tak docela nepochopil, mistr učitel, Japonci tomu říkají sensei. V čem je ovšem skutečný mistr, jsou odpadky, harampádí, zbytky do moře vyhozeného zboží, které naše století nashromáždilo. Gomi no sensei. Mistr smetí.

Tentokrát jsem ho našel skrčeného mezi dvěma hrozivě vypadajícími stroji, jaké jsem nikdy neviděl. Zrezivělé pavouci paže ležely poskládané na srdcích ozubených konstelací z plechovek, vylovených z Richmondových skládek. Nikdy tomu místu neříkal ateliér, nikdy sám sebe neoznačoval za umělce. "Jen tu tak blbnu," říkával tomu, co tam dělal, a zdálo

se, že se na to dívá jako na dokonale nudné prodloužení svého chlapeckého věku. Probírá se v tom svém odpadky přeplněném místečku, které vypadá jako nějaký minihangár, postavený na břehu Markétu, obklopený dokonalejšími a mnohem agilnějšími výtvy, které vzdáleně připomínají laskavého satana, skloněného nad zpracováním podivných procesů v Infernu gomi. Viděl jsem Rubina programovat ty jeho konstrukce, aby oslovily a verbálně napadly chodce, kteří na sobě nosí oblečení od nejlepších návrhářů sezóny. Další jeho výtvy měly za cíl ještě obskurnější mise, a několik z nich vypadalo, že chtějí samy sebe zničit a nadělat přitom co nejvíce hluku. Rubin je jako dítě, ale jeho práce stojí řádnou kupu peněz ve všech galeriích v Tokiu i v Paříži.

Vyprávěl jsem mu o Líze. Nechal mě to říct, chtěl, abych to ze sebe dostal, jen přitom přikyvoval. "Já vím," řekl.

"Nějaký parchant z CBC už snad osmkrát volal." Vysrkl cosi z malého hrnku. "Nechceš trochu Wild Turkey?"

"Proč ti volali?"

"Protože na zadní straně Králů spánku je moje jméno. Věnování."

"Ještě jsem to neviděl."

"Už ti zkoušela volat?"

"Ne."

"Ona zavolá."

"Rubine, ona je mrtvá. Už proběhla i kremace."

"Já vím," řekl. "Ale ona ti stejně zavolá."

Gomi.

Kde končí gomi a začíná svět? Japonci už před sto lety vyčerpali gomi prostor kolem Tokia, takže přišli s plánem na to, že z gomi udělají nějaké místo. V roce 1969 si postavili v Tokio Bay malý ostrov. Postavili ho z gomi a pokřtili ho jako Ostrov snů. Ale město stále denně produkovalo svých devět tisíc tun odpadků, takže postavili Nový ostrov snů. Dnes koordinují celý proces a v Tichém oceánu rostou nové Nippony. Rubin to sleduje ve večerních zprávách a neříká na to vůbec nic.

Nemá co říct na gomi. Je to jeho médium, vzduch, co dýchá, něco, v čem plave celý svůj život. Projíždí se v podivném vozítku, zhotoveném ze staré dodávky mercedesu, jehož střecha se ztrácí pod gumovým vakem, napůl naplněným přírodním plynem. Hledá věci, které se hodí na některý z jeho podivných návrhů, co se mu honí hlavou v místech, kde ho navštěvují Múzy. Domů pak přináší další gomi. Některé z věcí jsou stále funkční. Některé z nich, jako třeba Líza, jsou lidé.

Seznámil jsem se s Lízou na jednom Rubinově večírku. Rubin často pořádal party. Ačkoliv se zdálo, že se na nich nikdy sám příliš nebaví, byly to skvělé večírky. Toho podzimního dne jsem se řádně zřídil. Jako už mnohokrát předtím jsem se probudil na tenké pěnové matraci za zadní částí Rubinova pradávného automatu na espresso. Byl to zašlý obrovský netvor s velkým chromovaným orlem na špičce. Jeho děsivý zvuk se odrazil od pokroucených plechových stěn ateliéru, ale mně přesto připadal nezvykle uklidňující. Káva byla hotová. Život půjde dál.

Poprvé jsem ji uviděl v části ateliéru, která sloužila jako kuchyňská zóna. Vy byste to ale rozhodně kuchyni nenazvali. Byly tam jen tři lednice, jeden horký plát a rozbitá trouba, která byla původně gomi. Tam jsem ji poprvé uviděl. Stála před otevřenou lednicí plnou piva. Světlo vrhalo stíny na její líc a odhodlaná ústa, ale já také zachytil černý záblesk polykarbonu na jejím zápěstí a výraznou rozleptanou ránu, kterou jí v těch místech exoskeleton vydrásal. Byl jsem příliš opilý, abych byl schopen jednat, abych pochopil, co to bylo, ale rozhodně jsem věděl, že už není čas večírku. A tak jsem udělal to, co lidé v přítomnosti Lízy obvykle dělají. Přepnul jsem se do jiného filmu. Šel jsem místo toho pro láhev vína, která stála na polici vedle trouby. Ani jsem se neohlédl.

Ale ona si mě našla znovu. O dvě hodiny později za mnou přišla, prodírala se mezi těly a odpadky s přišernou grácií naprogramovanou ve svém exoskeletonu. Když jsem ji sledoval, jak se blíží, najednou jsem pochopil, co to bylo. Byl jsem však příliš rozpačitý, abych zamumlal nějakou omluvu a tiše se vytratil. Místo toho jsem tam tedy stál jako přimražený s pažemi kolem pasu nějaké dívky, kterou jsem vůbec neznal, zatímco Líza se blížila – blížila se se směšnou ladností – stála teď přímo přede mnou a oči se jí leskly vlivem drogy. Ta neznámá dívka se začala zmateně a znepokojeně vrtět a pak zmizela. Líza stála přede mnou, vyztužená svou polykarbonovou kostrou tenkou jako tužka. Podíval jsem se jí do očí, a bylo to jako když slyšíte hučení jejích synapsí, bylo to jako neskutečně vysoký pískot, když droga otevřela každý okruh v jejím mozku.

"Vezmi mě domů," řekla, a ta slova mě uhodila jako prásknutí bičem. Myslím, že jsem potřásl hlavou. "Vezmi mě domů."

Byla v tom jistá známka bolesti, jemnosti i nečekané krutosti. A já náhle pochopil, že mě ještě nikdy nikdo tak upřímně hluboce a skutečně nenáviděl tak jako tato dívka, když jsem před ní uhnul pohledem a zabodl ho místo toho vedle Rubinovy lednice s pivem. A tak – pokud jsou to ta správná slova – jsem udělal jednu z těch věcí, kterou uděláte, aniž byste tušili proč, přestože něco uvnitř vás ví, že byste nikdy neudělali nic jiného.

Vzal jsem ji tedy domů.

Mám dva pokoje ve starém domě na rohu Čtvrtě a MacDonaldovy v desátém patře. Výtahy tu obvykle fungují, a když si sednete na zábradlí na balkoně, zakloníte se dozadu a podíváte se za roh sousední budovy, uvidíte malý proužek moře a hory.

Cestou od Rubina neřekla jediné slovo, a já začínal střízlivět natolik, že jsem pocítil jistý neklid, když jsem odemkl dveře a pustil ji dovnitř.

První věc, které si všimla, byl zapojitelný rychlovyhlazovací modul, který jsem předcházející večer přinesl od Pilota. Exoskeleton ji přenesl po koberci stejnou chůzí, s jakou se pohybují modely na ranveji. Nyní, když jsme nebyli obklopeni hlukem večírku, jsem slyšel měkké cvakání při každém jejím pohybu. Stála tam a dívala se na

rychlovyhlazovací modul. Když tak stála, viděl jsem karbonová žebra, rysující se jí na zádech přes černou kůži její bundy. Trpěla nějakou podivnou nemocí. Buď to byla jedna z těch starších, kterou dosud neuměli léčit, nebo jedna z těch nových – všechny měly příliš evidentně původ ve znečištěném prostředí – které ještě ani nepojmenovali. Bez svého extra skeletu se nemohla hýbat. Ovládání bylo zapojené přímo do jejího mozku, kde měla myoelektrické mezičlánky. Křehce vypadající polykarbonové tyčinky pohybovaly jejími pažemi a končetinami, ale pohybem jejich rukou se zabýval o poznání citlivější systém galvanických spojek. Vzpomněl jsem si na žabí nožky, jak se svíjely v laboratoři na střední škole, a hned jsem se za to nenáviděl.

"To je rychlovyhlazovací modul," řekla, a její hlas byl jiný než předtím, byl jaksi vzdálený. Napadlo mě, že možná začíná klesat hladina drogy v její krvi. "Co to tady dělá?"

"Edituju," řekl jsem a zavřel za sebou dveře.

"Opravdu?" zasmála se. "Edituješ? A kde?"

"Na ostrově. Je tam místo, kterému se říká Autonomický pilot."

Otočila se. Položila ruku na bok a zhoupla se – tedy bok houpl s ní – a droga a nenávist a nějaká strašná parodie touhy mnou pronikla z těch zastřených šedých očí. "Chceš to dělat, editore?"

Zase jsem ucítil šlehnutí bičem. Změřil jsem si ji chladným pohledem a vypadla ze mě následující slova: "A cítila bys to, kdybys to s tebou dělala?"

Úder. Možná zamrkala, ale její tvář to nikdy nezaregistrovala. "Ne," řekla, "ale někdy se ráda dívám."

Dva dny po její smrti stojí Rubin u okna v Los Angeles a sleduje snůh, topící se v umělém potůčku. "Takže ty jsi s ní nikdy nešel do postele?"

Na stole přede mnou se prohání a kličkuje jedna z jeho setrvačnickových ještěrek Escher.

"Ne," říkám, a je to pravda. Pak se zasměju. "Ale hned první noc jsme se rovnou napojili."

"Ty jsi šílenec," řekl, ale v jeho hlase byla slyšet jistá známka souhlasu. "To tě mohlo zabít. Tvoje srdce se mohlo zastavit, mohl jsi přestat dýchat..." Otočí se zpátky k oknu. "Už ti zavolala?"

Zapojili jsme se.

Ještě nikdy předtím jsem to nedělal. Kdybyste se mě zeptali proč, řekl bych vám, že jsem editor a že to není profesionální.

Pravda byla však někde docela jinde.

V obchodování, v legitimním obchodování – nikdy jsem nedělal porno – říkáme takovému nehotovému produktu suché sny. Suché sny jsou nervové outputy na úrovni vědomí, kterých většina lidí může dosáhnout jen ve spánku. Ale umělci, se kterými pracuji u u Autonomického pilota, jsou schopni prolomit povrchové napětí, ponořit se hluboko dolů a pak vyplout ven a přinést zpátky sny. Tak by se to zjednodušeně dalo říct. Myslím, že někteří umělci to vždycky udělali s pomocí jiných médií, ale nám neuroelektronika dovoluje získat zkušenost a síť to pak dostane ven na dráty, takže to můžeme zabalit, prodat a dívat se, jak se tomu daří na trhu. No, věci se ale mění... Tak to s oblibou říkával můj otec.

Obvykle získávám nehotový materiál při studiových situacích, přefiltrovaný překážkami v hodnotě několika milionů dolarů, a to ani nemusím vidět umělce. Abyste tomu rozuměli, materiál, který získáme od spotřebitele, je uspořádán, upraven a proměněn na umění. Lidé jsou stále dostatečně naivní, aby věřili, že je vlastně těší zapojení s někým, koho milují. Myslím, že to většina teenagerů alespoň jednou zkoušela. Samozřejmě je to velmi snadné, Rádio Shack vám prodá krabici, přípojky a kabely. Ale já jsem to nikdy nedělal. A teď, když o tom uvažuji, nejsem si jistý, že bych dokázal vysvětlit proč. Nebo že jsem to dokonce chtěl zkusit.

Vím jen, proč jsem to dělal s Lízou. Posadil jsem se na svůj mexický spacák a zasunul optické vlákno do zásuvky na její páteři – tedy na hladkém zádočném hřbetu exoskeletonu. Byl vysoko, téměř na krku, ukrytý jejími tmavými vlasy. Protože tvrdila, že je umělkyně, a protože jsem věděl, že jsme byli nějak zasnoubeni v totálním souboji, a protože jsem to nehodlal vzdát. Pro vás to asi nebude dávat příliš velký smysl, ale vy jste ji neznali, nebo ji nepoznali skrz Krále spánku, což vůbec není totéž. Nikdy jste necítili ten hlad, který z ní vycházel, byl to hlad syrové potřeby v ošklivé jednoduchosti svého účelu. Lidé, kteří přesně vědí, co chtějí, mě vždy děsili, a Liza už dlouho věděla, co chce, a vůbec nic jiného nechtěla. Byl jsem vydešený z toho, že jsem si připustil svůj strach, a to už jsem v mixážní místnosti v Autonomickém pilotovi viděl spoustu podivných snů, abych věděl, že většina lidských vnitřních monster je bláznovství, směšné v chladném světle vlastního vědomí někoho jiného. A navíc jsem byl stále ještě opilý. Zapnul jsem proud a natáhl se k tlačítku na rychlovyhlazovacím modulu. Výpnul jsem jeho studiovou funkci, přechodně přeměňující japonskou elektroniku v hodnotě osmdesáti tisíc dolarů na ekvivalent těch malých skříněk Rádio Shacku. "Zmáčkni to," řekl jsem a dotkl se vypínače. Slova. Slova to nemohou vyjádřit. Nebo možná stěží, kdybys jen věděl, jak popsat to, co z ní vyšlo, co udělala...

V Králech spánku je jeden takový segment, je to jako když jste o půlnoci na motocyklu. Nikde žádná světla, ale vy je z nějakého důvodu nepotřebujete, nezáří podél pobřežní dálnice na horském převisu. Jedete tak rychle, že visíte v trychtýři ticha a motor motocyklu se ztrácí daleko za vámi. Za vámi se vlastně ztrácí úplně všechno... V programu Králů je to jen mrknutí oka, ale je to jen jedna z tisíce věcí, které si pamatujete, ke kterým se vracíte a které se zařadí do vašeho seznamu pocitů. Je to ohromné. Svoboda a smrt je přímo tam na hranici ostří, je tam navěky.

A já měl právě takovou zesílenou verzi, blažený pocit, způsobený vlivem drogy. Královský zabiják nepřerušil skutečno, explodoval nejméně osmi způsoby do pustiny, páchnoucí chudobou, laskavostí i obskurností.

A ten pocit byl právě Lizinou ambicí, viděnou zevnitř.

Pravděpodobně to trvalo čtyři sekundy.

A ona vyhrála.

Sundal jsem si připojky a zíral na stěnu, oči jsem měl vlhké a zarámované plakáty se přede mnou vlnily. Nemohl jsem se na ni podívat. Slyšel jsem, jak odpojila optický kabel. Slyšel jsem vrzal exoskeleton, když ji zvedal z matrace. Pak jsem slyšel cvakání, když ji odnesl do kuchyně pro sklenici vody. A pak jsem začal plakat.

Rubin vsune tenkou sondu do břicha setrvačnickové ještěrky a zvětšovacími brýlemi se světly na spáncích se zadívá na obvody.

"A dál? Vypadáš vyplašený." Pokrčí rameny a zvedne hlavu. Už je tma a dva ostré paprsky se zapíchnou přímo do mé tváře. Chladné vlhko v jeho ocelovém hangáru a osamělé kvílení sirény odkudsi od vody. "No tak?"

Ted' jsem rameny pokrčil já. "Já jen udělal... vlastně se nedalo nic jiného dělat."

Paprsky se zabodly zpátky do silikonového srdce jeho polámané hračky. "Pak jsi tedy O.K. Byla to dobrá volba. Chci říct, že ona byla určena k tomu, aby byla tím, čím byla. Měl jsi na tom, kde je dneska, asi takovou zásluhu, jako ten rychlovýhlazovací modul. Kdyby nenašla tebe, našla by si dříve nebo později někoho jiného..."

Dohodl jsem se s Berryem, hlavním editorem, že mi jednoho chladného zářijového rána věnuje v pět hodin celých dvacet minut. Liza přišla a udeřila na mě stejně jako předtím, ale tentokrát jsem měl připravené mozkové mapy a nemusel jsem to tedy cítit. Trvalo mi dva týdny, než jsem rozdělil minuty v ediční místnosti, než jsem nastříhal to, co udělala, abych to mohl přehrát Maxu Bellovi, který vlastní Pilota.

Bell nebyl příliš šťastný, vlastně nebyl vůbec šťastný, když jsem mu vysvětloval, co jsem udělal. Editři mohou představovat určitý problém, protože většina z nich může tvrdit, že našli někoho, kdo bude ten pravý, je to však jen další monstrum a oni začnou pouze utrácet čas a peníze. Když jsem skončil svou přednášku, přikývl a poškrábal se na nose červeným víčkem od propisky. "Hmm-hmmm. Máš to. Je to největší trháč od dob, kdy rybám narostly ploutve, je to tak?"

Přesto ale souhlasil, že se zapojí, a já jsem tedy spustil narychlo sestavený demo software, který jsem za těch pár dní dal dohromady. Když se to vysunulo z otvoru na jeho stole, zíral před sebe na zeď a tvářil se neproniknutelně.

"Maxi?"

"No?"

"Co si o tom myslíš?"

"Myslím? Já... Jak jsi říkal, že se jmenuje?" zamrkal. "Liza? S kým jsi říkal, že podepsala smlouvu?"

"Liza? S nikým, Maxi. Ještě s nikým žádnou smlouvu neuzavřela."

"Proboha." Jeho tvář byla stále bez výrazu.

"Víš, jak jsem ji našel?" zeptal se Rubin, přehrabuje se v otrhaných kartónových krabicích ve snaze najít vypínač světla. Krabice jsou plné pečlivě srovnaných gomi: litinových baterií, tantalových kondenzátorů, RF konektorů, tabulek, pásků, ferorezonantních transformetrů, smetaných kabelů... Jedna krabice je plná oddělených hlav stovek panenek Barbie, a v další jsou průmyslové bezpečnostní rukavice, co vypadají jako součást kosmického obleku. Pokoj zaplaví světlo a v Kandinská kudlanka v malované plechovce houpe svou hlavou velikosti golfového míčku směrem k jasné žárovce. "Byl jsem v Granvillu pro gomi. Našel jsem ji na konci jedné malé ulice, jak tam sedí. Viděl jsem ten skeleton a všiml si, že nevypadá moc dobře, a tak jsem se jí zeptal, jestli je v pořádku. Nic. Jen zavřela oči. Nebyla to moje věc, ale když jsem se asi o čtyři hodiny později tamtudy vracel, stále tam seděla, aniž se pohnula. Podívej se, zlato, řekl jsem, možná se ti porouchal ten tvůj hardware. Můžu ti pomoci, O.K.? Nic. Tak jsem odešel." Zamířil k pracovnímu stolu a pohladil ukazováčkem tenké kovové končetiny kudlanky. Za lavicí visely na vlhkém nasáklých plátech starého kartonu kleště, šroubováky, zaprášená puška, loupáčky, plisovačky, sondy, lasery, kapesní osciloskop, snad každé člověkem vytvořené nářadí umístěné s evidentní lhostejností k jejich uspořádání, přesto jsem nikdy neviděl, že by Rubinová ruka někdy při výběru zaváhala.

"Tak jsem se vrátil," říkal. "Asi tak po hodině. V té době už byla bez sebe, ležela v bezvědomí, tak jsem ji přinesl zpátky sem a zkontroloval její exoskeleton. Měla vybité baterie. Myslím, že se tam doplazila těsně předtím, než jí došla šťáva, a tam málem vyhladověla k smrti."

"Kdy to bylo?"

"Asi tak týden předtím, než jsi ji vzal domů."

"Ale co kdyby zemřela? Kdybys ji tam nenašel?"

"Našel by ji někdo jiný. Nemohla o nic požádat, víš? Nemohla vůbec vystát, když jí někdo poskytl nějakou službu."

O den později pro ni Max našel agenty a trio děsivě slizkých juniorských partnerů z YVR. Liza nemohla sejít do Pilota, aby se s nimi setkala, a tak jsme je museli odvést k Rubinovi, kde stále ještě spala.

"Vítejte v Couverville," řekl Rubin, když se objevili ve dveřích. Jeho podlouhlá tvář byla zamazaná od oleje a poklopec na jeho otrhaných kalhotách držel zavřený více méně díky zkroucené kancelářské sorce. Oba chlapci se automaticky ušklíbli, ale v dívčině úsměvu bylo něco krajně autentického. "Pane Starku," řekla, "byla jsem minulý týden v Londýně a viděla v Tate vaše instalace."

"Marcellova továrna na baterie," řekl Rubin. "Britové říkají, že to je scatologické..." Pokrčil rameny. "Britové. Chci říct, kdo ví?"

"Mají pravdu. Je to také ohromně zábavné."

Chlapci zářili jako osvětlené domky, když tam postávali ve svých oblecích. Demo už dorazilo do Los Angeles. Věděli

to.

"A ty jsi Líza," řekla a vybírala si cestu mezi Rubinovými hromadami gomi. "Brzy budeš velmi slavná osoba, Lízo.

Musíme toho spolu hodně probrat..."

A Líza tam jen stála, podepřená svým polykarbonem, a ve tváři měla tentýž výraz, jaký jsem u ní viděl tu první noc, kdy byla v mém bytě, když se mě zeptala, jestli bych s ní chtěl jít do postele. Ale jestli to agentka poznala, nedala to na sobě znát. Byla profesionálka.

Já si říkal, že jsem také profesionál.

Radil jsem si, abych se uklidnil.

V ocelových kanystrech kolem Markétu hořely ohně. Stále sněžilo a děti se krčily kolem jako artritický dav poskakující z jedné nohy na druhou. Tmavé pláště jim čechral chladný vítr. Nahoře na Fairview's viselo na šňůře něčí zmrzlé prádlo. Růžové čtverce povlečení stály proti zmatku satelitních talířů a solárních panelů. Nějaký ekologický míchač vajec hučí a hučí.

Rubin přešlapuje kolem ve svých barvou potřísněných gumových botách od L. L. Beána, jeho velká hlava vyčnívá z příliš velké opotřebované bundy. Jak procházíme, tu a tam na něj ukáže některý ze shrbených teenagerů. To je ten chlápek, co vyrábí ty šílenosti, roboty a další sračky.

"Víš, co je tvůj problém?" říká, když se ocitneme pod mostem a zamíříme na Čtvrtou Avenue. "Ty jsi ten typ, co se řídí příručkami. Cokoliv lidé postaví, jakákoliv technologie, všechno má svůj specifický účel. Je to k tomu, aby to dělalo něco, čemu každý už rozumí. Ale jestliže se jedná o novou technologii, zůstávají tu otevřené oblasti, o kterých nikdo zatím neuvažoval. Přečteš si manuál, člověče, a nepohraješ si s tím, přesně tak to je. A všichni se pak hrozně divíte, když to někdo jiný použije k tomu, aby s tím udělal něco jiného, co by vás nikdy nenapadlo. Jako Líza."

"Ona nebyla první." Nad hlavou nám zabučely semaforey.

"Ne, ale ona je dozajista první osoba, se kterou ses setkal, kdo šel a přeložil je do hardwarového programu. Přestal jsi mít klidné spaní, když to před třemi čtyřmi roky udělal ten – jak jen se jmenoval – ten francouzský spisovatel."

"No, moc jsem o tom skutečně neuvažoval. Byl to trik. Pr..."

"On stále ještě píše. Podivné na tom je, že bude psát tak dlouho, dokud mu někdo nerozbije jeho počítač..."

Zamrkal jsem a potřásl hlavou. "Ale to není on, že ano? Je to jen program."

"To je zajímavý postřeh. Těžko říct. Přesto s Lízou jsme na to přišli. Ona není spisovatel."

Měla to celé v Králech, bylo to zamčené v její hlavě stejně, jako bylo její tělo uvězněné v exoskeletonu.

Agenti ji označili nálepkou a přivolali z Tokia produkční tým. Řekla jim, že chce, abych to editoval já. A já řekl ne. Max mě zatáhl do své kanceláře a vyhrožoval mi, že mě na místě propustí. Pokud o to nemám zájem, není pro mě důvod, aby zůstal pro studiovou práci v Pilotu. Vancouver byl stěží středem světa, a agenti ji chtěli v Los Angeles. Pro něj to sice znamenalo spoustu peněz, ale mohlo by to přinést Autonomického pilota na mapu. Nemohl jsem mu vysvětlit, proč jsem to odmítl. Bylo to celé příliš šílené, příliš osobní. Podařilo se jí do mě zaseknout. Nebo tedy alespoň to jsem si myslel. Ale Max to myslel vážně. Skutečně mi nedal příliš na vybranou. Oba jsme věděli, že jinou práci se mi stěží podaří najít. Vyšli jsme spolu ven a řekli agentům, že jsme to vyřešili: Byl jsem součástí týmu.

Agenti na nás vycenili zuby.

Líza vytáhla vdechovač plný wizzu a nabrala si řádnou dávku. Myslel jsem, že vidím, jak agentka nadzvedla své dokonalé obočí, ale byl to jen nepatrný náznak nesouhlasu. Jakmile došlo k podpisu smlouvy, Líza si více či méně mohla dělat, co chtěla.

A Líza vždycky přesně věděla, co chce.

Během tří týdnů jsme udělali základní nahrávku Králů. Našel jsem si celou řadu důvodů, proč jsem se vyhýbal Rubinovu ateliéru, dokonce jsem i některým z nich sám věřil. Ona tam stále pobývala, ačkoliv agenti nebyli příliš nadšení tím, že to místo dokonale postrádalo jakékoliv bezpečnostní opatření. Rubin mi později řekl, že musel požádat svého agenta, aby jim zavolal a řádně jim vyčínil, ale potom přece jen dali pokoj. Nevěděl jsem, že Rubin měl nějakého agenta. Vždycky bylo velmi jednoduché zapomenout, že Rubin Stark je slavnější než kdokoli, koho jsem kdy znal. Rozhodně byl slavnější než já, i když Líza byla na nejlepší cestě ho co do slávy překonat. Věděl jsem, že pracujeme na něčem velkém, ale člověk nikdy nevěděl, jak velká věc z toho nakonec bude.

Ale čas, který jsem strávil v Pilotu, byl skvělý. Líza byla ohromná.

Bylo to, jako kdyby se pro to narodila, přestože v době, kdy ona přišla na svět, taková technologie ještě ani neexistovala. Když něco takového uvidíte na vlastní oči, začnete uvažovat, kolik tisíců a možná milionů fenomenálních umělců během celých staletí zemře neobjevených. Lidé, ze kterých se nikdy nestanou básníci, malíři nebo saxofonoví hráči, ale mají to v sobě. Tyto psychické formy čekají jen na požadovaný obvod, který by je spustil...

Za dobu, kterou jsme spolu strávili ve studiu, jsem o ní náhodně objevil několik věcí. Narodila se ve Windsoru. Její otec byl Američan, sloužil v Peru a vrátil se domů šílený a napůl slepý. To, co se stalo s jejím tělem, byla vrozená vada. Rány na kůži měla proto, že si exoskeleton odmítala svléknout, protože představa, že by zůstala bezmocná, se jí protivila tak, že by se raději zadusila a zemřela. Kromě toho byla závislá na wizzu a brala ho denně tolik, že by to dokázalo porazit i celé fotbalové mužstvo.

Její agenti přivedli lékaře, který obalil polykarbon pěnou a zalepil jí rány mikropórovou leukoplastí. Napumpovali do ní vitamíny a snažili se pro ni vytvořit odpovídající jídelníček, ale nikdo se jí nikdy neodvážil vzít vdechovač.

Přivedli také kadeřníka a vizážisty a krejčí a stylisty a křečky z Public Relation, a ona to snášela s výrazem, který téměř připomínal úsměv.

Během těch tří týdnů jsme spolu příliš nemluvili. Jen obvyklé studiové řeči a poznámky uměleckých editorů, existoval tu totiž velmi restriktivní kód. Její představitivost byla tak silná a nevšední, že mi nikdy opravdu nepotřebovala vysvětlovat daný efekt. Vzal jsem to, co vytvořila, zpracoval to, a pak to zapojil zpátky k ní. Ona buď řekla ano nebo ne, a obvykle to bylo ano. Agenti to vše souhlasně sledovali, poklepávali Maxe Bella po zádech, brali ho na večere a můj plat šel o poznání nahoru.

A já se celou dobu choval jako profesionál. Byl jsem nápomocný, důkladný a zdvořilý. Byl jsem odhodlaný, aby mi znovu nepraskly nervy, a nikdy jsem nevzpomínal na tu noc, kdy jsem se rozplakal. V té době jsem tvořil nejlepší práci, jakou jsem kdy udělal, a věděl jsem to, a právě to mě na tom těšilo nejvíce.

Jednoho rána asi v šest hodin po dlouhé vyčerpávající práci – kdy ona poprvé dostala ven tu správnou sekvenci, kterou děti nazývají Tanec Duchů – na mě promluvila. Jeden ze dvou agentů byl teď pryč a v Pilotu bylo ticho a mrtvo. Odněkud z Maxovy kanceláře se ozývalo nějaké hučení.

"Casey," řekla, a její hlas byl vlivem wizzu zastřený, "omlouvám se, že jsem na tebe tak uhodila."

Nejprve jsem si myslel, že mluví o nějaké nahrávce, kterou jsme právě udělali. Zvedl jsem hlavu a podíval se na ni, a pak mi najednou došlo, že jsme tam sami a že jsme sami nebyli od chvíle, kdy jsme spolu sledovali to demo.

Neměl jsem nejmenší tušení, co bych měl říct. Vlastně jsem ani nevěděl, co cítím.

Když byla obepnutá tím exoskeletonem, vypadala ještě hůř než tu první noc u Rubina. Wizz pomalu pojídal to, co se skrývalo pod make-upem, který jí na tvář nanášel tým specialistů. Někdy to vypadalo jako pohled na mrtvou hlavu pod povrchem tváře nepříteli pohledného teenagera. Neměl jsem tušení, kolik jí je let. Nebyla ani stará, ani mladá.

"Zpětný efekt," řekl jsem a začal smotávat kabel.

"Cože?"

"Způsob, jak ti říct, abys toho nechala. Něco jako matematické pravidlo, které tvrdí, že se můžeš cítit opravdu dobře díky stimulantu x, ale jen nějaký čas, i když pak začneš zvyšovat dávky. Ale nikdy se nemůžeš cítit tak hezky, jako ses cítila několikrát poprvé. Nebo tak by to alespoň nějak mělo být. S tvůrci drog jsou jisté potíže, jsou příliš chytří. To svinštvo, co bereš, má na jedné ze svých molekul takový malý ocásek, který způsobuje, že rozložený adrenalin nemění na adrenochrom. Kdyby to tak bylo, už by z tebe dávno byl schizofrenik. Máš nějaké problémy, Lízo? Přestáváš někdy ve spánku dýchat?"

Nebyl jsem si jistý, že cítím ten vztek, který jsem slyšel ve svém hlase.

Upírala na mě ty své šedivé oči. Krejčí vyměnili její otrhanou bundu za matně černý bluzon, který dokázal lépe zakrýt polykarbonová žebra. Měla ho vždycky zapnutý až ke krku, přestože ve studiu bylo poměrně teplo. Kadeřníci se včera pokusili o něco zcela nového, ale nefungovalo to. Sřápaté tmavé vlasy jen zvýraznily její vyčerpanou trojúhelníkovou tvář. Dívala se na mě, a já opět cítil její jednoduchou účelovost.

"Já nespím, Casey."

Až později, mnohem později jsem si vzpomněl, že mi řekla, že je jí to líto. Už to nikdy znovu neudělala, a bylo to také naposledy, co jsem od ní slyšel něco, co se zdálo být mimo rámec práce.

Rubinův jídelníček se skládá ze sendvičů z automatu, pákistánského take-away a černé kávy. Nikdy jsem neviděl, že by jedl něco jiného. Jíme samosy v malé restauraci na rohu Čtvrté, kde je jeden plastický stůl těsnaný mezi pultem a dveřmi. Rubin pojídá svých deset samos, šest masových a šest zeleninových, s naprostým zaujetím. Pojídá jednu po druhé a ani se neobtěžuje otřít si bradu. Je tomuto místu věrný. Nenávidí řeckého prodavače, ale zdá se, že je to vzájemný vztah. Kdyby na tom prodavač trval, Rubin by se už nevrátil. Řek s nelibostí hledí na mastné skvrny na Rubinově bundě a bradě.

Samosy jsou večere. Snídaně bude vajíčkový salát s plátkem starého bílého chleba, zabaleném v jednom z těch trojúhelníků z mléčného plastiku. Nakonec si dá šest malých šálků smrtelně silné kávy.

"Neviděl jsi, jak se to stalo, Casey." Podívá se na mě z hlubin svých zamaštěných brýlí. "Protože nejsi dobrý na postranní myšlení. Přečetl sis příručku. Po čem dalším podle tebe šla? Po sexu? Po dalším wizzu? Po cestě kolem světa? Nic z toho ji nezajímalo. A proto byla tak silná. Prostě ji to nezajímalo. A to je důvod, proč jsou Králové spánku tak dobrý a proč to děcka kupují, proč tomu věří. Oni to vědí. Ty děti tam dole na Markétu. Ohřívají si zadky u ohniště a přemýšlí, kde dneska večer složí hlavu. A právě oni tomu věří. Je to nejlepší software za posledních osm let. Chlápek v jednom obchodě v Granville mi řekl, že z těch zatracených výrobků má víc než z ostatního zboží. Říká, že to ani nedává na sklad... Ona byla dobrá proto, že byla tím, čím jsou oni. Ona věděla, kámo. Žádné sny, žádné naděje. Nemůžeš sice na těch děckách vidět jejich klece, Casey, ale všem jim čím dál tím víc začíná docházet, že se v životě nikam nedostanou." Otřel si masťotu z brady. "A tak to ona pro ně zazpívala, řekla to, co oni nemohli, namalovala jim obrázek. A použila peníze na to, aby sama sebe odtamtud dostala, to je celé."

Dívám se, jak po okně stéká kondenzovaná kapka páry a mění se v malý proužek vody. Za oknem vidím z části rozebranou ladu, kola už nemá, a tak leží jen na ose.

"Kolik lidí to udělalo, Rubine? Máš tušení?"

"Nebylo jich mnoho. Těžko říct, protože spousta z nich jsou pravděpodobně politici, o kterých si myslíme, že jsou pohodlně a spolehlivě mrtví." Vrhl po mně podivný pohled. "To nejsou ale moc pěkné myšlenky. Stejně měli první průnik technologie. Stále to je příliš drahé pro většinu milionářů, přesto jsem už slyšel nejméně o sedmi, kteří to za to dali. Říká se, že to Mitsubishi udělali Weinbergovi, než jeho imunitní systém s konečnou platností selhal. Byl vedoucím jejich hybridní laboratoře v Okayamě. No, stále mají celkem velké skladové zásoby v monoklonech, takže to je možná pravda. A Langlais, ten francouzský kluk, ten romanopisec..." Pokrčil rameny. "Líza na to neměla peníze. Dokonce ani teď by na to neměla. Ale postavila se na správné místo ve správný čas. Dala se do toho, byla v Hollywoodu, a oni už mohli vidět, co Králové provedou."

Den, kdy jsme skončili, přiletěla z Londýna raketoplánem společnosti JAL skupina čtyř vyhublých děcek, která fungovala jako dobře naolejované stroje a projevila hypertrofní smysl pro módu a totální nedostatek afektu. Posadil jsem je v Pilotu do řady, do naprosto identických kancelářských židlí z Ikea, natřel jsem jim solnou pastou spánky, přilepil na ně úponky a spustil hrubou verzi toho, co se mělo stát Králi spánku. Když to skončilo, všichni začali mluvit jeden přes druhého, totálně mě ignorovali, mluvili britskou verzí tajného jazyka, jaký používají všichni studioví muzikanti, a čtyři páry rukou mávaly bez přestání ve vzduchu.

Zachytil jsem toho dost, abych usoudil, že jsou vzrušení. Byli přesvědčeni, že to je dobré. A tak jsem si vzal bundu a odešel jsem. Mohli si solnou pastu setřít ze spánků sami, nepotřebovali mě k tornu.

A tu noc jsem Lízu viděl naposledy, přestože jsem to neplánoval.

Vyšli jsme zpátky k Markétu, Rubin hlasitě trávil své jídlo, červená světla se odrážela od mokřých dlaždic, město za Marketem vypadalo jako světelná stavba, jako dokonalá lež, kde kolem základů věží ze skla rostou jako humus rozbité a ztracené brlohy gomi...

"Zítra musím jet do Frankfurtu kvůli instalaci. Chceš jet se mnou? Mohl bych tě uvést jako technika." Skrčí ramena ještě hlouběji do své bundy. "Nemůžu ti zaplatit, ale letenku by sis dovolit mohl, kdybys chtěl..."

Od Rubina je to rozhodně zajímavá nabídka, a já vím, že to dělá proto, že o mě má starost. Myslí si, že mě Líza hodně vzala, a jediná věc, která ho napadla, je, že mě vytáhne ven z města.

"Teď je ve Frankfurtu větší zima než tady."

"Možná potřebuješ nějakou změnu, Casey. Já nevím..."

"Díky, ale Max už pro mě přichystal hromadu práce. Pilot uzavřel velkou smlouvu, lidé sem lítají ze všech částí světa..." "Jasně."

Když jsem v Pilotu skupinu opustil, šel jsem domů. Šel jsem pěšky na Čtvrtou a domů se svezl trolejbusem. Míjel jsem výkladní skříně obchodů, které vídám každý den. Každý z nich je osvětlený a uvnitř plný oblečení, bot a softwaru, japonských motocyklů, které se vyjímají za sklem jako natření škorpioni, i italského nábytku. Výkladní skříně se se sezónou mění, obchody přicházejí a odcházejí. Teď nás zrovna čekalo předvánoční období a na ulicích bylo víc lidí než obvykle. Spousta párů záměrně rychle procházela kolem barevných výkladů, aby nakoupila něco malého pro někoho blízkého. Polovina dívek na nohách měla prošívané vysoké nylonové boty, které se předcházející zimu staly módním hitem v New Yorku. Rubin říkal, že díky těm botám vypadají jako malí sloni. Usmál jsem se, když jsem si na jeho slova vzpomněl. Chvilku jsem o tom uvažoval a najednou mi došlo, že už je skutečně po všem, že jsme s Lízou skončili a ji nyní stáhnou do Hollywoodu, jako kdyby strčila palec do černé díry. Přitáhne ji nepředstavitelná gravitační síla Velkých Peněz. Věřil jsem, že už bude dávno pryč – pravděpodobně už byla pryč – povolil jsem malého strážce uvnitř sebe samého a pocítil záchvův lítosti. Ale bylo to jen nepatrné chvění, protože jsem si nehodlal ničím zkazit večer. Chtěl jsem se radovat. Už je to dlouho, co jsem se naposledy radoval.

Zahnul jsem za roh a zjistil, že výtah funguje hned na první pokus. Dobré znamení, říkal jsem si. Nahoře jsem se svlékl a dal si horkou sprchu. Našel jsem čistou košili a dal si do mikrovlnné trouby pop-corn. Cítil jsem se normální, když jsem sledoval svůj obraz v zrcadle, zatímco jsem se holil. Pracoval jsi tak tvrdě. Tvoje kreditní karty zatím pořádně ztloustly. Je čas to napravit.

Pop-corn chutnal jako kartónový papír, ale rozhodl jsem se, že mi chutná, protože to bylo tak agresivně normální. Moje auto stálo v opravně, nechal jsem si vyměnit chladič, abych si nemusel při řízení dělat starosti. Mohl jsem jít ven, zajít na nějaký večírek a ráno zavolat, že jsem nemocný. Max by mě za to nevyhodil, byl jsem teď jeho hvězda. Dlužil mi to. Dlužíš mi to, Maxi, řekl jsem vychlazené lahvi moskevské vodky, kterou jsem našel v mrazáku. Vždycky mi budeš dlužen. Právě jsem strávil tři týdny tím, že jsem editoval sny a noční můry jedné velmi podivné osoby, Maxi. Dělal jsem to za tebe, abys mohl růst a prosperovat. Nalil jsem si do plastického kelímku, co mi zbyl po jednom večírku, který jsem pořádal asi před rokem, na tři prsty vodky a vyrazil do obývacího pokoje.

Někdy mívám pocit, jako kdyby tady ani nikdo nežil. Ne že by tu byl nepořádek. S robotickou uklízečkou umím zacházet celkem dobře, dokonce pamatuju i na to, abych setřel prach ze zarámovaných plakátů a polic, ale mám tyto chvíle jen tehdy, když na mě můj byt dýchne chladem akumulace základních spotřebitelských věcí. Chci říct, že nemám v úmyslu ho zaplavit kočkami nebo pokojovými rostlinami nebo něčím takovým, ale jsou okamžiky, kdy vidím, že by tu někdo mohl žít, někdo, kdo vlastní všechny ty věci a to celé se zdá být nějak nezměnitelné. Můj život a tvůj, můj život a život kohokoliv jiného...

Myslím, že také Rubin takhle věci vidí. Vidí je tak celou dobu, ale pro něj je to zdroj síly. Žije v nepořádku jiných lidí, a všechno, co si přinese domů, muselo být kdysi nové a naleštěné, muselo to pro někoho něco znamenat, ať už jakkoliv vzdáleně. A tak to celé nahází do té své šílené dodávky, odtáhne to zpátky do svého ateliéru a nechá to tam kompostovat do chvíle, kdy ho napadne, že by z toho mohl udělat něco nového. Kdysi mi ukazoval nějakou knihu o umění dvacátého století, a tam byl obrázek pohyblivé sochy s názvem Mrtví ptáci znovu létají. Byla to věc, která otáčela dokola skutečnými mrtvými ptáky. Byli přivázaní na provázku. Rubin se usmál a přikývl a já cítil, že ten umělec byl něco jako jeho duchovní předchůdce. Ale co by mohl Rubin dělat s mými zarámovanými plakáty a mexickým spacákem z Bay a s mou postelí z Ikea? No, pomyslel jsem si a poprvé se napil chladného moku, on by určitě něco vymyslel, a právě to byl důvod, proč on byl slavným umělcem, zatímco já ne.

Vstal jsem a přitiskl čelo na okenní tabulku, která byla stejně chladná jako sklenice v mé ruce. Je čas jít, řekl jsem si. Začínají se u tebe projevovat symptomy urbanistické úzkosti. Dá se to léčit. Napij se. Dej se do toho.

Té noci jsem nedosáhl ani večírkového stavu, ani se u mě neprojevil zdravý rozum, a nevzdal jsem to, nešel domů a nedíval se na nějaký starý film a nešel spát do svého spacáku. Napětí těch tří týdnů se ve mně nahromadilo jako v

přetaženém pérku mechanických hodinek. A tak jsem tikal napříč nočním městem a lil do sebe další drinky. Byla to jedna z těch nocí, usoudil jsem rychle, kdy sklouznete do střídavého kontinua, do města, co vypadá přesně stejně jako to, ve kterém žijete, až na podivný rozdíl, že tu není osoba, kterou milujete, kterou jste znali, nebo se kterou jste před nedávným mluvili. Za takových nocí můžete zajít do známého baru, abyste zjistili, že se tam vyměnil personál, pak pochopíte, že váš skutečný motiv, proč jste tam chodili, byl ten, že jste tam jednoduše potkávali známé tváře – barmanky, číšníka, kohokoliv... Právě takové věci jsou známé jako vlivy, stavějící se proti večírkovým časům. Pokračoval jsem dál, prošel jsem šest nebo sedm dalších míst a nakonec jsem skončil v jednom klubu ve West Endu, který vypadal, jako kdyby ho od devadesátých let nikdo nepředělal. Z plastiku se na mnoha místech odlupoval chrom, z rozmazaných hologramů vás bolela hlava, pokud jste se je snažili identifikovat. Myslím, že mi o tomto místě vyprávěl Barry, ale nemohl jsem si vzpomenout proč. Rozhlédl jsem se kolem a ušklíbl se. Jestli jsem chtěl vypadat zničeně, pak jsem si vybral správné místo. Ano, říkal jsem si, to je tedy díra. Dost hrozná na to, aby zastavila okanzík mého zkurveného večera, což byla nepochybně dobrá věc. Dám si ještě jednu na cestu, budu to tu chvilku obdivovat, a pak si chytím taxíka domů.

Náhle jsem však uviděl Lízu.

Ona si mě ještě nevšimla, protože jsem na sobě měl kabát a límec vyhrnutý před nepříjemným počasím nahoru. Seděla u baru za rohem a před sebou měla dva prázdné drinky. Byly to vysoké skleničky, co se do nich dávají hongkongské deštníky nebo plastické mořské panny. Když zvedla hlavu, aby se podívala na chlapce, sedícího vedle ní, všiml jsem si wizzem zastřených očí a pochopil, že ty drinky nikdy neobsahovaly žádný alkohol, protože hladina drog, kterou měla v sobě, by se nikdy nesnesla s míchaným nápojem. Ten kluk byl úplně mimo, tupě se usmíval a vypadalo to, že každým okamžikem spadne z barové židle. Opakovaně se snažil zaostřit zrak a ještě jednou se podívat na Lízu, která tam seděla ve svém týmovém ohozu, v černém koženém bluzonu se zipem zapnutým až ke krku, a její lebka prosvítala skrz bílou tvář jako tisíciwattová žárovka. A když jsem ji tam tak viděl, okamžitě jsem všechno pochopil.

Ona opravdu umírá. Buď na vysoké dávky wizzu nebo na svou nemoc, anebo na kombinaci obého. A ona to zatraceně dobře věděla. Ten chlapec vedle ní byl příliš opilý, aby si všiml exoskeletonu, ale ne zas tak opilý, aby nezaregistroval drahé sako a peníze, které měla na pití. A podle toho, co jsem viděl, to tak pravděpodobně bylo.

Hned mi to v tom prvním okamžiku nedošlo, nepřišel jsem na to. Pak se něco ve mně nahnulo.

Usmívala se, nebo alespoň prováděla něco, o čem byla přesvědčená, že to je úsměv, byl to výraz, který považovala za odpovídající situaci, a přikyvovala právě včas na chlapcovy poznámky. Ten její hrozný pohled mi připomněl její poznámku o tom, že se ráda dívá.

A já něco najednou pochopil. Věděl jsem, že kdyby se to tady nestalo, kdybych je tu neviděl, byl bych schopen přijmout to, co se stalo později. Možná bych dokonce našel způsob, jak se radovat za ni, nebo našel způsob, jak věřit v to, čím se stala, nebo se postavit za její program předstírající, že je Líza do té míry sama sebou, jak tomu sama věří. Mohl jsem věřit tomu, čemu věří Rubin, že to všechno šlo mimo ni, že je naše high-techová svatá Jana, hořící za uiii v Hollywoodu, že jí na ničem nezáleželo kromě hodiny jejího odchodu. Že s výkřikem úlevy odhodila to ubohé smutné tělo a zbavila se polykarbonových pout a nenáviděného masa. No, koneckonců to tak možná bylo. Snad to tak nějak opravdu bylo. Jsem si jistý, že to bylo přesně tak, jak to očekávala.

Ale když jsem ji tam viděl, jak se s tím opilým klukem drží za ruku, kterou vůbec necítí, věděl jsem hned, a od té doby navždy, že žádný lidský motiv není nikdy tak docela čistý. Dokonce i Líza s tou svou zrezivělou šílenou jízdou ke hvězdám a kybernetickou nesmrtností měla své slabiny. Byla člověkem způsobem, který jsem si sám odmítal připustit. Vyrasila si té noci ven, aby si řekla sbohem, to jsem pochopil. Aby našla někoho dost opilého, kdo by to pro ni udělal. Protože jsem věděl, že to byla pravda: Ráda se dívala.

Myslím, že mě viděla, když jsem odcházel. Vlastně jsem utíkal. Pokud mě viděla, počítám, že mě nenáviděla ještě víc než kdykoliv předtím. Nenáviděla mě za ten děs a lítost v mé tváři.

Už jsem ji nikdy nespátřil.

Někdy se zeptám Rubina, proč je Wild Turkey jediný drink, který umí udělat. Průmyslová síla Rubinova nápoje. Podává mi hliníkový hrnek, zatímco se ateliér mele a tiká kolem nás tou svou živoucí aktivitou jeho malých výtvorů.

"Měl bys jet do Frankfurtu," říká znovu.

"Proč, Rubine?"

"Protože ti brzy zavolá. A já myslím, že na to asi ještě nejsi připravený. Pořád tě to trápí. Bude to znít jako ona, myslet jako ona a ty z toho zblbneš. Pojeď se mnou do Frankfurtu, ať máš trochu prostoru k dýchání. Ona se nedozví, kde jsi..."

"Už jsem ti říkal," prohlásím a vzpomenu si na ni, jak sedí v baru toho klubu, "mám moc práce. Max..."

"Do háje s Maxem. Udělal jsi z Maxe boháče. Teď si klidně může trhnout nohou. I ty jsi bohatý díky svému podílu na Králech. Kdybys jen nebyl tak paličatý a zavolal si do banky na svůj účet. Můžeš si klidně dovolit prázdniny."

Dívám se na něj a přemýšlím, kdy mu řeknu příběh o tom posledním setkání. "Rubine, vážím si toho, ale já jednoduše nemůžu..."

Povzdechne si a napije se. "Ale co?"

"Rubine, jestli mi zavolá, bude to ona?"

Dlouze se na mě zadívá. "To ví jen bůh." Jeho hrnek narazí na stůl. "Chci říct, Casey, technologie tady je, takže kdo, kamaráde, kdo ti to poví?"

"A ty si myslíš, že bych s tebou měl jet do Frankfurtu?"

Sundá si brýle s kovovými obroučkami a vyleští je cípem své flanelové košile. "Jo, přesně to si myslím. Potřebuješ si odpočinout. Možná to nepotřebuješ právě teď, ale rozhodně to budeš potřebovat později."

"Jo? A kdy?"

"Až budeš editovat její další vydání. Což bude téměř jistě velmi brzy, protože ona zoufale potřebuje peníze. Zabírá spoustu počítačové paměti nějaké společnosti a její podíl na Králech určitě nebude stačit na to, kolik musela zaplatit za to, aby ji tam dostali. A ty jsi její editor, Casey. Chci říct, kdo jiný by to měl být?"

A já na něj jen hledím, když si opět nasazuje brýle, jako kdybych se sám nemohl pohnout.

"Tak kdo jiný, kámo?"

A právě v tom okamžiku v jednom z jeho výtvorů cvakne, je to jen tichý a krátký zvuk, ale mně to v tom okamžiku dojde. On má pravdu.

Vzdušný boj

michael swanwick & william gibson

Měl v úmyslu pokračovat až dolů na Floridu. Vypracovat se na dobrého střelce, možná se dokonce nechat naverbovat do nějaké rebelské armády dole ve válečné zóně. Nebo možná jet tak dlouho, dokud ten lístek nepřestane platit. Jako Bludný Holanďan. Usmíval se nad nevýrazným odrazem v chladném zamaštěném skle a díval se, jak se světla města Norfolku míhají kolem. Autobus se zhoupl na pneumatikách, když řidič zatočil za poslední roh. Několikrát se oťásl a pak zastavil v terminálu. Na betonové zdi dopadalo šedé světlo, takže to tu vypadalo jako na věžeňském hřišti. Ale Deke si představoval sám sebe, jak hladoví v nějaké sněžné bouři v Oswego. Tvář měl přitisknutou na stěnu autobusového okénka a díval se, jak na další zastávce nějaký stařec ve vybledlém overalu shodil ze střechy autobusu jeho zavazadlo. Ať už je to jak chce, rozhodl, je mu to jedno. Vadilo mu jen to, že má úplně zdřevěnělé nohy. Řidič vyhlásil dvacetiminutovou přestávku ve stanici Tidewater, ve státě Virginia. Byla to stará budova ze štěrkopiskových bloků se dvěma vchody do každé čekárny. Pocházela asi z minulého století.

S nohama jako z oceli se pokusil štipnout z pokladny na pultu trochu peněz, ale černá dívka v obchodě byla ve střehu, hlídala nepatrný obsah staré kasy, jako kdyby na tom byl závislý její zadek. Pravděpodobně je, pomyslel si Deke a otočil se. Naproti toaletě byly otevřené dveře s nápisem HRY. Nápadné slovo blikalo v biofluorescentním plastiku. Uviděl odtud partu místních hráčů, jak se hrbí nad kulečnickovým stolem. A tak bez nějakého zvláštního důvodu strčil hlavu dovnitř. Nuda se za ním táhla jako těžký mrak. Uviděl malý dvojplášník, jehož křídla nebyla delší než jeho palec. Jeho zadní část hořela jasně oranžovým plamenem. Letoun narazil na zelené plstěné pole na stole a kolem se zvedl oblak dýmu.

"To je dobrý, Tiny," zařval jeden z výtržníků, "jen mu dej, hajzlovi!"

"Hej," řekl Deke, "o co jde?"

Nejbližší výtržník byl Polák s černou vojenskou peterbiltskou čepicí. "Tiny brání max," řekl, aniž spustil oči ze stolu.

"Aha, jo? A co je tohle?" Ale přestože se zeptal, viděl to sám: modře natřené vyznamenání ve tvaru maltéžského kříže mělo na sobě nápis Pour le Mérite.

Modrý max odpočíval na kraji stolu přímo před velkou a dokonale nemobilní hromadou masa v napohled křehkém křesle s chromovanou konstrukcí. Mužova pracovní khaki košile by na Dekovi visela jako plachta, ale to masité tělo v ní bylo nacpané tak, že to vypadalo, jako kdyby mu každou chvilku měly prasknout knoflíky. Deke si v/pomněl na členy jižních jednotek, které viděl na cestě dolů, na ty podivné endotypy na tenkých nohách, které vypadaly, jako kdyby si je půjčily z jiného těla. Tiny by tak určitě vypadal, kdyby vstal, ale bylo by to o poznání kontrastnější – čtyřicetky džiny by potřebovaly ocelový pásek, aby dokázaly podepřít celou tíhu jeho vyvalených vnitřností. Pokud by tedy Tiny mohl někdy vstát – Deke si teprve teď všiml, že lesklý rám křesla byl vlastně vozík. Na tváři toho muže bylo něco dětsky znepokojivého, vzdálený náznak mládí a dokonce i krásy v rysech, které se skrývaly v záhybech kůže. Deke od něj rozpačitě odvrátil pohled. Druhý muž, stojící na druhé straně stolu od Tinyho, měl zarostlou bradu a tenké rty. Vypadalo to, jako by se snažil něco posunout silou vůle. Kolem očí měl soustředěné vrásky...

"Co tady vočumuješ, co?" ozval se muž s peterbiltskou čepicí, otočil se a popadl Deka za mosazné řetízky na jeho zápěstí. "Proč vocad' nevypadneš, smrade? Nikdo tady vo takový jako si ty nestojí!" Obrátil se zpátky a dál sledoval souboj.

Uzavíraly se sázky. Výtržníci vytahovali opravdu tvrdou měnu. Dolary se symbolem svobody, Rooseveltovy deseticevky z filatelistických obchodů a opatrnější sázkaři na stůl házeli staré papírové dolary, zatavené do průhledného plastiku. V kouři se objevila trojice červených letadel a srovnala se do bojové formace. Fokker D VII. Místnost utichla. Fokkery se majestátně soustředily pod solárním kuzelem dvěstěwattové žárovky.

Náhle se odnikud vynořil modrý spad. Dva další letouny se snesly ze stropu a přidaly se k prvnímu v těsném závěsu. Muži začali nadávat a jeden z nich se zajíkal smíchy. Formace se rozšířila. Jeden fokker klesl až téměř k zelené plsti, ale setřásal spadá se mu přesto nepodařilo. Zuřivě kličkoval nad zelenou zemí, ale bylo to marné. Nakonec se pokusil vzlítnout, nepřítel se ho však stále držel – byl příliš nízko, takže se mu nepodařilo stoupnout včas.

Hromádka stříbrných deseticentů zmizela ze stolu.

Fokkery byly teď v oslabení. Za jednoho se zařadily dva spady. Jehlový sprej pronásledovatelů mu roztrhl kabinu. Fokker se naklonil napravo, udělal prudkou otočku a ocitl se v závěsu za jedním ze svých nepřátel. Vystřelil a dvojplášník padl.

"Dej se do toho, Tiny!" Výtržníci se shlukli kolem stolu. Deke byl ztuhlý úžasem. Bylo to, jako kdyby se znovu narodil.

Frankova nákladní zastávka byla dvě míle za městem na cestě označené nápisem JEN PRO DOPRAVNÍ VOZIDLA. Deke si jí všiml jen z nudy, když se cestou díval v autobusu z okna. Teď šel zpátky mezi silničním provozem a zděnými patníky. Nákladní vozy projížděly kolem a pokaždé, když se zvedl oblak prachu, proud horkého vzduchu ho málem smetl ze silnice. Dopravní zastávky byly dokonalým útočištěm pro zloděje. Když se dolou dal k Frankovi, nebylo

pochyb o tom, že ho čeká slušný úlovek. Mohl se přehrabovat v dárkovém obchodě tak dlouho, jak chtěl. Police s kabely a s projekčními wetwarovými plátky byla umístěna mezi hromadou korejských kovbojských košil a displejem na blatníky značky FUZZ BUSTER. Nad polici se vznášel párek orientálních draků, buď se prali nebo souložili, nedokázal to přesně poznat. Hra, kterou chtěl, tam byla také: na krabici stál nápis SPAD & FOKKER. Trvalo mu tři sekundy, než po ní sáhl, a ještě méně mu zabralo přejet magnetem – který se poldově z D. C. ani neobtěžovali zkonfiskovat – přes univerzální bezpečnostní zařízení.

Na cestě ven ještě sebral dva programovací přístroje a malé dálkové ovládání Batang, co vypadalo jako starodávné naslouchátko.

Vybral si náhodně ubytování a napsal úředníkovi řadu čísel, která používal od doby, kdy mu byla odebrána karta totožnosti. Nikdo to nikdy nekontroloval. Vždy jen spočítali obsazené pokoje a platby.

Ubikace páchla močí a někdo na zeď vyškřábal slogan Anarchistické osvobozené fronty. Deke z rohu vykopál odpadky, posadil se zády ke zdi a roztrhl balíček.

Uvnitř byl poskládaný list papíru s instrukcemi a diagramy zatáček, otoček a Immelmannů, tuba solné pasty a počítačový seznam s operačními specifikacemi. A potom tam byl plátek, bílý plastik s modrým a červeným dvojpláštníkem s logem na boku. Otáčel letadlem v ruce kolem dokola: SPAD & FOKKER, FOKKER & SPAD. Červená a modrá. Zasunul si Batang za ucho potom, co povrch induktoru namazal pastou, propojil kabel s optickým vláknem v programátoru a zapojil programátor do zásuvky ve zdi. Pak zasunul plátek do programátoru. Bylo to levné zařízení, indonéské, a když se spustil program, v hlavě mu začalo nepříjemně hučet. Ale když to bylo hotové, vznesl se těsně před jeho tváří blankytně modrý spad. Téměř zářil, bylo to tak skutečné. Mělo to zvláštní vnitřní život, jaký děsivě detailní muzejní modely obvykle mají, ale on se musel soustředit, aby udržel jeho existenci. Pokud by se na chvíli přestal soustředit, ztratil by model zaostření a proměnil se na beztvář rozmazaný flek.

Procvičoval to tak dlouho, dokud se baterie ve sluchátkách docela nevybila, pak se opřel o zeď a usnul. Zdálo se mu o létání ve vesmíru, který celý sestával z bílých mraků a modré oblohy, kde nebylo žádné nahoře ani dole a kde chybělo i zelené plátno, do kterého by mohl narazit.

Probudila ho vůně pečených buchet a on pocítil hlad. Neměl žádné peníze. No, byla tu ale určitě spousta nejruznějších studentských týpků. Možná najde někoho, kdo by od něj koupil programovací zařízení. Vyrázil tedy do chodby.

Nedaleko od něj našel dveře s nápisem: VEDLE JE PEKLO DOBRÉHO VESMÍRU. Pod tím byla hvězdná mapa se shlukem pestrobarevných pilulek, sebraných z reklamy nějaké farmaceutické společnosti, nalepených v místech "vesmírných kolonií", které se stavěly už v dobách, než se on narodil. POJĎME, hlásal plakát pod hypnotickou koláží. Zaklepal. Dveře se otevřely jen na dva palce a za nimi se objevila dívčí tvář. "Ano?"

"Budeš si asi myslet, že tohle je kradeně." Přehazoval si programátor z jedné ruky do druhé. "Myslím proto, že to je úplně nové, ještě to má nalepený čárkový kód. Ale poslouchej, nebudu se kvůli tomu hádat. Ne. Nechám ti to asi tak za půlku ceny, jakou bys za to zaplatila kdekoli jinde.

"Hej, fakt? Nekecáš?" Viditelná část jejích úst se zkroutila do podivného úsměvu. Natáhla ruku otevřenou dlaní vzhůru asi tak ve výšce jeho brady. "Podívej se tady!"

V ruce měla díru. Černý tunel, rysující se podél její paže. A dvě malá červená světla. Krysí oči. Mžouraly na něj – zářily. Něco šedého vyrazilo dopředu a skočilo mu to do tváře.

Vykřikl a prudce zvedl ruce, aby se bránil. Nohy se mu podlomily, padl na zem a programátor rozdrtil pod sebou.

Silikonové úlomky se rozletěly kolem, jak na ně narazil. Držel se za hlavu. Bolelo to, bolelo – bolelo to skutečně hrozně.

"Ach můj bože!" Dveře se otevřely a dívka se vznášela nad ním. "Tady, poslouchej, no tak." Podala mu modrý ručník.

"Chyt' se toho a já tě zvednu."

Podíval se na ni skrz záplavu slz. Studentka. Ten výraz, příliš velká mikina, zuby tak rovné a bílé, že mohly sloužit v reklamě na zubní pastu. Kolem jednoho kotníku zlatý řetízek (dětsky jemné vlasy). Japonský účes. Peníze. "To měla být moje večere," řekl lítostivě. Uchopil cíp ručníku a nechal ji, aby mu pomohla na nohy.

Nervózně se usmála a o krok před ním ustoupila. "Dovol mi, abych ti to vynahradila," řekla. "Chceš něco k jídlu? Byla to jen projekce, O.K.?"

Výdal se za ní opatrně jako zvíře, vstupující do pasti.

"Do prdele," řekl Deke, "to je právě sýr..." Seděl na měkkém gauči mezi čtyři stopy velkým plyšovým medvědem a hromadou disket. V pokoji se po zemi povalovaly hromady knih a papírů, ale jídlo, které připravila – sýr a tenký hovězí plátek a celozrnné oplatky – byly snad přímo z arabské noci.

"Hej," řekla. "Víme, jak se máme chovat k takovým, jako jsi ty, jasný?" Jmenovala se Nance Bettendorfová. Bylo jí sedmáct. Oba její rodiče měli práci – nenažraní hajzlové – a ona dělala inženýrský studijní obor u Williama a Mary. Kromě angličtiny měla samé jedničky. "Myslím, že musíš opravdu ke krysám něco cítit. Nemáš z nich snad nějakou fóbii?"

Po očku se na ni zadíval. Nedalo se to odsud vidět, zvíře splynulo s pozadím. "Tak to není. Jen mi to prostě něco připomnělo, to je celé."

"A co?" Poskakovala před ním, velká košile jí sahala do půli hladkých stehů.

"No... už jsi někdy viděla..." jeho hlas bezprostředně zesílil, když oddrmolil zbývající slova "...Washingtonský monument? Jak vypadá v noci? Má to taková dvě malá... červená světla na vršku, snad to jsou světla pro letadla nebo tak něco, a já... a já..." Začal se třást.

"Ty se toho Washingtonského monumentu bojíš?" Nance se svalila na gauč, smála se a kopala přitom opáleným nohama. Měla na sobě tmavě červené kalhotky.

"Raději bych umřel, než abych se na to ještě jednou podíval," prohlásil vážně.

Přestala se smát, posadila se a zadívala se mu do tváře. Bílé rovné zuby se kously do spodního rtu, jako kdyby si vzpomněla na něco, na co nechtěla ani pomyslet. Nakonec řekla: "Mozková blokáce?"

"Jo," prohlásil hořce. "Řekli mi, abych se do D. C. už nikdy nevrátil. A pak se ty zkurvenci začali smát."

"Za co tě dostali?"

"Jsem zloděj." Rozhodně neměl původně v úmyslu jí říct, že se živí vykrádáním obchodů.

"Spousta počítačových zlodějů stráví svůj život v programovacích strojích. A víš co? Lidský mozek není jako zatracená mašina. Rozhodně ne. Jednoduše se nedá naprogramovat." Deke znal ten křik, zoufalé klapání, to dlouhé osamělé drmolění, pátrající po nějakém posluchači. Znal to díky stovce chladných a prázdných nocí, které strávil ve společnosti cizinců. Nance na tom byla stejně, a tak Deke jen přikyvoval, zíval a uvažoval, jestli bude schopný zůstat vzhůru tak dlouho, dokud se Nance neunaví a neusne na té své posteli.

"Postavila jsem tu projekci, se kterou jsem na tebe zaútočila, docela sama," řekla, skrčila kolena a opřela si o ně bradu.

"Je to na lupiče, víš? Prostě se to tak stalo, že jsem to zrovna měla u sebe a hodila jsem to po tobě, protože jsem si myslela, že to je zábavný, jak se mi snažíš prodat ten malej zkurvenej indonéskéj programátor." Naklonila se dopředu a znovu natáhla ruku. "Podívej se tady." Deke se nahlbil. "Ne, ne, to je dobrý, přísahám, že to je tentokrát něco jiného."

Otevřela dlaň.

Objevil se malý modrý plamínek, tančil jí v dlani a byl téměř dokonalý. "Podívej se na to," řekla. "Jenom se podívej. Naprogramovala jsem to. Není to jen nějaká malá záležitost. Je to dvouhodinová smyčka, sedm tisíc dvě stě sekund, nikdy není dvakrát stejný, každý okamžik je stejně ojedinělý jako zkurvená vločka!"

Jádro plamene vypadalo jako ledový krystal, plamínek se třepotal a ztrácel, nechávaje za sebou sublimační obrysy tak jasné, až z toho bolely oči. Deke zamrkal. Většinou to byly obrysy lidí, malých nahatých lidiček, jak šukají. "Jak jsi k čertu tohle udělala?"

Vstala a její bosá noha uklouzla po hladkém časopisu. Melodramaticky si vzala z překližkové police hromádku složených potištěných stránek. Uviděl úhlednou řadu malých ovládacích panelů, vypadaly drazé. "Tohle jsou skutečné věci, co tu mám. Obrazový facilitátory. Tady je můj rychlovyhlazovací modul. Tohle je mozková mapa s funkčním analyzárem." Odřikávala ta slova jako litanii. "Kvantový stabilizátor. Programová spojka. Obrazový assembler..."

"Tohle všechno potřebuješ, abys mohla udělat plamen?"

"To se vsaď. Tohle je všechno součást umění, profesionální projektovací wetwarový převod. Je to o celé roky napřed před tím, co už jsi mohl vidět."

"Hej," řekl, "víš něco o SPAD & FOKKER?"

Zasmála se. A pak, protože cítil, že je na to správný čas, se natáhl, aby ji vzal za ruku.

"Nedotýkej se mě, ty zkurvenče, nikdy se mě nepokoušej dotknout!" vykřikla Nance a hlavou narazila prudce do zdi, jak před ní uskočila. Zbledla a třásla se hrůzou.

"Dobrá!" řekl a zvedl ruce. "Dobrá! Vůbec jsem se k tobě nepřiblížil. Jasný?"

Skrčila se před ním, oči měla jako talíře a ani nemrkala. Slzy, které jí v koutcích vyrazily, nyní stékaly po její popelavě šedé tváři. Nakonec potřásla hlavou. "Hele, Deku. Omlouvám se, měla jsem ti to říct."

"Říct mi co?" zeptal se, ale začal se ho zmochňovat nepříjemný pocit... Poznal to podle toho, jak nakláněla hlavu, jak otvírala a zavírala dlaně. "Ty máš taky mozkovou blokáci, že jo?"

"Jo." Zavřela oči. "Je to blokáce cudnosti. Mí zkurvený rodiče za to zaplatili, takže nemůžu vystát, když se mě někdo dotkne nebo se jen přiblíží." V jejích očích se objevila ryzí nenávisť. "A to jsem ani nic neudělala. Ani hovno. Ale voni mají oba dva práci a jsou tak nadržení, abych udělala kariéru, že se ani nemůžou rovně vychcat. Jsou bez sebe strachy, že bych se vykašlala na školu, kdybych se nechala zaplést do sexu a tak. Ten den, co mě ty blokáce zbaví, vošukám toho nejodpornějšího, nejzamaštěnějšího a nejvlasatějšího..."

Opět tak podivně naklonila hlavu. Deke vyskočil a rozběhl se k lékařské skřínce. Našel lahvičku s B komplexem, dvě vysypal a přinesl je společně se sklenicí vody Nance. "Tady máš." Dával si pozor, aby se od ní držel stranou. "Tohle ti pomůže."

"Jo, jo," řekla. Pak prohlásila spíš pro sebe: "Asi si myslíš, že jsem pěkný pako."

Herna ve stanici Greyhound byla téměř prázdná. Nad řídicím panelem se hrbil čtrnáctiletý chlapec s podlouhlou tváří a manévroval duhovými jednotkami ponorek v temných vodách severního Atlantiku.

Deke vstoupil dovnitř se svým novým zařízením a opřel se o štěrkovou zeď, která byla natřená bezpočtem vrstev zeleného laku. Na sobě měl otrhané džiny, tričko z Goodwillu a pár botasek, které našel ve skřínce v sauně na ubytovně.

"Neviděl jsi tady Tinyho, kamaráde?"

"Záleží na tom, kdo se ptá."

Deke se dotkl ovládání za levým uchem. Nad ovládacím panelem se vynořil spad, byl rychlý a dokonalý jako vážka. Bylo to nádherné, tak perfektní, tak skutečné, takže místnost vypadala jako pouhá iluze. Probzučel několik milimetrů od skla a využil naprogramovaného zemského efektu.

Chlapec se ani neobtěžoval zvednout hlavu. "Je u Jackmana," řekl. "Dolů po Richmondově ulici."

Jackman zabíral většinu třetího patra jedné staré cihlové budovy. Deke nejprve našel Nejlepší obchod válečných přebytků, pak rozbitý neonový nápis nad neosvětlenou recepcí. Chodník kolem domu byl plný dalších přebytků – zničené veteše, z níž některá měla svůj původ v Indočíně. Starci, kteří nechali své oči pod asijskými slunci, se prodírali mezi chlapci, co vdechovali v Chille mykotoxiny. Deke byl rád, že se mu podařilo zavřít za sebou dveře od otřískaného

výtahu.

Zaprášené hodiny doktora Peppera na vzdálené straně spektrální místnosti mu prozradily, že je tři čtvrti na osm. Jackman byl nabalzamovaný už dvacet let předtím, než se narodil, zatavený za žlutou vrstvou nikotinu a vlasového oleje. Přímou pod hodinami si Deka měřily prázdné oči srnčí trofeje. Kolem kulečnickového stolu bylo slyšet cvakání, šeptání a vrzání pracovních bot o linoleum, když se jeden hráč naklonil, aby vystřelil. Někde vysoko nad lampou se zeleným stínítkem visela šňůrka s vybledlými krepovými vánočními zvonky. Deke se podíval na jednu zeď a pak na druhou. Žádný facilitator.

"Přines sem jeden, budeme to potřebovat," řekl někdo. Deke se otočil a jeho oči se setkaly s očima holohlavého muže s brýlemi s kovovými obroučkami. "Jmenuju se Cline. Bobby Earl. Nevypadáš, že bys hrál kulec, chlapče." V postoji ani v hlase Bobbyho Earla však nebyl žádný nevraživý tón. Sundal si z nosu brýle a začal leštit tlustá skla kouskem poskládaného ubrousku. Připomínal Dekovi obchodního instruktora, který ho trpělivě učil biočipovou instalaci. "Jsem gambler," řekl a usmál se. Jeho zuby byly bílé jako plastik. "Já vím, že na to moc nevypadám."

"Hledám Tinyho," řekl Deke.

"No," muž si opět brýle nasadil, "jenže asi ho nenajdeš. Jel do Bethesda, aby si nechal vyčistit V. A. Nelítal by proti tobě ani za nic."

"Proč ne?"

"No, protože ty nejsi v hráčském žebříčku dost vysoko, nebo třeba proto, že tě vůbec neznám. Seš dobrý?" Když Deke přikývl, Bobby Earl zavolal přes celou místnost: "Yo, Clarence! Přineste své facilitatory. Máme tady hráče."

O dvacet minut později, potom, co přišel o dálkové ovládání i o všechny hotové peníze, které u sebe měl, procházel Deke kolem polámaných vojáků z Nejlepšího obchodu válečných přebytků.

"Teď mi dovol, abych ti něco řekl, chlapče," řekl předtím otcovským tónem Bobby Earl, vzal Deka kolem ramen a vedl ho k výtahu. "Nikdy nemůžeš vyhrát s válečným veteránem, rozumíš mi? Ani já nejsem mimořádně dobrý, byl jsem ve vzduchu tak s bídou patnáct až dvacetkrát. Ale Tiny býval pilotem. Strávil celý svůj život ve vzduchu... Nikdy ho nemůžeš porazit."

Byla chladná noc, ale Deke hořel zlostí a ponížením.

"Bože, to je ale surový," prohlásila Nance, když viděla, jak spad bombarduje hromádku jejího růžového spodního prádla. Deke, skrčený na gauči, jí strhl z hlavy Braunovo dálkové ovládání.

"Ne aby tě napadlo se pustit taky do mého kufru, slečno Prachatá..."

"Hele, uklidni se! S tebou to nemá nic společného – je to jen technika. Tohle, co tu máš, je opravdu dost primitivní plátek. Chci říct, že na ulici by to možná stačilo, ale když to srovnám s prací, co dělám ve škole, tak to je... Hej! Měl bys mě nechat, abych ti to mohla přepsat."

"Co říkáš?"

"Přepíšu to. Tyhle kraviny jsou všechny napsané v hexadecimálním systému, chápeš, protože průmyslové programy jsou všechny beztak opotřebované zlodějské programy. A takhle oni uvažují. Ale nech mě to vzít na čtecí analyzátor, udělám na tom pár změn a přeložím to do moderního jazyka. Zedituju všechna zbytečná spojení. To změní tvůj reakční čas a zkrátí zpětnou smyčku na polovinu. Budeš létat rychleji a mnohem líp. Proměním tě ve skutečného profíka, budeš Eso!" Plácla se do kolen, pak se překulila a začala se smát a zajíkat.

"Je to legální?" zeptal se pochybovačně Deke.

"Hele, proč si myslíš, že lidi kupují dálkové ovládání se zlatými dráty? Z prestiže? Blbost. Mají lepší konduktivitu, jejich reakční čas se dá počítat na nanosekundy. A reakční čas je jméno té hry, kámo."

"Ne," řekl Deke. "Kdyby to bylo tak jednoduchý, lidi by to už dělali. Tiny Montgomery by to už měl. On má to nejlepší."

"Copak mě vůbec neposloucháš?" Nance položila na zem malý kelímek s kávou a hnědá tekutina vyšplíchla na zem.

"Zařízení, se kterým pracuju, je tak tři roky napřed před tím, co můžeš běžně koupit na ulici."

"Nekecáš?" prohlásil Deke po delší pauze. "Chci jen říct, opravdu bys to dokázala?"

Bylo to jako přesednout z tečkového modelu do Lotusu devadesát tří. Spad reagoval jako sen, odpovídal na Dekovu sebemenší myšlenku. Hrál si s tím celé týdny. Létal proti místním teenagerům a po jednom až třech střelách posílal jejich letadla k zemi. Využíval šance, hrál fleš. A letadla padala...

Až jednoho dne, když si Deke vybíral své vyhrané peníze, se od zdi odlepil jeden štíhlý černocho. Podíval se na laminát v Dekově ruce a ušklíbl se. Jeho zuby zazářily. "Viš," řekl ten muž, "slyšel jsem, že se tu potlouká kluk, co umí létat, že hraje s děckama."

"Bože," řekl Deke, když roztíral dánské máslo na kousek chleba, "vytřel jsem s nima podlahu. Byli docela dobrý."

"To je v pořádku, zlato," zamumlala Nance. Pracovala na svém závěrečném projektu, vkládala do počítače data.

"Viš, myslím, že mám na tyhle věci talent. Viš? Chci říct, že program mi dává špičku, opravdu z toho leccos vymáčknu, chápeš?" Impulzivně praštil do rádia. V poškrábané skřínce zavrčelo.

"Hele," ozvala se Nance. "Nevadím ti tady?"

"Ne, já jen..." chvilku si pohrával s knoflíky, až naladil nějaké pomalé romantické cajdáky. "Tady. Pojd' sem, stoupni si. Zatančíme si."

"Hele, viš přece, že nemůžu..."

"Ale jistě že můžeš, zlato." Hodil jí velkého plyšového medvěda a sebral ze země bavlněné šaty. Uchopil je za pas a za rukáv a límeček si dal pod bradu. Voněly mírně potem. "Vidiš, já stojím tady a ty stojíš támhle. Tančíme. Už to chápeš?"

Nance zamrkala a pevně uchopila medvěda. Pak pomalu tančili a dívali se jeden druhému do očí. Po chvíli začala plakat, ale přesto se stále usmívala.

Deke snil ve dne, představoval si, že je Tiny Montgomery, představoval si, že stroj reaguje na sebemenší nervový záchvěv, odráží cesiu vzhůru. V žilách mu pomalu proudila droga.

Z Nanciny podlahy se stala džungle, její postel se proměnila ve vrcholky And a Deke letěl se svým spadem šílenou rychlostí, jako kdyby to byla nějaká interaktivní válečná mašina. Počítačové hypo napájelo tenkým pramínkem vysoce účinného vzestupového zmatku jeho krevní oběh. Senzory byly připojené přímo do jeho lebky – prováděl nadzvukové otočky na zelenomodré obloze nad bolivijským dešťovým pralesem. Tiny by cítil vzdušný proud, narážející na kontrolní povrchy.

Pod ním se džunglí prodírali vojáci s drogovými pumpami, přivázanými k lokti, aby boji dodali příchut' smrtelného tance, používali střely tekutého pekla v modré plastické lahvičce. Možná z jednoho týdne využili tak deset minut. Ale když se přiblížil na úroveň vrcholů stromů, jeho reflexy vygradovaly na maximum, letěl tak nízko nad pozemními jednotkami, že si ho nevšimli až do chvíle, než, byl přímo nad nimi, fosgenní agenti zmizeli dřív, než mohl něco udělat... aby to tak udržel, potřeboval neustálý přítok drogy. Přímé nervové spojení s letadlem bylo jako dvouproudová silnice. Počítače monitorovaly biochemii a rozhodovaly, kdy otevřít splav a dát lidskému komponentu vražednou dávku bojového odhodlání.

Takové dávky by vás mohly sníst zaživa. Pojídaly vás sice pomalu, ale jistě, rozleptávaly mozkový povrch, erodovaly do mozkových buněčných membrán. Pokud jste nezmizeli ze vzdušného prostoru dostatečně rychle, skončili jste se ztenčením mozkových buněk – v tom případě byly reflexy pro vaše tělo příliš rychlé, takže jste je už nemohli zvládnout a vaše bojové reflexy se doopravdy pomátly..."

"Dokázala jsem to, kamaráde!"

"Cože?" Deke zvedl vylekaně hlavu, když Nance s bouchnutím zavřela knihu a praštila s ní do nejbližšího rohu.

"Můj závěrečný projekt. Dostala jsem výjimku u zkoušky. Nemusím na ni. Můj profesor říká, že ještě nikdy nic takového neviděl. Hele, zhasni světla, buď tak hodnej. Barvy mi vadí na oči."

Poslechl. "Tak mi to ukaž. Ukaž mi ten svůj malej zázrak."

"Jo, jasně." Popadla dálkové ovládání a skopala z postele pár věcí, aby si na ní udělala místo. Tam zaujmula pózu. V její dlani se objevily jiskry a po chvíli i malý plamen. Rychle se rozšířil po celé její paži a kolem krku, takže vypadal jako had s trojúhelníkovou hlavou a rozeklaným jazykem. Plamen měl všechny odstíny oranžové a červené. Had zmizel na jejích prsou. "Říkám tomu ohnihad," prohlásila hrdě.

Deke se naklonil blíž, ale ona ucukla.

"Omlouvám se. Je to stejný jako ten tvůj plamínek? Chci jen říct, že v tom zase vidím ty malé šukaly."

"Jo, je to něco podobného." Ohnihad se posunul až k jejímu břichu. "Příští měsíc nastavím dvě stovky různých ohnivých programů společně s oprávněním, abych získala vizuály. Pak vytvořím obraz těla, aby se dalo samo orientovat. Takže to bude moc lézt po celém tvém těle bez toho, aby ti to vadilo. Mohl bys to mít na sobě a tančit."

"Možná jsem tupec, ale když s tím ještě nejsi hotová, jak bych to mohl vidět?"

Nance se uchichla. "To je právě na tom ta nejlepší část – polovina práce ještě není hotová. Neměla jsem dost času na to, abych celý program unifikovala. Zapni rádio, chce se mi tančit." Odkopla boty. Deke naladil něco hrozného. Pak to na Nancino naléhání ztišil tak, že to jen šeptalo.

"Sehnala jsem dvě dávky drogy, chápeš." Skákala na posteli a mávala rukama jako tanečnice z Bali. "Už jsi to někdy zkusil? Je to skvělý. Dá ti to pocit absolutní koncentrace. Podívej se tady. Ještě jsem to nikdy nedělala."

"Droga," řekl Deke. "Slyšel jsem, že poslední člověk, kterého s tím svinstvem chytili, dostal tři roky u pěchoty. Jak jsi to sehnala?"

"Domluvila jsem se s jedním veteránem, ktorej byl u nás ve škole. Ta věc zdokonaluje moji vizualizaci. Dokážu vidět projekci i se zavřenýma očima. Bylo to jednoduché si postavit v hlavě celý program."

"Jen s dvěma dávkama, jo?"

"S jednou. Tu druhou si schovávám. Učitel byl tak nadšen, že pro mě domluvil pohovor na zaměstnání. Během dvou týdnů dorazí do kampusu člověk od I. G. Feuchtwarena. Prodává ten program i se mnou. Skončím školu o dva roky dřív než normálně a půjdu rovnou do průmyslu, neprojdou vězením, nezaplátím dvě stě dolarů."

Had se stočil do hořící tíary. Když si Deke pomyslel, že Nance odejde z jeho života, zmocnil se ho neklidný pocit.

"Jsem kouzelnice," zpívala Nance, "wetwarová kouzelnice." Přetáhla si přes hlavu košili a odhodila ji. Její malá pevná prsa se volně pohupovala, jak tančila. "Já to dokážu – " teď zpívala jeden z posledních hitů – "až na... vrchol!" Měla malé růžové bradavky a ohnihad jí je olizoval.

"Hele, Nance," řekl neklidně Deke, "nemohla by ses trochu uklidnit?"

"Já oslavuju!" Zastrčila palec za okraj svých lesklých zlatých kalhotek. Oheň se omotal kolem její ruky a zamířil do rozkroku. "Já jsem panenská bohyně, dítě. Já mám moc!" Znovu zpívala.

Deke odvrátil pohled. "Už musím jít," zamumlal. Musí jít domů a uvažovat, kde mohla schovat tu druhou dávku. Mohla být kdekoli.

Existovalo jisté pravidlo, týkající se žebříčku hráčů. Bylo to pravidlo tak precedentní a důmyslné jako mandarínský soud. Nezáleželo na tom, že byl Deke dobrý a že se jeho pověst šířila jako divoký oheň. Dokonce i přezdívka Létající kluk nedokázala překonat toho, koho by si býval přál. Musel se prodrat řadami dalších hráčů. Ale když létáte každou noc. Když si poradíte s kýmkoliv. A když jste dobří... no, bylo pravděpodobné, že se poměrně rychle dostane na špičku.

Deke vedl o jedno letadlo. Byl to turnaj v létání. Tři letadla proti třem. Nebylo tu sice mnoho diváků, tak tucet, ale byl to

dobrý boj a diváci byli velmi hluční. Deke byl ponořen do hlubokého ticha, když si náhle uvědomil, že všichni kolem také ztichli. Viděl, jak si fanoušci vyměnili významné pohledy a uhýbali očima kamsi za něj. Slyšel, jak se dveře od výtahu zavřely. Klidně poskytl svému soupeři drahocennou sekundu a riskoval rychlý pohled přes rameno.

U Jackmana se právě objevil Tiny Montgomery. Kolečkové křeslo vrzalo tiše po zašlém linoleu, vedené párem tenkých paralyzovaných rukou. Tinyho výraz byl strnulý, klidný a neproniknutelný.

V tom okamžiku Deke přišel o dvě svá letadla. Jedno se díky jeho nepozornosti proměnilo v pouhou rozmazanou šmouhu a vypadlo ze hry a o druhé přišel proto, že jeho protivník byl skutečný bojovník. Chlápek udělal obratnou kličku, nabral rychlost, naklonil se na stranu a zasáhl Dekův dvojplášník, když ho míjel. Letadlo se v plamenech zřítilo dolů. Jejich poslední dvě letadla nabrala stejnou výšku i rychlost, a jak se otáčela a snažila se najít tu správnou pozici, začala kroužit ve velkých obloucích.

Diváci udělali místo, aby se Tiny v kolečkovém křesle dostal až ke stolu. Bobby Earl Cline šel za ním, ladně a opatrně. Deke a jeho protihráč si vyměnili pohledy, když stáhli svá letadla ze stolu, aby si muže mohli poslechnout. – Tiny se usmíval. Jeho rysy vypadaly uprostřed mohutné tváře velmi drobně. Stočil pomalu jeden prst k chromované opěrce. "Už jsem o tobě slyšel," obrátil se přímo na Deke. Jeho hlas byl měkký a překvapivě shovívavý, jako hlásek malé dívky. "Slyšel jsem, že jsi dobrý."

Deke pomalu přikývl. Úsměv z Tinyho tváře rázem zmizel. Jeho měkké masité rty se stáhly do přirozeného tvaru, jako kdyby snad čekal na polibek. Jeho malá bystrá očka studovala Deke bez jakékoliv zášti. "Tak se tedy podíváme, co dovedeš."

Deke se zabral opět do hry. A pak se nepřítel zřítil dolů v kouři a plamenech, aby explodoval a zmizel pod stolem. Tiny beze slova obrátil kolečkové křeslo, vyrazil k výtahu a v dalším okamžiku byl pryč.

Když Deke sbíral své výhry, přistoupil k němu Bobby Earl a řekl: "Ten muž s tebou chce hrát."

"Jo?" Deke ještě nebyl dostatečně vysoko na pomyslném hráčském žebříčku, aby se mohl utkat s Tinym. "Je v tom nějaký švindl."

"Muž, který měl zítra přijet z Atlanty, to na poslední chvíli odřekl. Tiny se tedy rozhodl, že si to rozdá s někým jiným. S někým novým. Takže to vypadá, že jsi na řadě."

"Zítra? Ve středu? To tedy nemám moc času na přípravu."

Bobby Earl se mírně usmál. "Myslím, že na tom příliš nezáleží."

"Jak to myslíte, pane Cline?"

"Chlapče, to, co děláš, nejsou žádný chytrý tahy, sleduješ mě? Tvoje hra postrádá překvapení. Lítáš jako začátečník, jen jsi rychlejší a pružnější. Chápeš, co se ti snažím říct?"

"Myslím, že si nejsem jistý. Chcete, abych do toho dal trochu akce?"

"Řeknu ti pravdu," pokračoval Cline, "přesně v to jsem doufal." Vytáhl z kapsy malý černý notýsek a olízl pahýl tužky.

"Sázím ti pět ku jedné. Není nikdo, kdo by ti dal lepší kurs než já."

Podíval se na Deke téměř smutně. "Ale Tiny, on je prostě přirozeně lepší než ty, a to je celé, chlapče. On pro tu zatracenou hru žije, nemá nic jiného. Nemůže vstát z toho zkurveného křesla. Jestli si myslíš, že můžeš překonat muže, kterej bojuje za svůj život, tak si jenom lžeš do kapsy."

Portrét plukovníka od Normana Rockwella z restaurace Kentucky Fried naproti kavárně v Richmondově ulici si Deke bez zájmu měřil nehybnými očima. Deke oběma rukama svíral šálek kávy. Ruce měl studené a cítil, jak se mu třesou. V hlavě mu hučelo únavou. Cline měl pravdu, říkal v duchu plukovníkovi. Můžu se postavit proti Tinymu, ale nikdy nevyhraju. Plukovník na něj jen zíral, jeho výraz byl klidný a nijak zvlášť přátelský. Sledoval kavárnu. Nejlepší obchod i celé své království v Richmondově ulici. Čekal, až si Deke přizná tu hroznou věc, kterou si musel přiznat.

"Ta děvka stejně plánuje, že mě opustí," řekl nahlas Deke a černá dívka za pultem se na něj divně podívala a pak rychle uhnula pohledem.

"Volal táta!" Nance vtančila do bytu a práskla za sebou dveřmi. "A víš co? Řekl mi, že když tu práci vezmu a vydržím tam šest měsíců, nechá mi odstranit tu mozkovou blokaci. Věřil bys tomu? Deke?" Zaváhala. "Jsi v pořádku?"

Deke vstal. Teď, když ten okamžik nastal, cítil se, jako kdyby se mu to jen zdálo, jako kdyby se ocitl v nějakém filmu.

"Jak to, že jsi včera večer vůbec nepřišel domů?" zeptala se. Kůže na jeho tváři byla nepřirozeně napjatá jako pergamenová maska. "Kam jsi schovala tu drogu, Nance? Potřebuju to."

"Deke," řekla a pokusila se o úsměv, který však okamžitě zmizel. "Deke, je to moje. Moje dávka. Potřebuju ji pro sebe. Mám to na ten pohovor."

Nuceně se usmál. "Máš dost peněz. Můžeš si vždycky sehnat další."

"Ale ne do pátku! Poslouchej, Deke, tohle je opravdu důležitý. Celej můj život teď závisí na tom pohovoru. Potřebuju to. Je to všechno, co mám!"

"Zlato, máš celej zkurvenej svět! Jenom se kolem sebe rozhlídní – šest uncí lebenéské haše! Malý ančovičky v plechovce! Neomezenou lékařskou péčí, kdykoliv ji potřebuješ." Ustupovala před ním a zakopávala o hromady nevypraného prádla a zmačkané časopisy, které se nashromáždily kolem její postele. "Ale co já? Nikdy se mi o něčem takovým ani nezdálo. Nikdy jsem z toho, co máš ty, neměl ani co by se za nehet vešlo. Jenže tentokrát to tak nenechám. Za dvě hodiny mě čeká zápas, a já musím vyhrát. Slyšíš mě?" Začínal se ho zmocňovat vztek, a to bylo dobré. Potřeboval ho k tomu, co měl v úmyslu udělat.

Nance zvedla paže a obrátila dlaně vzhůru, ale on na to byl připravený a rychle jí ruce odstrčil na stranu, takže ani nezahlédl ten černý tunel a ty malé červené oči. Oba spadli. Skočil na ni. Začala rychle lapat po dechu a její dech ho pátil ve tváři. "Deke! Deke! Já to sakra potřebuju. Deke, mám to na ten pohovor, je to jen... musím... musím..." Tvář se

ji zkroutila a ona začala plakat. "Prosím, bože, prosím, nedělej to..."

"Kam jsi to schovala?"

Nance byla přišpendlená ke zdi a z druhé strany se na ni tisklo jeho tělo. Dostala záchvat, celé její tělo se kroutilo bolestí a strachem.

"Kde to je?"

Z tváře jí zmizela všechna krev, kůže měla šedou jako mrtvola a z očí jí sálal děs. Rty měla zkroucené. Bylo příliš pozdě, nedalo se to zastavit, přestoupil neviditelnou hranici. Deke padl na zem a cítil odpor a nevolnost. Ale co bylo nejhorší, z nějakého důvodu se mu to líbilo.

"Kde to je, Nance?" opakoval a pomalu a velmi jemně ji začal hladit po tváři.

Deke přivolał Jackmanův výtah prstem, který se pohyboval rychle a účelně jako sršeň a přistál na knoflíku zlehka jako motýl. Byl plný energie a měl to celé pod kontrolou. Cestou nahoru ze sebe setřásl všechny chmury a zkontroloval svůj obraz v lesklém chrómu. Zřítelnice měl malé jako špendlíkové hlavičky, byly téměř neviditelné, a celý svět byl barevný jako neonová světla.

Tiny tam už čekal. Když si všiml Dekových duhovek, přehnaně klidných pohybů a neúspěšných pokusů zamaskovat drogovou neohrabanost, jeho znetvořené rty se zkroutily do sladkého úsměvu. "No," řekl tím dívčím hlasem, "vypadá to, že mě čeká sladká odměna."

Max byl připnutý na opěradlo jeho pojízdného křesla. Deke zaujmul místo a uklonil se, ne až tak docela zlomyslně.

"Můžeme létat." Jako vyzyvatel měl obranný úkol. Materializoval tedy svá letadla v rozumné výšce, dost vysoko na to, aby je mohl spouštět k zemi, ale natolik nízko, aby měl dost času, až Tiny zaútočí. Čekal.

Dav se uklidnil. Jeden tlustý chlapec s vlasy natřenými brilantinou vypadal zpočátku vyděšeně, ale pak se jeho vážné oči začaly usmívat. Mumlání nabíralo na hlasitosti. Oči diváků se pohybovaly nesmírně pomalu díky dávce drogy, která mu proudila v žilách a zintenzivnila jeho reakční čas. Trvalo to možná tři nanosekundy, než určil zdroj útoku. Deke zvedl hlavu a...

Kurva, byl úplně slepý! Fokkery se spouštěly od dvěstěwattové žárovky a Tiny ho přinutil podívat se přímo do jejího světla. Před očima mu začala kroužit barevná kolečka. Deke pevně přimhouřil víčka, zamáčkl slzy a zoufale se snažil udržet vizualizaci. Rozdělil boj, stočil dva dvojplošníky napravo a jeden nalevo. Okamžitě každé letadlo otočil o sto osmdesát stupňů. Musel se pokusit o úskok – neměl nejmenší tušení, kde jsou nepřátelské válečné letouny.

Tiny se zajíkal smíchy. Deke ho slyšel, přestože dav řádně hlučel. Povzbuzování, nadávky a cinkání mincí, jak se zdálo, během zápasu postupně gradovaly. Když se mu o okamžik později opět zrak vrátil, uviděl, že jeden spad je v plamenech a padá k zemi. Fokkery pronásledovaly jeho zbývající dvě letadla. Za jedním letěla dvě a za druhým zbývající jedno. Po třech sekundách hry mu tedy scházelo jedno letadlo.

Kličkoval, aby Tinyho setřásl. Jedním letadlem udělal rychlou kličku a druhé namířil do slepého bodu mezi Tinym a světlem žárovky.

Tinyho tvář zůstala naprosto nehybná. Sebenepatrnější záblesk zklamání – nebo dokonce opovržení – pohltil jeho bohorovný klid. Pronásledoval letouny a čekal, až Deke provede svůj výpad.

Pak Deke těsně u slepého bodu stočil spad a uhnul z cesty, díky čemuž fokker přestřelil a prudce se naklonil na stranu. Musel se chvilku otáčet, aby získal znovu pozici.

Spad se bleskově vrhl na třetí fokker, vtažený do své pozice Dekovým druhým letadlem. Střely začaly bombardovat křídla a červený trup letadla. Malý okamžik se nedělo nic a Deke si pomyslel, že minul. Pak se malý červený letoun naklonil na stranu a zřítel se dolů, nechávaje za sebou jen černý olejový kouř.

Tiny se zamračil, dokonalost jeho rtů na okamžik zhyzdil náznak nespokojenosti. Deke se usmál. Bylo vyrovnáno a pozice určoval Tiny.

Oba spady letěly těsně vedle sebe. Pak je Deke od sebe vzdálil, aby je na opačné straně stolu opět spojil k sobě. Řídil obě letadla stejně, čímž neutralizoval Tinyho výhodu... ani jeden nemohl střilet v případě, že by tím ohrozil své vlastní letadlo. Deke své stroje přinutil k nejvyšší rychlosti a namířil je nosem proti sobě.

Těsně předtím, než by do sebe narazily, změnil Deke jejich směr a letadla se těsně minula. Proletěla nad sebou, vypálila na fokkery a obrátila se zpátky. Tiny však byl připravený. Vzduch se naplnil ohněm. Pak se jedno modré a jedno červené letadlo uvolnilo a zamířilo opačným směrem. Za nimi se ve vzduchu vznášely dva dvojplošníky. Dotkly se křídly a ozvalo se praskání. Spadly společně téměř rovnou na zelenou plst'.

Deset sekund a čtyři letadla jsou dole. Nějaký černý veterán našpulil rty a tiše hvízdal. Někdo jiný nechápavě potřásl hlavou.

Tiny seděl zpřímá a mírně se v křesle nakláněl dopředu, oči měl soustředěné a ani nemrkal. Měkkýma rukama svíral opěradla křesla. Přestávalo to být zábavné a on se musel plně soustředit na hru. Sázkaři, kulečnickový stůl ani samotný Jackman pro něj v tu chvíli neexistovali. Bobby Earl Cline mu položil ruku na rameno. Tiny si toho ani nevšiml. Letadla byla nyní na opačných koncích místnosti a namáhavě se snažila nabrat výšku. Deke navedl své letadlo ke stropu, kde se vznášel hustý kouř. Vrhł po Tinym rychlý pohled a jejich oči se do sebe zabodly. Chlad proti chladu. "Tak uvidíme, co dovedeš," procedil skrz zaťaté zuby Deke.

Namířili svá letadla k sobě.

Účinek drogy nyní dosahoval vrcholu a Deke dokonce viděl i stopy Tinyho letadla, jak se svíjí ve vzduchu. Nejprve musel odolávat se svým spadem řadě střel. Prudce se vznesl, takže se střely fokkeru skouzly po břiše letadla. Tiny byl tak dobrý, že bez přestání střílel a blížil se ke spadu tak, že se jejich přistávací podvozky do sebe málem zapletly, když se míjely.

Deke udělal se spadem otočku, když vtom ho zasáhla první vlna halucinace. Zelená plst' se začala svíjet a kroutit, až se

zformovala do bolivijského dešťového pralesa, ve kterém Tiny kdysi bojoval. Stěny se proměnily v šedé nekonečno a on cítil kolem sebe kovové vězení kybernetického tryskáče.

Deke však svůj úkol zvládl. Očekával halucinaci a věděl, jak si s ní poradit. Voják nikdy nesází na drogu, se kterou se nedá bojovat. Spad a fokker udělaly další oblouk. Deke si všiml napětí ve tváři Tinyho Montgomeryho, v hlubině džungle se ozývalo echo souboje. Spojili svá letadla dohromady. Cítí napětí, adrenalin mu buší ve spáncích, zaplavuje ho chladná svoboda vzdušného proudu kolem letadla, smíšená se závanem horkého kovu a potem, který páchne strachem. Kolem jeho tváře se mihaly stopy letadel. Když se vzpamatoval, viděl, jak spad prosvíštl zнову kolem fokkera. Obě letadla však zůstala nedotčená. Diváci začali šilet, mávali klobouky a dupali nohama, chovali se jako blázni. Deke znovu zamrkal na Tinyho.

Zmocnila se ho zlomyslnost, a přestože měl nervy napjaté k prasknutí jako karbonová vlákna, nedovolil, aby se letadla přiblížila nad vrcholky And. Předstíraje obvyklý úsměv, mrkl a trhnul hlavou mírně na stranu, jako kdyby chtěl říct: "Podívej se tady." Tiny stočil pohled stranou.

Byl to jen zlomek sekundy, ale stačilo to. Deke udělal tak rychle, jak jen to dovedl, Immelmanna – bylo to přímo na hranici teoretické tolerance – jako kdyby byl na žebříčku hráčů odjakživa na předním místě, a už se držel Tinyho letadla. Uvidíme, jak si poradíš s tímhle, sráči.

Tiny namířil letadlo střemhlav dolů na zelenou a Deke se přidal v těsném závěsu. Zadržel střelu. Měl Tinyho tam, kde ho chtěl mít.

Utíká. Přesně jako to dělal při své každé válečné misi. Možná cítil vysokou hladinu drogy a vzrušení, ale utíkal se strachem. Už byly blízko plsti. Teď, pomyslel si Deke a snížil rychlost. Periferním viděním zahlédl na tváři Bobbyho Earla Clina velmi podivný pohled. Jako by ho prosil. Zničil Tinyho pověst, sestřelil ji jako jeho letadla. Bobby měl tvář zkroutenou hněvem a zklamáním.

Tiny zpanikařil a zamířil s letadlem do davu. Dvojплошники udělaly otočku a vřítily se mezi diváky. Někteří před nimi uskakovali, jiní zvedali ruce a snažili se je chytit. Ale v Tinyho očích se objevil náznak děsu, který promluvil z věčnosti strachu a trestu, ty dva okraje se od sebe nekonečně vzdalovaly...

Strach představoval smrt ve vzduchu, vězení se zamykalo v kovu. Nejprve v kovu letounu, a pak také v kovu kolečkového křesla. Deke mu to vyčetl z tváře: Letecké souboje byly to jediné, co Tiny měl, a on využil každé příležitosti, kterou dostal. Až do chvíle, než ho nějaký anonymní nacionalista se zastaralým samém roztrhal na té modrozelené bolivijské obloze a srazil ho rovnou na Richmondu ulici. Byl to ten usměvavý zabijácky chlapec, proti kterému stál naposledy u vybledlého zeleného plátna.

Deke vyskočil na palce u nohou, ve tváři mu hořel úsměv za milion dolarů, úsměv zvrásněný drogou, který Tinyho smetl dřív, než se někdo vůbec obtěžoval srazit jeho letadlo z oblohy a proměnit je v hořící trosky. Všechno se to spojilo. Pochopil, že létání bylo to jediné, co Tinyho drželo při životě. Ten pohyb jeho prstů, boj proti smrti a stoupání z ocelové rakve mu dávaly pocit, že je opět živý. Jen silou vůle se mu dařilo oddalovat kolaps jeho zad. Jakmile se ta vůle zlomí, začne se z něj vytrácet vitalita, až ho opustí docela. Tiny se nakloní dopředu a začne zvracet do vlastního klína.

A Deke jel domů...

Když Tinyho poslední letadlo zmizelo v záblesku světla, následoval okamžik ohromného ticha. "Dokázal jsem to," zašeptal Deke. Pak hlasitěji: "Kurva, já to dokázal!"

Tiny, sedící před ním, se zkroutil v křesle, paže se mu trhavě třásly a hlava mu klesla na jedno rameno. Bobby Earl Cline stál za ním, díval se upřeně na Deke a oči mu žhnuly jako dva uhlíky.

Gambler popadl max, omotal šňůrku kolem lesklého laminátu a bez varování hodil smotek Dekovi do tváře. Deke ho klidně a bez námahy zachytil ve vzduchu.

Na okamžik to vypadalo, že se po něm gambler vrhne, že přeskočí kulečnickový stůl. Zabránilo mu v tom však chabé zatahání za rukáv. "Bobby Earle," zašeptal Tiny, jeho hlas se zajíkal ponížením, "musíš mě... odsud... dostat..." Cline rychle a vztekle otočil svého přítele a zamířil s ním do stínu.

Deke pohodil hlavou a začal se smát. U všech bohů, cítil se tak dobře! Nacpal si max do kapsy u košile a vnímal jeho tíhu a chlad. Peníze zastrčil do džín. Nemohl se ubránit a začal poskakovat, jeho triumf mu proudiv tělem jako něco divokého. Bylo to krásné a silné jako bušení bubny v hlubokém lese, jako to jednou viděl v Greyhoundu. V tom okamžiku se zdálo, že všechno má cenu, všechna ta bolest a neštěstí zmizely a on konečně vyhrál.

Ale u Jackmana bylo ticho. Nikdo se neradoval. Nikdo z davu mu nepřišel gratulovat. Začal střízlivět a ztichl, nepřátelské tváře se rozpily do beztvaré skvrny. Žádný z těchto mužů nebyl na jeho straně. Sálalo z nich pohrdání a nenávisť. Na krátký okamžik se vzduch kolem zachvěl potenciálním násilím... a pak se někdo otočil na stranu a odplivl si na zem. Dav se začal rozcítat a mumlající hlasy mizely ve tmě.

Deke se nepohnul. Svaly na jedné noze ho začaly bolet, byl to první náznak přicházející drogové kocoviny. Temeno hlavy měl necitlivé a v ústech cítil podivnou pachut'. Na chvíli se musel oběma rukama přidržit stolu, aby nespadl do živoucího stínu za sebou. Mrtvé srnčí oči pod hodinami doktora Peppera ho nenávisťně probodávaly.

Trocha adrenalinu by ho z toho dokázala vytáhnout. Potřeboval oslavovat. Potřeboval se opít a promluvit si o tom. Procházet své vítězství znovu a znovu, protřečít si, vzpomínat na detaily, smát se a radovat. Hvězdná noc, jako byla tato, volala po dlouhém rozhovoru.

Ale když tam tak stál u Jackmana, obklopený nesmírnou prázdnotou a tichem, najednou si uvědomil, že to nemá komu říct.

Vůbec nikomu.

Vypálit Chrom

Tu noc, co jsme vypálili Chrom, bylo horko. Venku před obchodními domy a na malých náměstích se můry ubíjely k smrti o jasné zářící neony, ale v Bobbyho podkroví svítlo jen jediné světlo, bylo to světlo na obrazovce monitoru a zelené a červené světlo proužků na tváři matričního simulátoru. Znal jsem každý čip v Bobbyho simulátoru poslepu. Tady to vypadalo jako obyčejný pracovní den v Ono–Sendai VII, v "Kyberprostoru Sedm", ale já jsem to předělával už tolikrát, že by vám dalo asi hodně práce v celém tom silikonu najít byt jen čtvereční milimetr původních továrních okruhů.

Čekali jsme bok po boku před řídicí deskou simulátoru a sledovali čas v levém rohu obrazovky.

"Jdi na to," řekl jsem, když nastal čas, ale Bobby už tam byl, naklonil se dopředu, aby zasunul ruský program do otvoru v přístroji. Udělal to způsobem, jakým dítě praští do oblíbené hry, když si je jisté, že vyhraje.

Stříbrný příliv fosfenů bublal na mém vizuálním poli, když se v mé hlavě začala rozkládat matrice, vypadala jako třírozměrné šachové pole, nekonečné a dokonale průhledné. Zdálo se, že se ruský program prudce naklonil, když jsem vstoupili do sítě. Pokud byl v tomto sektoru matrice zapojený ještě někdo jiný, mohl by vidět blikající stín, který se vynořil ze žluté pyramidy, reprezentující náš počítač. Program byla imitace zbraně, určená k absorpci lokální barvy a prezentovaná tak, že zakryla jakýkoliv obsah, se kterým se setkala.

"Gratuluju," slyšel jsem říkat Bobbyho. "Právě jsme se stali inspekční sondou Správy štěpení Východního pobřeží..."

To znamenalo, že jsme nahradili optická vlákna kybernetickým ekvivalentem požární sirény, ale v simulační matici jsme, jak se zdálo, mířili přímo do databáze Chrom. Ještě jsme to sice neviděli, ale už jsem si byl jistý, že na nás ty stěny čekají. Stěny stínů, stěny ledu.

Chrom: Její pohledná dětská tvář jako ocel, s očima, které se jistě cítily jako doma v nějakém hlubokém příkopu na dně Atlantického oceánu. Chladné šedé oči žijící pod strašlivým tlakem. Říkali, že vařila své vlastní rakoviny pro lidi, kteří jí zkřížili cestu, byly to rokokové variace, kterým trvalo celé roky, než vás zabily. Říkali o Chrom spoustu věcí, ale žádná z nich nebyla ani trochu přesvědčivá.

Tak jsem si místo ní rychle představil obrázek Rikki. Klečela v kuželu světla, které pronikalo do podkroví skrz stropní okno: její vybledlá kamufláž, její průhledné růžové sandály, půvabná křivka jejích nahých zad, když se probírala věcmi v nylonové tašce. Zvedne hlavu a jedna napůl světlá lokna jí sklouzne z čela a polechtá ji na nose. S úsměvem si zapne knoflík na staré Bobbyho khaki košili.

Usmívá se.

"Kurva," řekl Bobby, "právě jsme řekli Chrom, že jsme IRS audit a tři soudní obsílky... Visí nám na zadku, Jacku..."

Už je to tak dlouho, Rikki. Možná už tě nikdy neuvidím.

A tma, taková tma v chodbách ledu, patřícího Chrom.

Bobby byl počítačový kovboj, led patřil k přirozenosti jeho hry, led pocházel z anglického ICE – INTRUSION COUNTERMEASURES ELECTRONICS. Matrice je abstraktní reprezentace vztahů mezi jednotlivými datovými systémy. Legitimní programátoři se napojí do sektoru matrice svých zaměstnavatelů a ocitnou se obklopeni barevnou geometrií, představující data společnosti.

Věže a pole toho všeho obsahovaly bezbarvý bez–prostor simulační matrice, elektronický konsenzus – halucinace, který řídil obsluhu a výměnu obrovských kvant dat. Legitimní programátoři nikdy nevidí stěny ledu, za kterými pracují, stěny stínů, které oddělují jejich operace od jiných, od průmyslové špionáže umělců a chytráků, jako je Bobby Quine.

Bobby byl kovboj. Bobby byl narkoman, zloděj, zakrývající lidskou nadstavbu elektronického nervového systému, přehrabující se v datech a využívající přeplněnou matici, monochromní bez–prostor, kde jediné hvězdy představují koncentraci informací, a vysoko nad tím hoří korporální galaxie a chladné spirálovité paže vojenských systémů.

Bobby byl jednou z těch staro–mladých tváří, které vidíte popíjet u Gentlemanského ztroskotance, byl to fajnový bar pro počítačové kovboje a kybernetické muže. Byli jsme partneři.

Bobby Quine a Jack Automatic. – Bobby byl štíhlý švihák s tmavými brýlemi a Jack byl zavile vyhlízející muž s myoelektrickou paží. Bobby byl software a Jack hardware. Bobby ovládá klávesnici a Jack provádí všechny ty bezvýznamné drobnosti, které jsou s tím spojené. Tedy tak by vám to alespoň popsali nestranní diváci u Gentlemanského ztroskotance. To bylo ale předtím, než se Bobby rozhodl vypálit Chrom. Ale kromě jiného by vám také řekli, že Bobby ztrácel zábrany, zpomaloval. Bylo mu dvacet osm let, a to je na počítačového kovboje už vysoký věk.

Oba jsme byli dobří v tom, co jsme dělali, přesto ta velká akce, kterou jsme spolu vymysleli, z nějakého důvodu nedopadla. Věděl jsem, kam jít pro ty správné pomůcky, a i Bobby měl mazanost v malíčku. Seděl s bílou froté páskou na čele a prováděl na klávesnici operace tak rychle, že jste mu stěží stačili. Razil si cestu přes některé z nejoblíbenějších ledů v obchodě, ale to bylo jen tehdy, když se stalo něco, co ho totálně vyvedlo z míry, i když to se tak často nestávalo. Nebyli jsme příliš motivovaní, Bobby a já jsme byli ten typ mužů, co jsou šťastní, když mají na zaplacení nájmů a čistou košili.

Ale Bobby to dělal pro děvčata, jako by byly jeho soukromé tarokové karty nebo něco takového, byl to způsob, jakým se nutil k pohybu. Nikdy jsme o tom nemluvili, ale když to toho léta začalo vypadat, že ztrácí soudnost, začal trávit víc času u Gentlemanského ztroskotance. Sedával na stole u otevřených dveří a díval se na přicházející hosty. Trávil tak noci, kdy se na neonech usazovaly můry a vzduch voněl parfémem a smaženým jídlem. Mohli jste vidět, jak si skrz tmavé brýle prohlíží jednotlivé tváře, procházející kolem něj, a pak najednou usoudil, že Rikki je přesně ta, na kterou čekal. Divoká karta a štěstí se mění. Přinesla něco nového.

Jel jsem do New Yorku, abych prověřil trh a podíval se, co je na horkém softwarovém nebi k mání.

Finnův obchod má za výkladní skříní nedokončený hologram METRO HOLOGRAFIX, displej pokrytý mrtvými mouchami a nánosem šedivého prachu. Uvnitř jsou do pasu sahající hromady harampádí a stěny jsou za bezejmennými krabicemi a za opotřebovanými policiemi plnými starých časopisů a zažloutlých National Geographic stěží vidět.

"Potřebuješ pušku," řekl Finn. Vypadá jako DNA projekt, zaměřený na přizpůsobování lidí pro život v brlozích. "Máš kliku. Měl bych tu jeden zbrusu nový Smith & Wesson, taktická čtyři nula osmička. Má xenonový projektor pod hlavní, vidíš? Baterie je v pažbě. S přesností na čtyřicet metrů dokáže vystřelit dvanáctipalcovou díru. Světelný zdroj je tak nepatrný, že ho téměř není vidět. Je to jako voodoo uprostřed noci."

Položil jsem ruku na stůl a začal bzučet s prsty. Servomotorek začal hučet jako přepracovaný komár. Věděl jsem, že Finn ten zvuk upřímně nenáviděl.

"Chceš to tu snad nechat do zástavy?" Okousanou špičkou tužky ukázal na duraluminový zápěstní kloub. "Možná by sis měl opatřit něco tiššího."

Nechal jsem motorek běžet. "Nepotřebuju žádnou pušku, Finne."

"O.K.," řekl, "O.K.," a já přestal bzučet. "Mám tady jen jednu věc, ale nevím přesně, co to je." Zatvářil se nešťastně.

"Sehnal jsem to minulý týden od nějakých kluků, co bydlí na mostě a v podzemí v Jersey."

"Finne, kdy ty jsi koupil něco, o čem jsi nevěděl, co by to mohlo být?"

"Chytráku!" prohlásil a podal mi průhlednou obálku s něčím, co vypadalo jako audiokazeta zabalená v bublinkovém igelitu. "Měli pas," řekl. "Měli kreditní karty a taky hodinky. A tak."

"Snad jsi chtěl říct, že měli obsah něčích kapes, Finne."

Přikývl. "Pas byl belgický. Zdálo se mi ale, že je falešný, tak jsem ho hodil do kamen. Karty jsem tam hodil taky.

Hodinky jsou ale v pořádku, porsche, moc pěkný."

Bylo zřejmé, že se nejspíš jednalo o nějaký vojenský program. Když jsem to vytáhl z obálky, vypadalo to jako zásobník na malou pistoli, obalený matným černým plastem. Na krajích a na rozích prosvítal lesklý kov. Už se to tu zřejmě nějakou dobu povalovalo.

"Udělám ti dobrou cenu, Jacku. Uctíme tak starý časy."

Musel jsem se nad tím usmát. Udělat obchod s Finnem bylo stejné, jako když si Bůh vzpomene na zákon gravitace v okamžiku, kdy s sebou táhnete těžký kufr deset bloků od letištní haly.

"Zdá se mi, že by to mohlo být ruské," řekl jsem. "Pravděpodobně pohotovostní kanalizační kontrola nějakého leningradského předměstí. Přesně to potřebuju."

"Víš," řekl Finn, "mám tu pár bot, co jsou starší než ty. Někdy si myslím, že máš asi tak stejně rozumu jako ti spratci z Jersey. Co chceš, abych ti na to řekl, že to je klíč do Kremlu? Sám si přijď na to, co to vlastně je. Já to jen prodávám." A tak jsem to koupil.

Bez přítomnosti těl se uchylujeme do ledového hradu Chrom. A jsme rychlí, velmi rychlí. Je to takový pocit, jako kdybychom plavali na vlnách větrleckého programu, visíme nad horkými zkratovacími systémy, když zrovna mutují. Jsme vnímavé olejové skvrny, šířící se v tmavých chodbách stínů.

Kdesi jinde máme svá těla, jsou velmi daleko v zaplněném podkroví, zastřešeném plechem a sklem. Zbývá nám několik mikrosekund, abychom zmizeli.

Dorazili jsme k jejím bránám zamaskovaní jako audit a tři soudní obsílky, ale její obranné systémy jsou specificky upravené, aby si poradily s takovým druhem oficiálního obtěžování. Její nejvíc sofistikovaný led je postavený tak, aby odrazil soudní obsílky, příkazy i předvolání. Když jsme překonali první bránu, hromádka jejích dat zmizela za centrálně řízeným ledem, tyto stěny vidíme jako chodby, bludiště stínů. Pět oddělených zemí začalo okamžitě vysílat May Day právníckým firmám, ale virus se už zmocnil obvodového ledu. Zkratovací systémy požirají poplašné volání a naše falešné podprogramy skenují všechno, co dosud nebylo řídicím příkazem vymazáno.

Ruský program odhalí z nenačtených dat nějaké tokijské číslo, zaznamenaná frekvenci hovorů, průměrnou délku hovoru a rychlost, s jakou Chrom na tyto hovory odpovídá.

"Dobrá," řekne Bobby, "dostali jsme se do přijatého hovoru od jejího komplice v Japonsku. To by mělo pomoci." Jdeme na to, kovboji.

Bobby v ženách čte svou budoucnost, jeho dívky pro něj představují znamení, změny počasí, a on sedí celou noc u Gentlemanského ztroskotance a čeká na sezónu, kterou mu přinese taroková karta v podobě další nové tváře. Jedné noci jsem dlouho pracoval v podkroví, snažil jsem se opravit jeden čip. Umělou paži jsem měl sejmoutou a na pahýlu jsem měl přímo napojené malé waldo.

Bobby se vrátil zpátky s dívkou, kterou jsem ještě nikdy neviděl. Obvykle se cítím trochu nesvůj, když mě někdo cizí vidí takto pracovat, s kabely připojenými ke karbonovým výčnělkům, které čouhají z mého pahýlu. Dívka hned přistoupila blíž a podívala se na zvětšený obraz na monitoru, pak si všimla walda, pohybujícího se pod vakuově zaceleným krytem. Neřekla nic, jen se dívala. A v ten okamžik jsem z ní měl dobrý pocit. Někdy se mi to stává.

"Jack Automatic, Rikki. Můj společník."

Zasmál se a chytil ji kolem pasu. Něco v jeho tónu mi prozradilo, že bude trávit noc v hotelovém pokoji.

"Ahoj," řekla. Byla vysoká, devatenáct možná dvacet let, rozhodně byla hezká. Na nose měla několik malých pih a barva očí se dala popsat jako něco mezi francouzskou kávou a tmavým jantarem. Těsné černé džíny měla vyhrnuté do půli lýtek a úzký plastický pásek ladil s jejími růžovými sandály.

Ale teď, když ji někdy vidím před očima, když se snažím v noci marně usnout, stojí přede mnou mimo lomoz města a stranou od oblaků kouře a je to jako kdyby se proměnila v hologram a ten se vpálil do mých očí. Má na sobě barevné šaty, pamatuju si je z dob, kdy jsem ji ještě znal. Sahají jí sotva ke kolenům. Dlouhé rovné holé nohy. Hnědé vlasy s blondatými pramínky rámuji její tvář a vlní se ve větru a já se dívám, jak mi mává na rozloučenou. Bobby se začal přehrabovat v hromadě audiokazet. "Pomůžu ti, kovboji," řekl jsem a odpojil ruku z walda. Pozorně se dívala, jak si na pahýl nasazuje umělou paži.

"Ty dovedeš věci opravovat?" zeptala se.

"Cokoliv, cokoliv přineseš, Jack Automatic opraví." Nasadil jsem si duralminové prsty.

Sundala z opasku malý simstim a ukázala mi rozbité otvírání na kazetovém pouzdře.

"Zítřka," řekl jsem, "žádný problém."

Ach jo, ach jo, řekl jsem si pro sebe, šest pater nad ulicí mě přemáhal spánek, jaké bude mít Bobby štěstí s takovým ptáčetem, jako je ona? Pokud jeho systém funguje, pak by se nám teď mělo každou chvíli zadařit. Na ulici jsem se ušklíbl a zamával na taxík.

Hrad naší Chrom se rozpouští, stěny ledových stínů se lesknou a hroutí, požírají je zkratovací systémy, které se vynořily z ruského programu, a infikují samotný led. Zkratovací systémy jsou kybernetické virové analogy, samoko-pírovací a nenasytné. Mutují geometrickou řadou a absorbují její obranné systémy.

Už jsme ji paralyzovali, nebo někde zvoní poplašný zvonek a blikají červená světla? Jestlipak už o nás ví?

Bobby jí říkal Rikki Divoká, a těch několik prvních týdnů jí to muselo připadat, že má úplně všechno. Pod světlem neonů se před ní rozkládala celá ta hemžící se podívaná. Byla na scéně nová, a tak jí patřily všechny ty míle bludišť a náměstí i všechny obchody a kluby. Bobby jí vysvětloval divokou část celé věci, to podivné chvění v temnotě pod jádrem věci, všechny hráče a jejich jména i jména jejich her. On způsobil, že se cítila jako doma.

"Co se ti stalo s rukou?" zeptala se mě jednou v noci u Gentlemanského ztroskotance, když jsme všichni tři společně popíjeli u malého stolku v koutě.

"Stalo se to při seskoku," řekl jsem. "Byla to malá nehoda."

"Seskok nad kukuřičným polem," řekl Bobby. "V místě zvaném Kyjev. Náš Jack tam jen tak visel ve tmě pod nočním padákem s padesátikilovým radarem nacpaným mezi nohama a nějaké ruskej sráč mu přitom náhodou upálil laserem ruku."

Nepamatuju si už, jak se mi podařilo změnit téma hovoru, ale podařilo se to.

Pořád jsem si říkal, že to není Rikki, kdo mě dostal, ale že to je tím, co jí Bobby udělal. Už jsem ho znal pěkně dlouho – od konce války – a tak jsem věděl, že ženy využívá jako kameny ve hře Bobby Quin versus štěstí, versus čas a noc města. Rikki se objevila právě v okamžiku, kdy zrovna potřeboval něco, co by ho dokázalo hnát dopředu, něco, na co by se mohl zaměřit. A tak z ní udělal symbol všeho, co chtěl a nemohl mít, všeho, co měl a nemohl si to nechat. Nerad jsem poslouchal, když mi vyprávěl, jak moc ji miluje, a vědomí, že tomu věřil, mě trápilo ještě víc. Byl to muž minulosti s rychlou schopností se vzpamatovat, a já to už nejméně tucetkrát předtím zažil. Mohl mít na svých slunečních brýlích klidné napsáno zeleným písmem DALŠÍ a být připravený zablikat na příští zajímavou tvář, která projde kolem stolu v baru.

Věděl jsem, co jim dělal. Proměnil je v emblémy, v body na mapě svého života, v navigační majáky, za kterými se mohl plavit v neonovém moři. Pro co jiného by to dělal? Nezáleželo mu na penězích, utrácel je a nestálo mu za to, aby se za jejich světlem hnál. Nepracoval pro moc nad jinými lidmi, nenáviděl zodpovědnost, kterou to přinášelo. Měl v hlavě jakousi primární hrdost, ale to nestačilo jako hnací síla, která by ho poháněla dopředu.

A tak si nasekl ženy.

Rikki se objevila v době, kdy zrovna jednu zoufale potřeboval. Začínal ztrácet síly a peněz neutěšeně ubývalo.

Potřeboval jednu velkou dávku povzbuzení, a to velmi brzy, protože jiný způsob života neznal. Všechny jeho hodiny byly nastavené na zběsilý čas, kalibrovaný rizikem, zvýšenou hladinou adrenalinu i nadpřirozeným klidem, který přichází v okamžiku, kdy je každý tah správný a přesně zapadá jeden do druhého, aby se zisky někoho jiného přesunuly na náš bankovní účet.

Pro něj nastal čas nacpat si kapsy a rychle zmizet, a tak se Rikky dostala výš a dál, než se to podařilo kterékoliv z ostatních dívek – a mně se na něj chtělo řvát – ona byla tady, byla živá, dokonale skutečná, lidská, hladová, unuděná, krásná, vzrušená, to vše bylo v ní...

Pak si Bobby jednoho dne vyšel ven, bylo to asi týden předtím, než jsem se vydal do New Yorku za Finnem. Šel ven a nás dva nechal v podkrovním bytě. Čekali jsme bouřku. Půlka oblohy byla zakrytá těžkými mraky a druhá byla blankytně modrá. Stál jsem u stolu a díval se na oblohu. Z vlhkého a horkého odpoledne už jsem byl celý zpi-tomělý, když vtom se mě dotkla. Dotkla se mého ramene asi půl palce od růžové jizvy, kterou umělá paže nemohla zakrýt.

Každý, kdo na mě kdy sáhl, se raději dotkl mého zdravého ramene nebo krku...

Ale ona to neudělala. Její nehty byly natřené černým lakem, nebyly špičaté, ale zabroušené do obloučků, a černý lak byl jen o odstín tmavší než laminát z karbonových vláken, zakrývající mou paži. Její ruka pokračovala dolů podél paže, černé nehty opisovaly spáry v laminátu, mířily k anodizačnímu loketnímu kloubu a dolů k zápěstí. Ruku měla měkkou jako dítě, když své prsty propletla s mými a její dlaň se opřela o perforovaný duralumin.

Druhou rukou ze stolu shrnula diskety a pásky. Pršelo celé odpoledne a dešťové kapky dopadaly na zaprášené okno nad Bobbyho postelí.

Ledové stěny mizí jako supersoničtí motýli ze stínu. Za nimi se rýsuje matriční iluze nekonečného prostoru. Je to jako dívat se na pásku se stavbou prefabrikátové budovy, jen s tím rozdílem, že nahrávka běží pozpátku a nabírá rychlost. Snažím se připomenout si, že to místo a zálivý za ním je jen iluze, že nejsme "v" počítači naší Chrom, ale že jsme s ním jen spojení na dálku, zatímco matriční simulátor v Bobbyho podkroví tuto iluzi generuje... Centrální data se začínají objevovat, jsou odhalená a zranitelná... Tak tohle je vzdálená strana ledu, pohled na matici, jak jsem ho ještě nikdy neviděl, pohled, jaký padesát milionů legitimních řídících operátorů vidí denně a považují ho za něco nezaměnitelného. Centrální data se nad námi tyčí jako vertikální dopravní vlaky, barevně zakódované proti vstupu. Jasné základy,

neuvěřitelně jasné v té průhledné pustině, orámované bezpočtem horizontálních čar v barvě modré a růžové.

Ale uprostřed toho celého stále ještě něco je, led tomu dosud stíní: je to srdce naší Chrom, její drahá temnota, skutečné srdce...

Když jsem se vrátil ze své nákupní expedice v New Yorku, bylo pozdě odpoledne. Na obloze už nezbývalo mnoho světla, ale na Bobbyho obrazovce zářil ledový vzor, dvojrozměrné grafické zobrazení něčího počítačového obranného systému. Neonové nitky připomínaly modlitební kobereček nějakého dekadentního umělce. Vypnul jsem ovládací panel a obrazovka potemněla.

Rikkiny věci byly rozloženy na mém pracovním stole. Z nylonové tašky čouhalo zmačkané oblečení, pouzdro s make-upem, pár křiklavě červených kovbojských bot, audiokazety a lesklé japonské časopisy o simstimových hvězdách. Nacpal jsem tašku pod stůl a sundal si umělou paži. Zapomněl jsem však, že nákup od Finna zůstal v mé pravé kapse u saka, takže jsem ho musel vylovit levou rukou a potom ho namáhavě vložit do polstrovaných čelistí klenotnického svěráku.

Waldo vypadá jako stará audio otáčecí deska na přehrávání disků se svěřacím zařízením pod průhledným krytem. Samotná paže je jenom přes centimetr dlouhá a nahrazuje zařízení, které na otáčecí desce představovalo pohyblivou přehrávací paži. Když připínám k pahýlu své ruky kabely, nikdy se na to nedívám. K tomu mám čtecí zařízení, na něm je moje paže zobrazená v černobílé kontuře ve čtyřicetinasobném zvětšení.

Spustil jsem kontrolní program a uchopil laser. Zdál se mi trochu těžký, takže jsem seřídil své váhové senzorické inputy o čtvrt kila na každý gram a dal se do práce. Při čtyřicetinasobném zvětšení vypadal program jako nákladní vůz.

Trvalo mi osm hodin, než jsem to rozlouskl: tři hodiny s Waldem a laserem, dvě hodiny na telefonu s Coloradem a tři hodiny mi trvalo přehrát lexikonový disk, který jako jediný dokázal přeložit technické výrazy osmiletého Rusa.

Potom se na monitoru objevila cyrilská alfanumerika a v půlce obrazovky se začala měnit na anglickou verzi. Byla tu řada mezer, kde lexikon, který jsem koupil od muže v Coloradu, narazil na speciální vojenské akronymy, ale přesto mi to poskytl jistou představu o tom, co jsem to vlastně od Finna koupil.

Cítil jsem se jako pankáč, který si vyrazil ven, aby si koupil vystřelovací nůž, a vrátil se domů s vodíkovou bombou. Sakra práce, pomyslel jsem si. K čemu je na ulici dobrá vodíková bomba? Ta věc pod krytem byla přímo z mojí ligy. Dokonce jsem ani nevěděl, jak se to sem dostalo a kde mám hledat kupce. Někdo to věděl, ale ten byl mrtvý. Někdo, kdo měl hezké Porsche hodinky a falešný belgický pas, ale nikdy se nepohyboval v těchto kruzích. Finnovi zloději z předměstí narazili na někoho, kdo měl vysoké konexe.

Program v klenotnickém svěráku byl ruský vojenský ledoborec – zabijácky virový program.

Už skoro svítalo, když se Bobby vrátil. Byl sám. Já jsem usnul s okousaným sendvičem na klíně.

"Chceš něco k jídlu?" zeptal jsem se, aniž jsem byl už úplně vzhůru, a podal mu svůj nedojedený sendvič. Zdálo se mi o programu, o hladových zkratovacích systémech a o falešných podprogramech. V mém snu to bylo nějaké zvíře, nemělo žádný tvar a létalo.

Cestou k ovládacímu panelu odhodil na stranu tašku a stiskl klávesu. Obrazovka se rozsvítila a na ní se objevil tentýž vzor, jaký jsem viděl odpoledne. Protřel jsem si levou rukou oči – to je jedna z věcí, kterou se svou umělou paží nedokážu. Než jsem usnul, přemýšlel jsem, jestli bych mu o tom programu měl říct. Možná bych se měl raději pokusit prodat to sám, nechat si peníze, najít si nějaké nové místo a zeptat se Rikki, jestli by šla se mnou.

"Či je to?" zeptal jsem se a ukázal na monitor.

Stál tam v černé bavlněné soupravě a starou koženou bundu měl přehozenou přes rameno. Bylo vidět, že se několik dní neholil, a jeho tvář byla pohubřejší než obvykle.

"To je ochranný systém Chrom," řekl.

Moje paže se začala kroutit a svíjet, strach se přenesl do myoelektroniky přes karbonové spoje. Upustil jsem sendvič, kapusta a jasné žluté sýrové plátky spadly na dřevěnou podlahu.

"Ty ses musel zbláznit," řekl jsem.

"Ne," odpověděl, "myslíš, že to prokoukla? V žádném případě. Jinak bychom už byli dávno mrtví. Napojil jsem se na ni s pomocí systému v Mombase a s pomocí algerijského comsatu. Věděla, že ji někdo sleduje, ale nemohla přijít na to kdo."

Kdyby Chrom přišla na to, že Bobby pronikl jejím ledem, oba bychom byli mrtví. Ale pravděpodobně měl pravdu, protože jinak by mě nechala vylétnout do vzduchu už cestou z New Yorku. "Proč právě ona, Bobby? Jen mi řekni jedinej důvod..."

Chrom: Viděl jsem ji asi tak šestkrát u Gentlemanského ztroskotance. Možná tam bydlela, možná kontrolovala lidské podmínky, o které sama příliš nestála. Sladká malá srdcovitá tvář rámující ty nejzlomyslnější oči, jaké jste kdy mohli vidět. Vypadala na čtrnáct, pokud si to mohl někdo pamatovat, za což vděčila drogám, které převedly její normální metabolismus na program nejružnějších sér a hormonů. Byla tou nejpříšernější zákaznicí, jakou kdy ulice vytvořila, ale tam už nyní nepatřila. Chrom se stala jednou z Boys, byla členkou dobře prosperující drogové pobočky. Říkalo se, že začala jako dealer, když byly ještě syntetické hormony podvěsku mozkového pouze na předpis. Ale nemusela prodávat hormony příliš dlouho. Nyní vlastní Dům u Modrého světla.

"Ty ses asi dočista pomínul, Quine. Řekni mi jeden jedinej důvod, proč máš tu věc na svém monitoru. Měl by ses na to vybodnout, a chci říct hned teď..."

"Mluvil jsem u Ztroskotance," řekl a shodil ze sebe koženou bundu, "s Černou Myron a Havraní Jane. Jane má v malíku všechny ty sexy linky, tvrdí, že ví, kam jdou peníze. Takže se hádá s Myron, že Chrom kontroluje zisky v Modrém světle a není jen nastrčená figurka pro Boys."

"Boys, Bobby," řekl jsem. "To je celej operativní svět. Copak nejsi schopnej to pochopit? S Boys se nezaplétáme, vzpomínáš? A to je důvod, proč pořád ještě běháme po tomhle světě."

"A to je taky důvod, proč jsme pořád chudý, kamaráde." Usadil se do otáčivého křesla před ovládací deskou, rozeplnul si zip u mikiny a začal se škrábat na vyhublé bledé hrudi. "Ale možná to tak dlouho nebude."

"Myslím, že se možná náš partnerský vztah začíná rozpadat."

Ušklíbl se na mě. Ten škleb byl vsutku šílený, brutální a záměrný, a já v tom okamžiku pochopil, že mu skutečně příliš nezáleží na životě.

"Podívej," řekl jsem, "zbývají mi pořád ještě nějaké peníze, víš? Proč si je nevezmeš a nesvezeš se do Miami a neutratíš je v Montego Bay. Potřebuješ si odpočinout, kámo. Musíš se dát trochu dohromady."

"Dohromady, Jacku," řekl a uhořel nějakou klávesu na klávesnici, "nikdy jsem nebyl tak pokupě." Neonová modlitebni dečka na obrazovce se zachvěla a probudila se, když se aktivoval animační program. Ledové čáry se kroutily v hypnotické frekvenci. Živá mandala. Bobby nepřestával klepat do klávesnic a pohyby na obrazovce se začaly zpomalovat, vzor se rozpustil a stával se méně komplexnější. Pak přešel do alternativy mezi dvěma konfiguracemi. Prvotřídní práce, nevěděl jsem, že je pořád tak dobrý. "Ted'," řekl, "to máme, vidíš? Počkej. Tady. A tady. A tady je to znovu. A tady. Snadno se to mine. Tak a je to. Každou hodinu a dvacet minut se to mění a přenáší se to na jejich comsat. Mohli bychom žít celý rok z toho, co jim platí týdně na provizích."

"Či je to comsat?"

"Curychu. Jejich bankéřů. Tohle je její bankovní knížka, Jacku. Tam jdou peníze. Havraní Jane měla pravdu."

A já tam stál a moje paže zapomněla cvakat.

"A jak ses měl v New Yorku, partnere? Sehnal jsi něco, co by mi pomohlo řezat led? Budeme potřebovat všechno, co by nám mohlo pomoci."

Upíral jsem na něj oči a nutil se neuhnout pohledem na klenotnický svěrák. Ruský program se skrýval pod krytem.

Divoké karty dítěte Štěstěny.

"Kde je Rikki?" zeptal jsem se ho, když jsem došel k ovládacímu panelu a předstíral, že si prohlížím vzory na obrazovce.

"U kamarádů," řekl a pokrčil rameny, "jsou to děcka, co mají v oblíbě simstim." Nepřítomně se usmál. "Udělám to pro ni, kamaráde."

"Jdu ven, abych si to promyslel, Bobby. Jestli chceš, abych se vrátil, snaž se udržet své ruce od ovládací klávesnice."

"Udělám to pro ni," řekl, když se za mnou zavřely dveře. "Víš, že to udělám."

A teď dolů, dolů. Programová horská dráha proniká bludištěm stínových zdí, šedých katedrál mezi barevnými věžemi. Slušná rychlost.

Černý led. Nemysli na to. Černý led.

Příliš mnoho příběhů u Gentlemanského ztroskotance. Černý led je částí mytologie. Led, co zabíjí. Ilegální, ale copak my nejednáme ilegálně? Nějaký druh nervové zbraně a spojte se s tím jen jednou. Jako nějaký odporný svět obrátí vaši mysl naruby. Jako epileptický záchvat, který pokračuje tak dlouho, dokud ještě něco zbývá...

A my se ponořujeme do pater stínového hradu naší Chrom.

Snažím se zabránit náhlé neschopnosti se nadechnout, bojuju s nevolností a s napětím nervů. Strach z toho chladného světa na mě čeká ve tmě.

Vyšel jsem ven a hledal Rikki. Našel jsem ji v kavárně s chlapcem se sendajskými očima, napůl zahojené stehy mu prosvítaly mezi modřinami na očních víčkách. Dívka měla před sebou na stole rozloženou lesklou brožuru. Na desíctce fotografií se usmívala Tally Ishamová, Dívka s ikonovými očima.

Její malé simstimové zařízení bylo jednou z věcí, kterou jsem strčil pod stůl noc předtím, byla to věc, co jsem pro ni opravil den poté, co jsem ji poprvé uviděl. Strávila celé hodiny tím, že měla přístroj zapojený, a kontaktní páska, přivázaná na jejím čele, vypadala jako šedá plastická tiára. Tally Ishamová patřila mezi její nejoblíbenější. Rikki trávila spoustu času tím, že se pohybovala v nahraném sensoriu simstimové největší hvězdy. SIMSTIM – Simulované stimuly: Svět – nebo alespoň všechny jeho zajímavé části – jak ho vidí Tally Ishamová. Tally prohánějící černý fokker nad vrcholky Arizony. Tally potápějící se v revíru Truk Islandu. Tally trávící večírky se superboháči na soukromých řeckých ostrovech, kde srdce usedá při pohledu na malé bílé přístavy za úsvitu.

Vlastně byla Tally docela podobná, měla stejnou barvu a stejně vystouplé lícní kosti. Jen Rikkina ústa byla o něco prořízlejší. Ona nechtěla být Tally Ishamová, ale toužila po stejné práci. To byla její ambice, chtěla být ve simstimu. Bobby se jí kvůli tomu smál. A tak o tom raději hovořila se mnou. "Jak bych vypadala s párem těchhle?" zeptala se a přidržela fotografii hlavy Tally Ishamové vedle své tváře, aby porovнала její modré ZEISS ikony se svými jantarově hnědými. Nechala si už dvakrát dělat rohovky, ale pořád to nebylo 20 – 20, proto chtěla ikony. Byla to záležitost hvězd. Velmi drahá.

"Pořád ještě chceš ty nové oči?" zeptal jsem se, když jsem dosedl.

"Tiger si právě jedny opatřil," řekla. Pomyslel jsem si, že vypadá unaveně.

Tiger byl tak spokojený se svými sendai, že se nemohl ubránit úsměvu, ale já pochyboval, že by se jinak usmíval. Byl to takový uniformovaný hezoun, toho můžete dosáhnout jen zhruba sedmi návštěvami v chirurgickém butiku.

Pravděpodobně hodlal strávit zbytek svého života tím, že bude každou sezónu vypadat jako nejslavnější mediální hvězda, ne sice jako evidentní kopie, ale také nic originálního.

"Sendai, že?" usmál jsem se.

Přikývl. Díval jsem se, jak se snaží si mě změřit tím svým profesionálním simstimovým pohledem. Předstíral, že natáčí. Pomyslel jsem si, že strávil příliš dlouhou dobu pohledem na mou paži. "Až se zahojí svaly, bude to perfektní na periferní vidění," řekl, a já viděl, jak se opatrně natáhl pro dvojitou kávu. Sendajské oči jsou známé svými poruchami odhadu vzdálenosti, a vymoci garantovanou záruku vyžaduje kromě jiného dlouhé soudní tahanice.

"Tiger jede zítra do Hollywoodu."

"A pak možná do Chiba City, že jo?" usmál jsem se na něj. On mi však úsměv neoplatil. "Máš nějakou nabídku, Tigere? Znáš nějaké agenty?"

"Jen si to tam proklepnu," řekl tiše. Pak se zvedl a odešel. Rychle se rozloučil s Rikki, ale ne se mnou.

"Optické nervy toho kluka by se mohly do šesti měsíců výrazně zhoršit. To ale víš, že ano, Rikki? Tyhle sendaje jsou ilegální v Anglii, Dánsku a na dalších místech. Nemůžeš nahradit nervy."

"Hele, Jacku, nestojím o žádné přednášky." Sebrala mi jednu rolku a uždíbovala z ní semínka, kterými byla posypaná.

"Myslel jsem, že jsem tvůj poradce, děvče."

"Jo. No, Tiger není zrovna nejrychlejší, ale každý o sendajech ví. Tyhle byly to nejlepší, co si mohl dovolit. Takže využil šance. Když dostane práci, může si je nechat vyměnit."

"Za tohle?" poklepal jsem na ZEISS ikonovou brožuru. "To stojí ale hodně peněz, Rikki. Máš dost rozumu, abys takhle neriskovala."

Přikývla. "Já chci ikony."

"Jestli teď půjdeš k Bobbymu, řekni mu, ať se odtamtud nehne a počká, až se vrátím."

"Jasně. Jde o nějaký obchod?"

"Obchod," řekl jsem. Ale bylo to šílenství.

Vypil jsem kávu a ona snědla obě mé rolky. Odvedl jsem ji před Bobbyho byt a pak si šel patnáctkrát zavolat, pokaždé jsem k tomu použil jiný veřejný automat.

Obchod. Pěkné šílenství.

Celé nám to trvalo šest týdnů, než jsme všechno připravili, a celých šest týdnů do mě Bobby hučel, jak ji strašně miluje. A já pracoval ze všech sil a snažil se od toho odpoutat.

Většinu času jsem strávil na telefonu. Mých patnáct nekonečných a velmi obligátních dotazů přivolalo dalších patnáct na každý jeden. Hledal jsem jistou službu, kterou jsme s Bobbym považovali za registrovanou součást celosvětově tajné ekonomiky, ale která podle všeho neměla víc než pět klientů najednou. Byla to taková služba, na jakou nikde nevidíte reklamu.

Hledali jsme nejlepší ochranu na světě pro prádelnu špinavých peněz, která by byla schopná obrovskou hromadu jednorázově převedených peněz vyprat a pak na celou věc zapomenout.

Všechny ty hovory byly jen ztrátou času, jak se nakonec ukázalo, protože to byl Finn, kdo pro mě měl přesně to, co jsem potřeboval. Vydal jsem se do New Yorku, abych koupil novou černou skříňku, protože jsme neměli v úmyslu za ty hovory zaplatit.

Představil jsem mu celý problém tak hypoteticky, jak jen to bylo možné.

"Macao," prohlásil po chvíli.

"Macao?"

"Rodina Long Huma. Jsou to makléři."

Dokonce měl i číslo. Chceš ochranu, požádej jinou ochranu.

Long Humovi lidé byli tak nepříteli, že z mého plánu si je jen omrknout se stal taktický útok. Bobby musel dvakrát letět raketoplánem do Hongkongu, aby upřesnil dohodu. Rychle nám docházel kapitál. A já stále nevěděl, proč jsem se do toho pustil. Báł jsem se Chrom, a přitom jsem nikdy tak strašně netoužil být bohatý jako nyní.

Snažil jsem se sám sobě tvrdit, že to je dobrý nápad vypálit Dům u Modrého světla, protože jsem tam kdysi strávil mimořádně depresivní večer, ale to nebyla žádná omluva pro to, abychom šli po Chrom. Vlastně jsem ve skrytu duše doufal, že při tom pokusu zahyneme. I když jsme měli ten zabijácký program, okolnosti nestály tak docela při nás.

Bobby byl zabraný do psaní příkazu, které jsme měli vsadit do mrtvého centra počítače naší Chrom. To bylo na mně, protože Bobby bude mít plné ruce práce s tím, aby ten ruský program nezačal rovnou vraždit. Bylo to pro nás příliš komplexní, abychom to mohli jednoduše přepsat, a tak se snažil to zdržet alespoň o dvě drahocenné sekundy, které jsem potřeboval.

Domluvil jsem se s jedním streetfighterem jménem Miles. V tu osudovou noc ji měl sledovat a v určitou dobu mi zatelefonovat. Pokud bych tam nebyl, nebo neodpověděl smluveným heslem, nařídil jsem mu, aby ji popadl a posadil do nejbližší podzemky. Dal jsem mu obálku, kterou jí pro ten případ měl předat. Uvnitř byly peníze a krátký vzkaz. Bobby o tom skutečně příliš neuvažoval, nepřemýšlel, co bude s ní, jestli nám to nevyjde. Jen mi donekonečna opakoval, jak moc ji miluje, kam spolu pojedou a jak peníze utratí.

"Kup jí nejdřív ikony, kámo. To je to, po čem touží. Myslí to s tou simstimovou kariérou vážně."

"Hele," řekl a zvedl hlavu od klávesnice. "Nebude muset pracovat. Dokážeme to, Jacku. Ona je moje štěstí. Už nikdy v životě nebude muset pracovat."

"Tvoje štěstí," řekl jsem. Já jsem rozhodně šťastný nebyl. Nemohl jsem si ani vzpomenout, kdy jsem naposledy šťastný byl. "A viděl jsi tady v poslední době to svoje štěstí?"

Neviděl, a neviděl jsem ji ani já. Oba jsme měli příliš mnoho práce.

Chyběla mi. A ten stesk po ní mi připomněl mou jedinou noc v Domě u Modrého světla, protože jsem tam šel proto, že se mi stýskalo po někom jiném. Musím začít tím, že jsem se nejdřív opil a pak do sebe nacípal řádnou dávku vdechovacího Vasopressinu. Pokud na vás padne deprese, chlast a Vasopressin jsou ty nejlepší pomůcky masochistické farmakologie. Alkohol vás přivede do sentimentální nálady a díky Vasopressinu si pamatujete, chci říct skutečně pamatujete. Klinicky tento lék používají na odvrácení senilní amnézie, ale ulice si pro něj našla vlastní využití. A tak jsem si koupil ultrasilnou dávku špatné kvality. Problém je ale v tom, že si začnete plést dobré se špatným. Vzpomenete si na to, co jste řekli vy a co na to řekla ona, jak odešla pryč a nikdy se ani neotočila.

Nepamatuju si, kdy jsem se rozhodl jít do Modrého světla, ani jak jsem se tam vlastně dostal. Jak jsem pobíhal

chodbami, zahlédl jsem kdesi protékat skutečně velmi dekorativní vodopád, i když to asi spíš byl jen hologram vodopádu. Měl jsem tu noc spoustu peněz, někdo dal Bobbymu velkou sumu za to, že mu otevřel třísekundové okno v ledové stěně někoho jiného.

Myslím, že se personálu příliš nelíbil můj vzhled, ale zdálo se, že peníze to vynahrádily.

Když jsem udělal to, kvůli čemu jsem tam přišel, byl jsem už řádně s'tatý. Pak jsem vykládal barmanovi cosi o nekrofilii a celé to příliš dobře nevyšlo. Ten velký muž trval na tom, že mi bude říkat Válečný hrdina, a mně se to ani trochu nelíbilo. Myslím, že jsem mu zrovna ukazoval nějaké triky se svou umělou paží, když vtom zhasla světla a já se probudil o dva dny později ve spacím modulu někde docela jinde. Bylo to takové to levné místo, kde není dost prostoru ani na to, aby se tam dalo oběsit. A já tam seděl na tenké pěnové matraci a brečel.

Jsou horší věci než být sám. Ale ta věc, kterou prodávají v Modrém světle, je tak populární, že je téměř legální.

V samém srdci temnoty trhají paprsky světla zkrat ovacích systémů neproniknutelnou tmou, průhledné ostří se od nás vzdaluje, visíme uprostřed tiché pomalé exploze, ledové úlomky se navždy rozpadají a Bobbyho hlas přichází ze světelných let elektronické nekonečné iluze...

"Spálíme tu děvku na prach. Nemůžu to už udržet..."

Ruský program proniká datovými věžemi a xčerňuje jejich hravé barvy. Zapojuju Bobbyho podomácku vyrobený balíček příkazů do středu jejího chladného srdce. Puls kondenzované informace ruského programu vystřelí přímo nahoru k tenčícím se věžím temnoty, zatímco Bobby zápasí s kontrolou nad tou děsivou sekundou. Z věže se vynoří nějaká temná paže, ale je příliš pozdě.

Dokázali jsme to.

Matrice se složí jako krabička z karet.

A podkroví páchne potem a spálenými obvody.

Měl jsem pocit, že slyším, jak Chrom vykřikla, byl to metalický zvuk, ale to jsem nemohl slyšet.

Bobby se smál a v očích měl slzy. Přesný čas v rohu monitoru hlásil: 07:24:05. Zkrat netrval ani osm minut.

A já viděl, že se ten ruský program rozpustil ve zdířce.

Rozdělili jsme peníze z jejího curyšského účtu desítkám charitativních spolků po celém světě. Bylo tam toho příliš mnoho, aby se s tím dalo hýbat, a my věděli, že musíme Chrom zničit, museli jsme ji úplně zničit, jinak by po nás šla. Nechali jsme si pro sebe méně než deset procent, a to jsme poslali Long Humovi do Macaa. Jeho lidé si nechali z našeho podílu šedesát procent pro sebe a zbytek poslali přes hongkongský bankovní systém zpátky k nám. Trvalo hodinu, než naše peníze dorazily na dva nové účty, které jsme v Curychu otevřeli.

Díval jsem se na monitor, jak se za sebe řadí nuly do nicneříkající cifry. Byl jsem bohatý.

Pak zazvonil telefon. Byl to Miles. Rychle jsem odříkal smluvené heslo.

"Hele, Jacku, já nevím, ale co je to s tou tvou holkou? Dějou se tu trochu divné věci..."

"Cože? Řekni mi to."

"Sledoval jsem ji, jak jsi řekl. Byl jsem blízko, ale mimo dohled. Šla ke Ztroskotanci, chvílku tam okouněla, pak naskočila do podzemky a jela do Domu u Modrého světla..."

"Cože udělala?"

"Šla postranními dveřmi. Jen pro zaměstnance. Nemohl jsem se dostat nepozorovaně kolem ochranky."

"A je tam ještě teď?"

"Ne, kámo, ztratil jsem ji. Tady dole je to šílený, jako kdyby někdo Modré světlo zhasnul, vypadá to, že nadobro. Zvoní tam sedm druhů alarmů, každý utíká, lidi se rvou... A motaj se tu chlápci od pojišťovny, lidi z pozemkovýho, jsou tu dodávky z obecního úřadu..."

"Milesi, kam šla?"

"Ztratil jsem ji, Jacku."

"Podívej, Milesi, nech si ty peníze v obálce, jasné?"

"Myslíš to vážně? Hele, je mi to líto, já..."

Zavěsil jsem.

"Počkej, až jí to řekneme," prohlásil Bobby a otřel si hrud' ručníkem.

"Řekni jí to sám, kovboji. Já se jdu projít."

A tak jsem vyšel do noci mezi neony a nechal se nést davem. Šel jsem naslepo a přál jsem si být jen kouskem tohoto obrovského organismu, jen jedním malým čipem vědomí tohoto města. Neuvažoval jsem, jen jsem sunul jednu nohu vedle druhé, ale po chvílce jsem si uvědomil, že to celé dává smysl. Ona potřebovala peníze.

Také jsem vzpomínal na Chrom. Že jsme ji zabili, zavraždili jsme ji stejně, jako kdybychom jí podřízli krk. Noc, která mě nesla kolem obchodních domů a náměstí, ji bude pronásledovat, a ona neměla kam jít. Kolik nepřátel měla jen v tomto davu? Kolik dalších se na ni vrhne nyní, když nemají strach z jejich peněz? Připravili jsme ji o všechno, co měla. Byla zpátky na ulici. Pochybuju, že přežije do rána.

Nakonec jsem si vzpomněl na kavárnu, kde jsem poznal Tigera.

Její sluneční brýle mi prozradily celý příběh. Obrovské černé stíny a náplasti tělové barvy v koutku jednoho oka.

"Ahoj, Rikki," řekl jsem a byl jsem připravený, když si brýle sundala.

Modré, modré jako má Tally Ishamová. Obchodní značka modré, pro kterou jsou tak slavné. Malá písmenka ZEISS IKON kolem každé duhovky se leskla jako drobný zlatý písek.

"Jsou nádherné," řekl jsem. Náplasti zakrývaly modřiny. Při tak dobré práci nezůstávaly nikde žádné jizvy. "Sehnalas nějaký peníze?"

"Jo, to jsem sehnala." Pak se otřásla. "Ale už jich víc nebude."

"Myslím, že to místo, kde jsi k nim přišla, vzalo za své."

"To jo." Nehnula ani brvou. Nové modré oči byly nehybné a velmi hluboké.

"To nevadí. Bobby na tebe čeká. Právě jsme udělali něco velkého."

"Ne. Musím jít. Myslím, že on to nikdy nepochopí, ale já prostě musím jít."

Přikývl jsem a díval se na svou paži, jak se pohnula, aby se dotkla její ruky. Sice to nebyla součást mého těla, ale ona ji držela, jako kdyby byla.

"Mám letenku do Hollywoodu. Tiger tam zná pár lidí a můžu zůstat u něj. Možná se dokonce dostanu do Chiba City."

S Bobbym měla pravdu. Vrátil jsem se zpátky s ní. On to nepochopil. Ale ona už svůj účel pro Bobbyho splnila a já jí chtěl říct, aby pro něj netruchlila, protože jsem viděl, že je jí ho líto. Dokonce ji ani nešel vyprovodit na chodbu, když si sbalila tašku. Vzal jsem jí věci dolů, políbil ji na rozloučenou a škádlivě ji zatahal za náplastí kolem očí. Così uvnitř mě se probudilo stejně, jako se zabijácky program probudil v datech naší Chrom. Najednou se mi těžce dýchalo a nemohl jsem najít ta správná slova. Ticho se prodlužovalo a ona musela chytit letadlo.

Bobby seděl zhroucený v kolečkovém křesle před obrazovkou a díval se na řadu nul. Už v tom zase lital, a já věděl, že bude do večera sedět u Gentlemanského ztroskotance, kontrolovat počasí, hledat znamení a pátrat po někom, kdo by mu řekl, jak by měl vypadat jeho nový život. Nebylo to o nic jiné než předtím, jen to tentokrát bude pohodlnější, ale on bude vždycky čekat, až mu padne ta správná karta.

Snažil jsem se nepředstavovat si ji v Domě u Modrého světla, jak pracuje na tříhodinovou směnu při REM spánku, zatímco se její tělo a hrstka upravených reflexů starají o obchod. Zákazníci si nikdy nestěžovali, že podváděla, protože to byly skutečné orgasmy. Ale ona je cítila – pokud je vůbec cítila – jenom jako slabé stříbrné pramínky odkudsi z rozhraní mezi vědomím a spánkem. Ano, je to populární, je to téměř legální. Zákazníci váhají mezi potřebou někoho mít a touhou být sám, což je právě na tomto druhu zábavy to nejlepší, protože to tady bylo možné už dávno předtím, než jsme měli neuroelektroniku, která umožnila mít to oběma způsoby.

Zvedl jsem telefon a vytočil číslo její letecké společnosti. Ohlásil jsem jim její pravé jméno a číslo letu. "Chce to změnit," řekl jsem, "na let do Chiba City. Japonsko." Zasunul jsem do zdířky svou kreditní kartu a vytřáskával identifikační číslo.

"První třída." Ozvalo se vzdálené hučení, když skenovali mé kreditní záznamy. "A ať je to zpáteční letenka."

Myslím, že si zpáteční let nechala proplatit hned potom, co přistála v Japonsku. Rozhodně ho nevyužila, protože se dodnes nevrátila. A já v noci procházím kolem plakátů simstimových hvězd a dívám se na všechny ty krásné identické oči, které na mě z těch tváří zírají. Ty tváře však nejsou ani zdaleka tak identické. Někdy mívám pocit, že ty oči patří jí, ale žádná z těch tváří jí není podobná. Vidím ji daleko mimo to hemžení měst a nocí, jak mi mává na rozloučenou.